Sergiu Someșan

SĂ N-O SĂRUȚI PE ISABEL

SERGIU SOMEȘAN

SĂ N-O SĂRUȚI PE ISABEL

Povestiri SF
2000

Sergiu Someşan

ÎNTÂ

Am fost ... nea întâlnire
cu Isabel ... nu-mi face
nici o plă ... pariția ei în
viața mea ... ațarea la un
întreg şir ... dăcinate în
existența ... l lipsită de
griji. Spu ... şi eu micile
mele prob ... să le rezolv
chiar aşa

Cu una ... am de altfel
şi în ziu ... ața zilei cu
pricina, c ... intit că am
uitat robi ... ată ziua mi-
am petre ... a a
patra: da ... r-o
cadă care ... ția
litri pe minut, în câte ore se va prod ... de
toată frumusețea? Spre deosebire de ele ... are
opera cu date concrete, eu calculam ... de
supoziții. Nu ştiam nici ce debit ar pu ... ul,
nu ştiam nici măcar capacitatea căzii c ... bar
că vecinul care locuia în apartamentul de sub garsoniera

mea, Guguță, cum îl alinta nevastă-sa, avea să-mi facă iar un scandal monstru. Aşa că este explicabilă, cred eu, graba cu care, la terminarea programului, mă îndreptam spre locul dezastrului. Prin minte îmi fluturau numai imagini în care Guguță se rățoia la mine şi tocmai mă întrebam, cu legitimă îngrijorare, dacă scumpul de Guguță nu va trece de la amenințări la fapte, cum îmi tot promitea de vreo trei inundații încoace, când Isabel, pe lângă care tocmai treceam, mă întrebă:

— Te grăbeşti tare, şefule?

M-am oprit şi am privit-o surprins: nu o cunoşteam şi în mod sigur nu o mai văzusem niciodată. Părea o tânără de curând ieşită din criza de timiditate a adolescenței şi care vrea pe toate căile să recupereze ce i se pare că a pierdut. Era nepieptănată după ultima modă care bântuia printre tineri şi îmbrăcată conform cerințelor unui curent futurist din care pe moment am observat numai tricoul bine mulat, pe care părea să-l fi împrumutat de la un frate cu câțiva ani mai mic ca ea. Pe tricou, cu litere roşii, o inscripție în limba engleză lansa o invitație fără echivoc.

„Poate nu ştie engleză” – am scuzat-o eu în gând –, „la urma urmei, tinerii ăştia nu pot fi chiar atât de pervertiți cum par!”

În ciuda gândului liniştitor am simțit cum roşesc; am tuşit uşor ca să-mi dreg glasul şi i-am spus cât am putut mai ferm că da, mă grăbesc, şi încă destul de tare.

— Păcat, spuse ea şi făcu un pas spre mine de lângă stâlpul de care stătuse sprijinită. Aş fi putut să-ți spun lucruri interesante…

Mai făcu un pas şi, deşi ştiu că pare de necrezut, mă luă de braț. Am încercat să-mi eliberez brațul, îngrozit la

gândul că şeful-contabil e la numai câțiva paşi în urma mea şi este imposibil să nu ne vadă.

Lângă mine, fata simți încercarea mea de a mă elibera, fiindcă mă privi cu un zâmbet uşor amuzat şi-şi înteți puțin strânsoarea:

— Te caut de prea multă vreme ca să-ți dau drumul. Să mergem acasă…

Probabil i s-a părut că nu fusese destul de explicită, pentru că a simțit nevoia să precizeze:

— Acasă la tine!

— Nu se poate, am gemut eu înspăimântat, amintindu-mi atât de Guguță, cât şi de madam Bubuleac, cerberul blocului, care stătea toată ziua la intrare şi inventa cele mai teribile zvonuri pe care la putea născoci o minte omenească. Asta fără să-i dau nici cel mai mic motiv… Dar, dacă mă vede intrând în garsonieră cu zvăpăiata asta, sunt pierdut.

Zvăpăiatei nu părea să-i pese prea mult de neliniştea mea, ba se pare că nici lipsa de colaborare nu o deranja, de unde am tras concluzia că ştie drumul spre modesta mea garsonieră.

La intrarea în bloc, rumoare. Guguță, care atunci când este în toane bune are vreo doi metri, acum părea mai înalt şi vocifera ceva cu glas subțire şi plin de patimă. Dacă ar fi vorbit despre altul, poate contrastul dintre vocea de sopranǎ şi statura de Hercule m-ar fi amuzat teribil, dar aşa, pur şi simplu mi-a venit să o iau înapoi. M-aş fi întors dacă nu ar fi trebuit să închid robinetul şi mai ales dacă mâna fermă a fetei de lângă mine nu m-ar fi oprit.

Un răget surd mă avertiză că Guguță a dat cu ochii de mine şi o notă aparte din vocea dintr-o dată răguşită părea

să anunțe că răbdarea lui, greu încercată de inundațiile mele, a ajuns în sfârşit la capăt. De emoție, mi s-au aburit ochelarii, drept care nu am văzut prea bine ce s-a întâmplat. Am auzit mai întâi un tropăit înfundat ca şi cum un rinocer în plină maturitate s-ar fi repezit spre mine, am simțit cum brațul fetei s-a încordat uşor, a urmat un urlet de durere şi pământul s-a cutremurat ca izbit de un corp greu. Mi-am şters în grabă ochelarii, şi siluetele nesigure din preajma mea şi-au precizat identitatea. Pata maronie din stânga era madam Bubuleac, care încremenise cu mâna la gură, iar pata albastră de la picioarele noastre era chiar Guguță; gemea uşor şi încerca să se adune de jos. Mai erau câțiva vecini pe băncile din fața intrării, iar alții priveau cu gura căscată de pe la geamuri.

— Am călcat pe ceva şi am alunecat, se scuză Guguță spre ei după ce se sculă de jos, apoi se întoarse spre mine cu o bună parte din elanul inițial tăiată.

Întinse mâinile cât două lopeți şi în ochi i se aprinseră iar luminițele acelea crude.

— De el nu ai voie să te atingi, spuse cu o voce calmă şi egală fata de lângă mine, dar buldozerul din fața mea nu părea să o fi auzit.

Aş fi vrut să am iar ochelarii aburiți şi să nu fi văzut niciodată scena care a urmat: plăpânda adolescentă de lângă mine a întins mâna, l-a prins pe Guguță de gulerul treningului şi, cu efortul pe care îl fac eu ca să mut un dosar de pe birou, l-a aruncat undeva în mijlocul zonei verzi.

Am înghițit în sec şi am dat să-mi trag mâna, să scap. Fata m-a privit zâmbitoare şi mi-a spus:

— Să mergem!

Am urcat scările cu mutra unui condamnat la moarte, frământat de un gând: oare ce o să-mi facă ființa asta când o să fiu între patru ochi cu ea?

Am deschis cu degetele tremurând uşa, ea s-a repezit şi a oprit robinetul din baie, a luat apoi o mătură şi a început să dea cu îndemânare apa spre scurgere, privindu-mă din când în când printre gene ca şi cum mi-ar fi bănuit dorința de a evada.

A terminat în câteva minute, apoi m-a luat de braț şi m-a tras după ea în dormitor. M-a împins într-un fotoliu, apoi s-a aşezat şi ea pe pat în fața mea.

— Ei, acum putem sta în sfârşit de vorbă! Ştii cine sunt?

— Nu, am spus eu cu o voce pierită, ca şi cum asta ar fi fost o vină de neiertat.

— M-aş fi şi mirat, a zâmbit ea îngăduitor. Cred că nu ştii prea bine nici cine eşti tu…

— Ba asta ştiu, am spus grăbit, pe un ton parcă prea vehement, pe care l-am regretat imediat: „Dacă se înfurie cumva?”.

Am continuat ceva mai domol:

— Sunt Andrei Tomescu, inginer de sistem la Axel SRL. Pot să arăt şi legitimația… sau buletinul…

A început să râdă în hohote:

— Da, da, făcea ea printre sughițuri de râs, Andrei Tomescu, bineînțeles, numai că…

Se linişti într-un târziu, dar tot îi mai trecea câte o undă de veselie prin ochi.

— Iartă-mă, dar, să-mi fi spus cineva că va reuşi atât de bine condiționarea, nu aş fi crezut. Îmi pare rău că trebuie să-ți subminez atât de profundele convingeri, dar eşti cu

totul altcineva. Eşti Tom Anard, unul dintre cei mai buni agenți temporali, şi… începând de astăzi eşti şeful meu.

Aş fi râs ca de o glumă reuşită dacă nu mi-ar fi fost vii în minte volutele lui Guguță prin zona verde. Se vede treaba că neîncrederea îmi era prea vizibilă pe față, pentru că fata deveni mai serioasă.

— Este imposibil să nu îți aminteşti chiar nimic, nimic! Doar ne-am întâlnit de atâtea ori la Centru, la antrenamente. Încearcă să-ți aminteşti… Mă numesc Isabel! Eram chiar preferata ta, spuse ea cu o uşoară urmă de cochetărie.

La figura mea, probabil tot neîncrezătoare, continuă grăbită:

— Pentru o mai rapidă integrare în societatea secolului, s-a apelat la o condiționare totală… Într-o săptămână sau două ai să-ți reaminteşti totul – bineînțeles, dacă istetii de la condiționare nu au greşit. Ar fi trebuit să te contactez numai după vreo lună, dar s-a ivit o misiune urgentă şi am fost trimisă să te întâlnesc şi, desigur, să te conving…

Am clătinat din cap; ştiam că nu e bine să-i contrazici pe nebuni, dar ce îmi spunea fata asta era prea de tot.

— Nu cred o iotă din tot ce spui, am rostit eu răspicat, cu o voce pe care mi-o voiam sigură şi calmă.

Păru pentru clipă încurcată şi mă privi neajutorată, dar, dintr-o dată, sări agilă şi se apropie de fereastră. Privi afară din spatele perdelei, apoi se întoarse spre mine.

— Vine iar individul care ne-a atacat. Este însoțit acum de unul cu o uniformă albastră, care, dacă nu mă înşel eu, este înarmat.

— O, Doamne! îmi scăpă mie fără să vreau. Stai liniştită, că nu-i decât nea Tomiță, sectoristul.

— O fi, făcu ea serioasă, dar e înarmat. Şi, presupunând că nu îți mai duci aminte chiar nimic despre misiunea noastră, țin să-ți spun că nu sunt aici numai pentru a te ajuta, cât mai ales pentru a te proteja…

— Nu am nevoie de protecția unei fete! am exclamat eu cu un prost disimulat orgoliu masculin.

S-a uitat la mine uimită, apoi a dat din umeri şi mi-a spus pe un ton neutru:

— Nu sunt o fată! Sunt un android Cobra – şi îmi arată medalionul de la gât. Presupunând că nu mai ştii ce este un android Cobra, îți reamintesc că este unul dintre cei mai puternici şi, fără îndoială, cel mai rapid.

Am rămas cu gura căscată. Nu-i o poziție care mă avantajează, recunosc, dar cele auzite prea mă năuciseră. Am dat să-i răspund, când am auzit soneria de la uşă.

„Ăsta-i Tomiță!” m-am gândit eu şi m-am întors înspăimântat spre Isabel:

— Ascultă, te rog, ia loc pe fotoliu şi nu mişca pentru nimic în lume…

— E înarmat! făcu ea încăpățânată.

— E doar un om însărcinat să păstreze ordinea. Probabil m-a reclamat Guguță, dar nu o să se întâmple nimic, te asigur.

La privirea ei îndărătnică, am simțit că-mi sare muştarul:

— Dacă tot spui că îți sunt şef, atunci am să-ți dau un ordin. Stai jos!

Spre uimirea mea, s-a îndreptat spre unul dintre fotolii şi s-a aşezat.

— Dar să stea departe de tine, a bodogănit spre mine în timp ce mă îndreptam spre uşă să deschid.

Aşa cum am bănuit, era Guguță, însoțit de nea Tomiță, sectoristul cartierului. Acesta, după ce mă salută, îşi dădu chipiul mai pe ceafă şi spuse:

— Domnule Tomescu, am o reclamație împotriva dumneavoastră. Se pare că, împreună cu o cunoştință, l-ați fi molestat pe numitul Iftode Grigore…

Încurcat, i-am poftit înăuntru. Mă simțeam vinovat măcar în parte, uitând pe moment că dacă nu ar fi fost Isabel probabil că eu aş fi fost cel molestat.

Când dădu cu ochii de Isabel, Guguță făcu fără să vrea un pas înapoi. Dar simțindu-se sub scutul protector al legii izbucni surescitat:

— Ea este, domnule plutonier, ea este cea despre care vă spuneam!

Întinzând un deget acuzator spre bluza Isabelei, unde literele roşii invitau sfidător, „kiss me”, răbufni:

— Ia uitați-vă ce scrie acolo, pupă-mă, că atâta engleză mai ştim şi noi…

Dar plutonierul nu îi mai urmărea vorbăria; privea gânditor când la silueta fragilă a Isabelei, când la malacul de Guguță. Se îndreptă spre Isabel:

— Nu vă supărați, domnişoară… Vreți să-mi arătați puțin buletinul?…

Am văzut-o pe Isabel ezitând o clipă. Privi întrebătoare spre mine şi, văzând că nu spun nimic, vârî mâna în mica poşetă ce-i atârna pe umăr şi îi întinse plutonierului un buletin. Acesta îl deschise, privi poza, o privi pe Isabel, apoi mormăi ca pentru el: Ionescu Isabel, născută în oraşul… la 16 mai, anul o mie nouă sute…

Mai făcu câteva calcule, apoi spuse satisfăcut:

— Aveți aproape douăzeci de ani, majoră aşadar – şi îl

privi ucigător pe Guguță, care îi îndrugase probabil că pe lângă molestarea vecinilor mă ocup şi de coruperea minorelor.

— Da, îi zâmbi dulce Isabel, tocmai am venit în vizită la logodnicul meu...Ştiți, urmează să ne căsătorim în curând şi am venit să mai punem la punct câteva amănunte privitoare la nuntă, când, la intrarea în bloc, am fost atacați de... – şi arătă cu capul revoltată spre Guguță.

— Dânsa este cea care te-a molestat? îl întrebă sever plutonierul pe Guguță.

— Da, ea este, doar v-am spus... Ia uitați-vă ce scrie acolo, că atâta engleză...

— Afară! îi spuse scurt sectoristul, apoi se întoarse spre noi: Vă rog să mă scuzați! – şi plecă grăbit în urma lui Guguță.

Pe scări le-am mai auzit un timp vocile în timp ce închideam uşa:

— De data asta, îi spunea plutonierul, numai te amendez. Dar, dacă se mai întâmplă o dată, te rețin pentru tulburarea ordinii publice.

Am revenit în dormitor hotărât să pun lucrurile la punct o dată pentru totdeauna. Însă, când i-am văzut zâmbetul nevinovat, parcă mi-am mai pierdut din elan. Mai ales că mi-a ieşit în întâmpinare şi, cu o voce alintată, a început să mă flateze:

— Extraordinar, ce bine te-ai descurcat! Sinceră să fiu, mă aşteptam la o rezolvare în forță a situației, deşi asta ne-ar fi periclitat misiunea şi poate chiar rămânerea noastră aici...

Am privit-o atent să văd dacă nu descopăr în privirea ei vreun licăr de ironie. Dar nu, mă privea cu ochii limpezi şi

strălucitori, pe cât se părea sincer încântată, deşi, dacă rememoram scena cu nea Tomiță, aportul meu în rezolvarea situației fusese minim, dacă nu chiar nul. Avea să mai treacă multă vreme până să-mi dau seama de câtă prefăcătorie era în stare Isabel atunci când credea ea că este necesar.

Oricum, chiar şi fără să ştiu asta, nu aveam de gând să mă las cumpărat de câteva laude…

— Lasă, lasă asta, am spus eu cu o voce pe care mi-o voiam cât mai fermă. Vreau să ştiu cine îți dă dreptul să te prezinți cunoscuților mei drept logodnica mea? Nu îți dai seama că mă pui într-o situație jenantă?

Mă privi ofensată:

— Îmi dau seama că nu îți mai aminteşti, dar să ştii că asta a fost ideea ta… Ai propus ca după condiționare să vii aici cu aproximativ trei-patru luni înaintea mea pentru adaptare, integrare şi aşa mai departe… După ce veneam şi eu, urma să mă prezinți cunoscuților, prietenilor şi vecinilor drept logodnica ta. Iar în toamnă, conform scenariului pe care l-ai propus şi care a fost aprobat de Centru, ne vom căsători… Ai avut perfectă dreptate, acum mi se pare şi mie că asta va fi cea mai bună acoperire…

Am rămas tăcut, încercând să mă concentrez, să fac legătura cu una dintre amintirile pe care ar fi trebuit să le am dacă spusele fetei din fața mea ar fi fost cât de cât adevărate. Dar nu se lega nimic. Oricât m-aş fi gândit, ajungeam la aceeaşi concluzie: sunt Andrei Tomescu, angajat ca inginer de sistem la firma Axel SRL, cam… cu trei luni în urmă. Iar aici am venit din… o uşoară nedumerire parcă mă frământa, dar fără îndoială că era o aberație ce spunea fata asta… M-am aşezat încet pe un

fotoliu, parcă cuprins de o uşoară ameţeală.

Isabel nu îmi dădu prea mult timp de gândire; luă un scaun, se făcu comodă în faţa mea şi cu un gest de o cuceritoare sinceritate îmi luă mâinile într-ale ei:

— Trebuie să mă crezi! Mizez pe faptul că am fost preferata ta în timpul antrenamentelor şi că mă lăudai de multe ori tocmai pentru puterea mea de convingere. Deci, periculos sau nu, am să-ţi spun ce avem de făcut şi ai să-ţi dai singur seama că nu prea avem de ales... Nu o să prea ai de ales...

Nu prea părea să ţină seama că eu scuturam încăpăţânat din cap, şi continua să mă ţină de mâini privindu-mă ţintă în ochi:

— A apărut aici, în spaţiul şi în timpul de care noi suntem responsabili, un cronofag... Trebuie să-l transferăm...

Am făcut ochii mari:

— A apărut un ce?

Isabel păru uşor amuzată, dar continuă răbdătoare.

— Un cronofag... Denumirea îţi aparţine, aşa că ar trebui să-ţi aminteşti ceva despre ei... Nimeni nu ştie prea bine CE sunt sau CINE sunt. Sunt multe teorii care încearcă să le explice prezenţa în universul nostru, dar cea mai acceptată este a ta...

Mi-am tras mâinile din mâinile ei şi m-am ridicat în picioare, apropiindu-mă de bibliotecă, privind gânditor la titluri: „Timpul", „Timpul biologic şi timpul fizic", „Timpul privit ca a patra dimensiune"... Rafturi întregi pline cu cărţi care aveau ca unic subiect timpul. În spatele meu, Isabel privea surâzând cărţile.

— În ciuda condiţionării, nu au reuşit să-ţi scoată din

minte dragostea dintâi. Mă bucur că ai mai citit câte ceva… Aşa îţi vei înţelege mai uşor teoria. Deci, în elaborarea ei, ai plecat de la presupunerea că există două universuri… paralele, identice şi care se deosebesc numai prin faptul că în ele sensul de curgere al timpului este inversat. Şi ai mai presupus că între ele există un spaţiu în care timpul nu există… Un fel de zonă neutră. Ei bine, în acest loc există nişte fiinţe, entităţi sau naiba ştie ce sunt, care se hrănesc cu… timp. Din când în când, apar în universul nostru observabil şi se hrănesc cu timp. În urma lor nu rămâne decât un spaţiu încremenit. Şi se dezvoltă extrem de repede… Sper să-ţi aminteşti în curând ceva mai bine propria ta teorie, să mi-o explici pe îndelete şi mie, pentru că, sinceră să fiu, agent temporal sau nu, nu am priceput o iotă din ea. Deci va trebui să închiriem un elicopter din acela pentru împrăştiat îngrăşăminte, îi umplem rezervoarele cu praf de talc sau de cretă, îl împrăştiem peste cronofag ca să-l localizăm, ne întoarcem în timp câteva zile, când cronofagul este încă mic, îl introducem într-o incintă atemporală şi îl transportăm la Centru. Unde nu au decât să facă ciorbă din el. Aşa le-ai spus tu celor care îţi criticau metoda. Noi vi-l aducem, voi nu aveţi decât să faceţi ciorbă din el.

Rămân pe gânduri, în timp ce Isabel mă priveşte întrebătoare. Scot o carte din raft. „DE DIVINATIONE”, de Marcus Tullius Cicero. O deschid la întâmplare:

„Hoc idem signifiant graecus ille in eam sententiam versus: Quod fore paratum est, id summum exuperant Jovem”. Mă întorc spre Isabel şi-i traduc destul de aproximativ:

— Cam acelaşi lucru spune despre asta şi Cicero, „Ceea

ce-i hotărât de destin până şi pe marele Zeus întrece”.

Isabel zâmbeşte cu gura până la urechi. Îi dau o palmă prietenească peste umărul plăpând şi-i spun:

— Dacă tot e hotărât de destin, să mergem să ne facem treaba!

Fiind primul cronofag vânat de noi, ar fi trebuit să am nişte amintiri ceva mai consistente. Dar totul se amestecă în mintea mea, de parcă gândurile mi-ar fi fost amestecate de palele elicopterului care ne-a dus la vânătoare. Am reținut doar figura mirată a pilotului când i-am cerut să pulverizeze talcul peste zona pustie şi aridă unde apăruse ciudata ființă şi apoi stupoarea lui când a văzut pudra de talc vălurind şi luând forma cronofagului. Am coborât cu Isabel, am localizat punctul zero şi am făcut un salt înapoi în timp pentru a-l încarcera în incinta atemporală. De dus la Centru, l-a dus numai ea. Eu am rămas mai departe să-l salut zilnic pe Guguță şi să evit privirile iscoditoare ale doamnei Bubuleac. Asta a fost prima mea întâlnire cu Isabel. O primă aventură dintr-un lung şir… Numai că, oricât am aşteptat, în mintea mea nu s-a trezit nici o amintire!

— Am să-i ucid pe cei care te-au condiționat! spunea Isabel de fiecare dată când venea să mă ia într-o nouă aventură. Sunt sigură că au făcut-o intenționat ca să scape de tine. Erai cel mai bun dintre ei. Îi deranjai…

Nu spuneam nimic, nu comentam în nici un fel spusele ei, îmi vedeam mai departe de munca de zi cu zi şi aşteptam cu o ciudată nerăbdare ca Isabel să mă scoată din cenuşiul existenței mele cotidiene şi să plecăm într-o nouă aventură.

În aşteptarea ei citeam cărți despre timp. Cel mai mult

citeam din Marcus Tullius Cicero, care acum mai bine de două mii de ani părea că ştia totul despre necazurile mele. Uneori seara, înainte de a adormi, reciteam, cu ochii pe jumătate închişi de somn, din tratatul „Despre divinație”:

„Şi aşa cum în semințe e deja conținută vigoarea lăstarilor ce se vor ivi din ele, tot astfel în cauze sunt ascunse viitoarele evenimente...” – şi mi se părea că peste umărul meu o aud pe Isabel cum chicoteşte încântată.

SĂ N-O SĂRUȚI PE ISABEL

Se pare că petrecerea a fost o adevărată reuşită; cel puțin aşa m-au asigurat toți cei care la sfârşitul ei mai puteau să-şi exprime cât de cât coerent opiniile. Tocmai conduceam spre ieşire un grup gălăgios şi vesel când am văzut-o pe Isabel că îmi face un semn discret.

— Maestrul vrea să-ți vorbească înainte de a pleca, îmi zâmbi ea fermecător atunci când am putut ajunge în preajma ei.

— Crezi cumva că...? întreb eu nedumerit şi privesc spre fotoliul din colț, unde bătrânul Norris, un fel de invitat de onoare al serii, mă aştepta privind posomorât într-un pahar pe care îl bănuiam a fi gol.

— Dragule, se alintă Isabel, eu nu cred nimic! Dar dacă mă rogi pot să-ți calculez probabilitatea ca el să fie cel pe care îl căutăm...

La gestul meu de nerăbdare continuă:

— Hai, du-te liniştit! O să conduc eu invitații care mai sunt... Şi, zău, nu mai fi aşa crispat, petrecerea a fost minunată!

M-am îndreptat spre fotoliul din colț, unde mă aştepta Norris, nu înainte de a lua de pe o măsuță din apropiere două pahare. I-am întins unul şi m-am aşezat alături.

— Ei bine, tinere, spuse Norris după ce am ciocnit, aş

vrea să stăm câteva clipe de vorbă. De fapt, am vrut să te abordez ceva mai devreme, dar erai prea ocupat să primeşti felicitările pe care sper să nu faci prostia să le crezi tot atât de sincere pe cât sunt de înflăcărate…

Am privit spre Isabel, care tocmai conducea ultimii invitați spre ieşire, apoi m-am întors către omul de lângă mine.

— Vă ascult, am spus, cu speranța că Isabel se va descurca fără să facă nici o gafă.

Norris, observându-mi privirea îngrijorată, probabil că o interpreta în felul lui, pentru că nu se putu abține să nu spună, ascunzând un zâmbet malițios în spatele paharului:

— Fie vorba între noi, am impresia că eşti invidiat de confrați mai mult din cauza tinerei, fermecătoarei, dar mai ales ascultătoarei tale soții decât din pricina efemerului succes literar.

— Bârfe, maestre, bârfe! sar eu indignat. Ar fi în stare să născocească orice, numai să nu recunoască adevărata cauză a succesului şi implicit a invidiei lor: talentul.

— Poate, poate, făcu el îngăduitor. Dar să nu divaghez… Vreau să te avertizez asupra unui pericol pe care îl simt dând târcoale în jurul tău.

— Pericol? întreb eu uimit. Singurul pericol de care ştiu mă pândeşte din partea croitorului soției mele. Dar, cu succesul de care se bucură romanul meu, sper să-i pot achita în sfârşit facturile.

A zâmbit îngăduitor:

— E vorba de un pericol pe care eu nu l-am ştiut evita, tocmai pentru că la început, departe de a părea un pericol, îți închipui că este o adevărată mană cerească… Începi

prin a-ți pierde personalitatea de scriitor, iar arta ta va fi aservită unor scopuri pe care nici măcar nu le vei înțelege…

La figura mea probabil nedumerită, continuă:

— Mai bine să-ți povestesc totul de la început… Ai să înțelegi astfel despre ce este vorba… Acum vreo treizeci şi ceva de ani, la scurtă vreme după apariția primului meu roman, mă pomenesc într-o zi căutat de un om pe care nu-l mai văzusem niciodată. Se numea Baffin, mi-a zis că era reprezentantul unei edituri foarte serioase şi că ar dori să-mi facă unele propuneri. Banii de pe primul meu roman se topiseră îngrijorător de repede, inflația nu este de loc apanajul vremurilor de azi, aşa cum ne place uneori să o credem, astfel că i-am ascultat cu interes propunerile. Sincer să fiu, m-au contrariat puțin clauzele contractului prin care mă obligam, în schimbul unei sume care mi s-a părut atunci enormă, să cedez editurii, care nici măcar nu era nominalizată, manuscrisul unui roman, ea arogându-şi dreptul să-l publice când şi sub ce nume ar fi dorit…

— Sper că nu ați acceptat, am intervenit eu.

— Bine ar fi fost, oftă el din greu. Din păcate, nu am putut rezista tentației. Mi-am spus – dar un caracter slab găseşte întotdeauna scuze pentru propriile-i greşeli – că astfel îmi voi asigura o relativă independență materială şi mă voi putea dedica ideilor cu adevărat importante care mă frământau, nu unor fleacuri comerciale, cum îmi cereau editorii… Dar banii de pe atât de ciudatul contract s-au terminat cu mult mai repede decât prevăzusem eu, astfel că, atunci când am fost vizitat din nou de Baffin, în loc să-l dau pe uşă afară, l-am primit cu brațele deschise. Pentru a mări prețul am început să inventez scrupule şi remuşcări,

pe care de altfel nici nu le aveam. Cred că se aştepta la asta, mi-a spus că mă înțelege, în fond eram scriitor, şi i se părea firesc să vreau să-mi văd numele scris pe coperta cărților şi să mă bucur de prețuirea confraților şi a cititorilor. Drept urmare mi-a oferit în schimbul noului meu roman aceeaşi sumă ca prima dată, împreună cu manuscrisul unui roman destul de bun pe care puteam să-l public sub numele meu. Din nou am acceptat, deşi de data asta chiar că nu mai pricepeam nimic. Şi a trecut destul timp până când datorită unei întâmplări am aflat adevărul. Baffin nu era altceva decât un traficant ordinar, chiar dacă venea din viitor. Venea dintr-un viitor îndepărtat unde calculatoarele, acum bieți copii neajutorați în fața actului artistic, înlocuiseră omul până şi în artă, ultima redută cucerită, şi ea, de maşini. Acestea ofereau atâtea facilități în domeniul creației, încât nu este de mirare că scriitorii, ca şi alți artişti de altfel, deveniseră o specie pe cale de dispariție, dar cu atât mai prețuiți şi mai încărcați de onoruri, drept care mulți erau în stare să plătească sume astronomice pentru a putea trece drept scriitori… Cum cererea generează oferta, au apărut şi indivizi de teapa lui Baffin, care se ocupau tocmai cu o asemenea contrabandă. Asta pentru că în acel viitor, pentru a putea publica un roman, acesta trebuia verificat de un aşa-zis detector de opere umane, care elibera apoi un certificat ce autentifica faptul că textul era scris de un om şi că nu mai fusese publicat de-a lungul istoriei. Şi se pare că aceste detectoare nu puteau fi aşa uşor înşelate, pentru că, altfel, Baffin nu s-ar fi complicat cu o atât de periculoasă contrabandă de-a lungul timpului. Cred că nu mai este cazul să îți spun că ceea ce îmi oferea el în schimb

erau opere scrise de calculatorul lui personal; din câte am aflat, putea să scrie cam o sută pe oră…

Rămase un timp tăcut, pe gânduri. Apoi, văzând că nu spun nimic, sorbi din pahar şi continuă:

— Ai să te întrebi, poate, de ce nu am renunțat după un timp. După cum probabil bănuieşti, Baffin a început să mă şantajeze că, dacă renunț, va da totul în vileag, sau măcar o parte… adică faptul că gloria mea se bazează pe nişte texte scrise de o maşină… Iar eu mă simțeam prea bătrân pentru a lua totul de la capăt. Eram celebru, eram prizonierul unei celebrități la care țineam, chiar dacă era obținută cu nişte romane scrise de o maşinărie…

Se ridică greoi din fotoliu, puse paharul pe măsuța de alături, apoi îmi întinse mâna.

— Te las acum, dar aş fi bucuros să ştiu că m-ai crezut, deşi toată povestea asta pare atât de stranie…

I-am strâns mâna şi l-am asigurat că tot ceea ce mi-a povestit pare foarte verosimil, şi mai ales i-am promis că voi fi precaut dacă îl voi întâlni vreodată pe Baffin. Apoi l-am condus spre hol, unde se instalase de câteva minute o tăcere suspectă, care nu prevestea nimic bun. Acolo am văzut că ceea ce sperasem toată seara să nu se întâmple se şi întâmplase deja: individul înalt, cu mustață şi care tot timpul o urmărise pe Isabel din ochi manevrase în aşa fel, încât să rămână ultimul cu ea. Când Isabel, ca o bună gazdă ce o sfătuisem să fie, i-a întins mâna la despărțire, el încercase probabil să o sărute. Iar acum Isabel îi strângea mâna fără ca pe fața ei delicată să se vadă urma vreunui efort, dar mustăciosul se înroşise la față în strădania de a-şi elibera mâna. L-am expediat oarecum grăbit pe Norris, care privise scena în tăcere, cu coada ochiului, dar cu

politețea unui perfect om de lume se prefăcuse că nu o bagă în seama, apoi m-am întors spre cei doi.

— Isabel, dă-i drumul!

De obicei, ceea ce îi spun execută instantaneu, motiv pentru care, aşa cum observase şi bătrânul Norris, eram destul de invidiat de cunoscuți, dar de data asta a avut o oarecare ezitare. Ba mai mult chiar, mi s-a părut că înainte de a-i da drumul şi-a intensificat puțin strângerea, făcându-l pe nefericitul îndrăgostit să scoată un geamăt îngrozit, în timp ce falangele îi trosneau în mâna fină a Isabelei. După ce mustăciosul a zbughit-o ca din puşcă, privind cu spaimă înapoi, m-am apropiat furios de ea:

— Ce naiba te-a apucat? Vrei să ratăm totul, acum, la sfârşit?

Ei bine, am trecut prin multe întâmplări într-o destul de aventuroasă existență. Dar mărturisesc că nici una nu m-a lăsat perplex, aşa cum m-a lăsat răspunsul Isabelei:

— Răule! Ai fi preferat să mă sărute? – şi mi-a întors spatele bosumflată, lăsându-mă realmente cu gura căscată.

Când mi-am revenit cât de cât, am dat să mă reped pe urma ei să-i cer o explicație, dar m-a oprit soneria. Am deschis şi a intrat un bărbat mărunțel, între două vârste, care, după ce a privit scurt în jur şi s-a convins că sunt singur, s-a scuzat pentru ora la care mă deranjează.

— Mă numesc Baffin, a adăugat el apoi, şi sunt reprezentantul unei edituri importante. Dată fiind ora târzie, îmi veți permite să trec direct la subiect…

— Nu este nevoie, l-am întrerupt eu. Cred că ştiu despre ce este vorba.

— Trebuia să-mi închipui, zâmbi el satisfăcut. Bătrânul

Norris te-a pus deja la curent… Sarcina mea este cu atât mai uşoară…

— Acum şi a mea este uşoară, Baffin… Tribunalul Delincvenţelor Temporale te aşteaptă cam de mult…

A avut o mişcare uşoară spre şold, unde avea probabil generatorul temporal sau, cine ştie, poate chiar pistolul dezintegrator. În aceeaşi clipă a dat cu ochii de Isabel, care intrase pe neauzite şi aştepta în spatele meu. Baffin încremeni cu mâinile depărtate.

— Nu se poate! şopti el îngrozit când îi zări medalionul, şi se făcu dintr-o dată palid la faţă. Folosiţi androizi Cobra! Am să vă reclam, ştii doar că după accidentul de pe Sitis au fost interzişi în toată galaxia…

Am dat din umeri nepăsător:

— Asta să le-o spui celor care m-au trimis. Până una, alta, te sfătuiesc să fii cuminte. Nu ştiu ce se întâmplă cu ea de ceva timp. Chiar acum câteva minute am găsit-o torturând un individ care avusese nefericita inspiraţie să o sărute. Influenţa epocii, probabil…

— Ce mai aştepţi, atunci? Programează odată generatorul şi să mergem. Abia aştept să ajung să-mi angajez un avocat bun şi în trei zile să fiu iar liber…

L-am privit lung:

— Îmi pare rău, Baffin, dar se pare că şi pe mine m-a influenţat puţin epoca asta în care te aştept de mai bine de un an. Unde, ca să te atrag, am fost nevoit să scriu şi un roman mizerabil… Uite, acum, de pildă, simt nevoia să fac un raport scris despre capturarea ta. Isabel, ai grijă de el!

Înainte de a închide uşa am văzut faţa îngrozită a lui Baffin şi cea radioasă a Isabelei, care se apropia de el cu mâna întinsă:

— Până vine, nu vrei să facem cunoştinţă? Pe mine mă cheamă Isabel!

OVIRAPTORUL

— Poate îmi spui şi mie ce se întâmplă, Tom. Îmi eşti dator o explicație.

Larren privi lung la mine, aşteptând un răspuns. Pe care, din câte îl ştiam eu, avea să îl obțină mai devreme sau mai târziu. Mai degrabă mai devreme decât mai târziu. Că acest răspuns nu avea să îi convină absolut deloc, asta nu mă mai privea pe mine. Mă rog, nu mă privea în mod direct, sau cel puțin nu mă privea atâta vreme cât nu mă punea pe mine să repar lucrurile.

Am tuşit ca să-mi dreg vocea, am mai luat o gură de gin, apoi m-am aşezat mai confortabil în fotoliu.

Am subestimat cât de bine mă cunoştea, pentru că a îndreptat amenințător arătătorul spre mine şi a spus categoric:

— Vreau fapte Tom, nu basme. Am să înfrumusețez eu lucrurile dacă va fi cazul. Tu spune-mi numai ce naiba se întâmplă! Pentru că acolo jos se întâmplă ceva…

Acolo jos se întâmpla să fie Silurianul timpuriu, adică acum ceva mai bine de 160 de milioane de ani. Un isteț de la Agenția Controlului Temporal a propus cu ani în urmă, atunci când populația Terrei a ajuns la vreo 60 de miliarde

de oameni şi nu dădea nici un semn că ar avea de gând să scadă, să transfere undeva în trecut populaţia suplimentară. Ceea ce la început a părut a fi o reîntoarcere la natură, preferată mai ales de cei neadaptaţi şi de sufletele simple, s-a transformat cu timpul, mai ales datorită unei publicităţi agresive, într-o adevărată afacere şi, în mai puţin de un secol, aproape jumătate din populaţia Terrei s-a trezit transferată în Silurian. Repartizată pe comunităţi de câte un miliard de oameni, despărţită prin porţiuni de câte un milion de ani, părea că Silurianul va fi capabil să absoarbă tot surplusul de populaţie fără nici un fel de probleme. În principiu, aşa ar fi trebuit să fie. După ce s-a observat că frunzele călcate şi dinozaurii vânaţi în Silurian nu modifică în nici un fel rezultatele alegerilor prezidenţiale din prezent, comunităţile au început să fie organizate în jurul unor imense Polisuri situate în locuri sigure din punct de vedere tectonic şi care erau alimentate din belşug cu tehnologie modernă. Părea soluţia ideală, mai ales că transferurile dintre Polisuri şi civilizaţia actuală nu se făceau decât în sens unic, dinspre prezent spre trecut, şi niciodată invers. Era o soluţie înţeleaptă, pentru că nimeni nu ar fi ştiut ce să facă cu 30 de miliarde de oameni care ar fi vrut în acelaşi timp să îşi reia locul într-o nişă temporală ce nu mai exista de multă vreme. Cel puţin, spre deosebire de contractele oneroase în care condiţiile dezavantajoase erau tipărite cu litere mici undeva în josul paginii, contractele de „integrare temporală” specificau clar asta cu litere mari la începutul paginii. Din această pricină, erau încurajate integrările care cuprindeau comunităţi şi chiar regiuni întregi. De altfel, pentru cineva care nu dorea să părăsească Polisul

pentru a vizita vecinătățile exotice, schimbările erau ca şi inexistente. Informațiile circulau liber între Prezent şi Polisuri, aşa că nimeni nu se putea simți marginalizat. Teoretic aşa stăteau lucrurile… Practic însă mereu apăreau probleme, pe care Agenția Controlului Temporal abia prididea să le rezolve.

Am tras adânc aer în piept şi am spus tare:

— Isabel crede că cineva a făcut rost de schema unui generator temporal şi acum a început să le fabrice şi să se folosească de ele.

Larren a pufnit nervos şi a făcut un gest ca şi când ar fi alungat o insectă sâcâitoare:

— Nu dau doi bani pe ce spune Isabel!

Isabel era un android Cobra pe care îl foloseam în peregrinările mele temporale în calitate de agent al Agenției de Control Temporal. Mă încredeam mult în aprecierile ei, care nu prea dădeau greş, poate şi din cauză că fără ea nu prea ar fi avut cine să stea acum spăşit în fața puternicului administrator al ACT-ului. Dar faptul că avea o fire voluntară şi independentă nu o făcea foarte iubită printre membrii Agenției. Totuşi, câtă vreme aveam rezultate, asta nu prea conta.

Am ridicat din umeri nepăsător.

— Am să reformulez, atunci: eu cred că tehnologia transferului temporal a diseminat cumva în Polisurile doi şi trei. Polisurile erau numerotate după data implementării. Cel mai vechi era numerotat cu unu.

— Tu crezi mereu ceea ce crede Isabel, mormăi el şi se întoarse spre seiful din spatele lui, de unde scoase două cartele de Agent temporal independent.

Vru să mi le dea, dar se răzgândi, privindu-mă crunt:

— Înainte de a le primi: vreau informații sigure despre aşa-zisa diseminare de generatoare temporale, şi asta cât se poate de repede, altfel Consiliul o să ne toace mărunt-mărunt. Şi o să am grijă să înceapă cu voi…

Am dat din cap spăşit şi am ieşit afară din birou. Pe hol mă aştepta Isabel, care citea o revistă, nepăsătoare la privirile provocatoare pe care i le aruncau cei care treceau pe lângă ea. Era obligată să poarte tot timpul un medalion care o identifica drept android Cobra, dar uneori, mai ales în timpul unor misiuni mai dificile, renunța la el. Alteori, cum era de pildă astăzi, renunța la el din pură cochetărie. Tabuurile sexuale, mai ales în cadrul Agenției, erau extrem de bine întipărite, şi încă nu cunosc vreun caz în care cineva să fi avut o relație cu un android. Chiar dacă arăta aşa de bine ca Isabel.

I-am făcut semn că plecăm, şi ea s-a ridicat, sau, pentru a fi mai exact, şi-a ridicat cele 52 de kilograme de material biologic superb structurat. Lângă mine, un debutant a scăpat teancul de foi pe care îl purta de ceva vreme încolo şi încoace pe coridor, iar pe altul mi s-a părut că îl aud cum înghite în sec. Nu ştiu dacă am avut vreodată ocazia să o descriu pe Isabel: la prima vedere părea o tânără femeie, abia ieşită din adolescență, cu amestecul acela indescriptibil de inocență şi impertinență, suplă, aproape slabă, dar în acelaşi timp bine rotunjită prin locurile în care era necesar aşa ceva. Fața ei era nu numai frumoasă, ci şi concepută în aşa fel, încât atrăgea atenția. Trăsăturile regulate şi feminine erau înconjurate de o cascadă de păr de culoarea mierii, care, prin faptul că şi-l scutura mereu într-o încercare de a-l aranja, atrăgea în mod inevitabil atenția asupra ei. E clar că cei care au

proiectat-o nu au fost normali: o fată atât de frumoasă nu are cum să existe! Explicațiile care mi s-au dat m-au satisfăcut o vreme: fiind atât de frumoasă, atrăgea privirile tuturor asupra ei, lăsându-mi mie câmp liber de acțiune. E adevărat că îmi oferea destulă libertate, pentru că, dacă eram împreună, orice mascul aflat prin preajmă abia dacă îmi acorda atenția pe care o dai unei viespi enervante care se învârteşte pe lângă para ta bine pârguită şi din care tocmai te pregăteşti să muşti. Că nu prea aveau să muşte din para numită Isabel, nu o ştiam decât eu, dar atâta vreme cât îmi puteam vedea de misiuni nu prea îmi păsa de asta.

Am ieşit din sediul central am Agenției şi, din obişnuință, am privit precaut în jur. Părea ca nu am atras atenția nimănui, aşa că am plecat pe jos spre „Seif", locul de unde trebuia în mod firesc să ne începem orice investigație cât de cât serioasă. „Seiful" era o clădire aparținând Agenției, cu grad de securitate zero şi de care ştia extrem de puțină lume. Câțiva agenți independenți, câțiva şefi de departament, cei de la pază şi androizii care îi însoțeau pe agenți în misiuni. Oricum, prea multă lume, după părerea mea, dar nu m-a întrebat nimeni niciodată. Acolo se păstrau cele mai bine păzite secrete ale agenției şi mai ales mult hulitele generatoare temporale, care le permiteau agenților temporali să bântuie prin tot cuantumul spațiu-timp ca prin propria lor sufragerie. Erau puține şi mereu numărate, răsnumărate, verificate şi date pe mâna noastră cu multă zgârcenie. O dată încinşi cu centura care conținea generatorul temporar, deveneam practic indestructibili şi mai ales – aceasta era de fapt marea spaimă a autorităților – imposibil de detectat prin

spațiu-timp. Din prezent agentul lipsea numai câteva secunde, dar nimeni nu putea spune cu certitudine cât timp real a consumat el acolo, în trecut. La început, la cursurile de instruire erau prezentate două posibile cazuri: într-unul, un agent temporal împiedica răpirea Elenei din Troia (în una dintre variante, o răpea chiar el), cu urmarea firească a lipsei din manualele de istorie a războiului Troian, iar din cele de literatură a „Iliadei”. Al doilea caz a fost considerat la vremea lui o adevărată blasfemie, dar eu, care călătorisem destul în epoca respectivă, îl consideram perfect plauzibil. Agentul temporal călătorise în Iudeea şi, mituind câțiva soldați romani, îl scăpase pe Iisus de răstignire. Urmările ar fi fost de data asta dezastruoase: în istoria lumii, dintre cele trei principale religii monoteiste, creştinismul, iudaismul şi islamismul, primul lipsea cu desăvârşire, cu consecințe de-a dreptul catastrofale. După o vreme, scenariile au fost scoase discret din programă, şi zvonurile vorbeau de un agent care chiar ar fi încercat să pună în aplicare, drept material didactic, unul dintre educativele cazuri prezentate. Nu am aflat niciodată care dintre ele, dar înclinam să cred că omul voise să o salveze de Elena. Tocmai pentru a evita asemenea tentații se pare că au fost concepuți androizii Cobra. Poate sunt numai zvonuri, dar se aude că sunt programați ca, în cazul în care unul dintre agenții temporali independenți o ia razna, să-l aducă la ordine. Sau chiar să-l lichideze discret, după cum spuneau alții. Cum niciodată nu am fost tentat să mă întorc în timp să o răpesc pe Elena din Troia, şi nici altceva cât de cât asemănător, nu am putut să verific teoria. Ba, în cazul meu, aş putea spune că eu sunt cel care trebuie să o ferească pe Isabel de inițiative prea personale, asta ca să

folosesc totuşi un eufemism.

Cazul în care tocmai mă pregăteam să mă avânt cu capul înainte se baza pe o presupunere a Isabelei: cineva făcuse rost de un generator temporal individual şi făcea contrabandă cu material biologic din Polisurile doi şi trei. Poate şi din altele, pentru că, o dată încăput pe mâna cui nu trebuia, un generator putea fi reprodus foarte uşor. Ar fi bine să amintesc aici că principiul generatoarelor temporale industriale, cele care transportau mărfuri şi furnituri în polisuri, funcționa perfect normal atunci când călătoreau *spre* polisuri. Când călătoreau *dinspre* polisuri spre prezent, prin însuşi modul de funcționare, incinta temporală suferea un proces de iradiere care practic făcea imposibil transportul oricărui material biologic viu spre prezent. Ni s-a explicat de nenumărate ori că radiațiile erau parte a procesului de călătorie temporală dinspre trecut spre prezent folosind acel procedeu. Eu, unul, suspectam mereu că incintele erau iradiate intenționat, iar motivele sunt evidente, cum la fel de evident era că incintele nu au transportat niciodată material biologic viu spre prezent. În cazuri extreme, aprobate de Consiliu cu majoritate de voturi, un asemenea transport se putea face numai cu ajutorul unui agent temporal însoțit de un android Cobra.

Şi totuşi Isabel era convinsă că descoperise un trafic cu animale preistorice. Dinozauri, mai precis. Nu, nu întâlnise nici un dinozaur păscând prin parcurile oraşului, iar dovezile ei erau destul de inconsistente şi se bazau mai cu seamă pe vorbe auzite ici şi colo în peregrinările ei prin oraş. În urma unor astfel de zvonuri, Isabel începuse să facă unele cercetări prin anticariate, unde se găseau de

vânzare în mod curent o mulțime de ouă de dinozaur fosilizate. În mod normal, erau prezentate drept rarități descoperite în siturile preistorice. După ce cumpărase nenumărate ouă pietrificate, Isabel lansase zvonul că ar plăti oricât pentru un ou fecundat, viu, pe care voia să i-l facă cadou fratelui ei. I s-a spus că, în timp, cu puțină răbdare şi cu mulți bani, până la urmă s-ar putea rezolva. Ar fi fost mai bine să fi aşteptat să cumpăr mai întâi oul, dar, impetuos cum sunt, am preferat să dau alarma, şi acum regretam deja că nu o ascultasem pe Isabel, care încercase să mă tempereze. Cum până în prezent nu greşise decât o singură dată în aprecierile ei, şi avusesem, slavă Domnului, sute de cazuri când nu greşise, m-am grăbit să-l anunț pe Larren, şeful Agenției. Nu era o informație pe care să o pot trece sub tăcere; implicațiile ar fi fost colosale pentru toată Agenția dacă ar fi fost adevărată. Şi la fel de colosale, dar numai pentru mine, dacă nu ar fi fost adevărată. În timp ce străbăteam coridoarele Agenției spre ieşire, nu puteam să nu mă gândesc la cât de hazardată părea acțiunea mea privită la rece. Cum răul era făcut, nu ne rămânea decât să ne apucăm de treabă…

Mergeam aşadar spre „Seif” să ne începem investigația; nu prea avusesem ocazia să mă plimb alături de Isabel paşnic şi lipsit de griji. De obicei prezența ei alături de mine însemna că sunt în misiune, de unde o stare permanentă de alertă, cu toate simțurile treze, pentru că în orice moment puteam să trecem de la o simplă plimbare printr-un parc la o urmărire în viteză. De data asta, cum până la misiunea propriu-zisă părea să mai fie destul timp,

m-am relaxat, încercând să nu privesc zâmbind la bărbații care întorceau capul după Isabel. La un moment dat, aşteptând să traversăm, Isabel s-a aplecat discret spre mine:

— Suntem urmăriți!

— La câți bărbați s-au holbat azi la tine, ce mă miră este faptul că ne urmăreşte numai unul singur. Mă aşteptam să fie o cohortă întreagă...

Isabel îmi zâmbi acru:

— Ha-ha, ce glumă bună. Numai că suntem urmăriți de o fetişcană...

Am înghițit în sec şi am tăcut. În cazul ăsta, se schimba cu totul situația. În epoca istorică în care era situată locația permanentă a Agenției erau obiceiuri extrem de tradiționaliste. Nu se auzise de lesbiene, şi cum eu, la cei patruzeci de ani ai mei şi cu o banală mutră de contabil, eram departe de a produce fiori în inimile feciorelnice, era clar că eram urmăriți din cauza a ceea ce eram, nu din pricina a cum arătam. După ce am traversat m-am oprit, m-am întors cu fața spre Isabel şi am început să-i aranjez drăgăstos baticul. Se pare că gestul a atras atenția, deoarece, cu ochii la noi, vreo câțiva masculi din preajmă au început să traverseze, deşi stopul era de mult pe roşu, şi un cor de claxoane a stârnit interesul tuturor, astfel că am putut să privesc în linişte „urmăritoarea”. O fetişcană – aşa cum spusese şi Isabel, părea să nu aibă mai mult de douăzeci de ani, slăbuță, haine destul de ponosite pe ea şi ochelari cu multe dioptrii. Un batic de o culoare incertă îi acoperea aproape jumătate din față, dar fără îndoială că nu o mai întâlnisem niciodată. Un fel de şoarece de bibliotecă, însă bineînțeles că totul putea fi doar o mască.

— Ce facem? am întrebat eu posac. Nu putem merge la „Seif” cu codița asta după noi…

— Dacă vrei, o împing eu sub o maşină, se oferi Isabel, şi abia când am privit la ea mai bine mi-am dat seama că glumea; deşi de la ea mă aşteptam la orice.

Între timp, şoarecele de bibliotecă se ținea harnic după noi. Nu ar fi fost o soluție să încercăm să scăpăm de ea; urmărirea ar fi putut fi preluată de altcineva, mai experimentat şi mai greu de depistat.

— Uite cum facem, m-am întors eu spre Isabel,vorbindu-i numai din colțul buzelor. Ne despărțim, mergem un timp pe trasee diferite, să vedem totuşi după cine se ține. Apoi ne întâlnim şi hotărâm ce facem mai departe.

— Bine, spuse Isabel privind concentrată spre urmăritoarea noastră. Mai ales că îmi pare foarte cunoscută şi nu ştiu de unde să o iau. Poate pe drum o să-mi reamintesc…

Aşa am făcut şi, spre marea mea surpriză, ținta urmăririi a fost Isabel. „Poate totuşi, chiar dacă nu sunt lesbiene, există femei care se lasă furate de frumusețea Isabelei”, mi-am spus eu şi m-am grăbit spre punctul de întâlnire. Acolo, spre uimirea mea, am văzut şoarecele de bibliotecă discutând liniştită cu Isabel. Când m-a văzut, mi-a făcut semn să mă apropii mai repede. Am mărit pasul şi, cu toate simțurile în alertă, m-am apropiat de ele. Cu fața numai zâmbet, Isabel îmi prezentă fata:

— Tom, uite, ea este Ana. Ți-am vorbit de ea zilele trecute – spuse Isabel grăbită, făcându-mi cu ochiul –, dar sinceră să fiu nu speram să rezolve atât de repede, turui ea repede şi o prinse prietenos de braț.

— Încântat de cunoştință, m-am înclinat eu în fața

şoarecelui de bibliotecă, şi am văzut-o cum roşeşte discret.

— Mă bucur să vă pot fi de folos, domnule profesor, şopti ea şi porni cu paşi mărunți înainte.

„Profesor?” Ce altceva îi mai povestise Isabel despre mine? Fata asta avea uneori o imaginație debordantă, şi eu trebuia să țin pasul aproape de ea. „Profesor!” Profesor de ce naiba? Ce le predam eu tinerilor învățăcei când ei mă priveau cuminți şi însetați de cunoaştere? Aveam să aflu, fără îndoială, până la urmă, dar deocamdată încercam să mă țin după paşii mărunți şi repezi ai şoricelului. O luase spre partea veche a oraşului şi în scurtă vreme am ajuns lângă Cetate. O veche cetate de apărare care supraviețuise ca prin minune vitregiilor vremii, dar risca să se dărâme acum din pricina anticarilor. De câțiva ani buni foloseau cu pricepere fiecare fisură săpată de timp în trupul bătrânei cetăți pentru a-şi deschide o dugheană unde să-şi vândă marfa. Era de bon ton să vinzi marfă veche la umbra vechilor ruine. Fata ne arătă firma unui anticariat, care, după cât de scorojită arăta din cauza ploilor, şi-ar fi găsit fără nici o greutate locul alături de exponatele din vitrină.

— Am fost atât de încântată, domnule profesor, când am auzit că pentru dumneavoastră este cadoul! turuia mai departe şoricelul. M-am bucurat că am întâlnit-o astăzi, pentru că tocmai s-a rezolvat, dar nu ştiam cum să o anunț. Trebuia să aştept până rămânea singură, chiar dacă aveam toată încrederea şi în dumneavoastră, dar ştiți cum merg lucrurile astea… La început, sora dumneavoastră nu a vrut să îmi spună pentru cine este, dar a făcut bine că mi-a spus. Acum am să vă ajut să vă alegeți un exemplar deosebit…

„Sora” mea Isabel zâmbea misterios, în timp ce eu eram

din ce în ce mai nedumerit, simţindu-mă tot mai depăşit de evenimente. Am intrat şi mi s-a părut că tulburăm cu paşii noştri vechi fantome din somnul lor tihnit de după-amiază. Una dintre mumiile expuse de-a lungul zidului s-a desprins cu greu din locul în care se odihnea de veacuri şi, mişcându-se sacadat, a început să se apropie de noi. Abia când a ajuns în puţina lumină care pătrundea palidă de afară prin geamul mic, am văzut că era un bătrân scheletic, dar la fel de viu ca mine şi ca fetele de lângă mine.

— Bunicule, s-a repezit Ana în întâmpinarea lui, ţi-am spus să nu cobori azi. Trebuie să ne laşi pe mine şi pe Anatol să ne ocupăm de magazin.

— A venit marfă, şopti bătrânul. A trebuit să se ducă să o aducă… Nu puteam lăsa magazinul aşa… şi nici nu îl puteam închide… Clienţii, vechii clienţi trebuie să-l găsească tot timpul deschis.

Părea că efortul făcut pentru a-şi expune în faţa noastră crezul de anticar conştiincios îl epuizase cu totul, pentru că s-a aşezat pe o ladă a breslelor, veche de câteva secole. S-a auzit o trosnitură, şi nu am fost sigur dacă a trosnit lada sau oasele bătrânului.

Ana s-a apropiat protectoare de el:

— Am să le arăt eu exponatele, acum du-te înapoi în pat…

A privit în urma bătrânului cum îşi târa oasele din încăpere, a aşteptat până a ieşit, apoi s-a întors misterioasă spre noi, şoptindu-ne:

— Prefer să nu fie aici, să vă pot arăta totul. El a apucat vremurile prohibiţiei şi încă mai are reţineri chiar şi cu vânzarea vechilor artefacte…

Şi-a dat jos baticul care îi acoperea jumătate din față, şi-a aşezat cochetă ochelarii şi mi-a zâmbit:

— Ar trebui să vă mulțumesc şi eu, dar probabil că au făcut-o prea mulți ca să vă mai intereseze aşa ceva. Oricum, fără cursurile şi intervențiile dumneavoastră, nici acum nu s-ar fi legalizat vânzarea artefactelor din Lumea de Jos.

O luminiță s-a aprins în mintea mea: cursurile ținute la Facultatea de Antropologie acum câțiva ani, când urmăream traficul de artefacte în care îi bănuiam implicați şi pe studenți. Şi undeva în primele rânduri ale amfiteatrului, de fiecare dată, vedeam mutra ascuțită, ceva mai tânără şi mai plină de coşuri, a şoricelului ce mă privea ca şi acum cu o jenantă adorație.

— Am avut încredere în dumneavoastră, şopti ea întretăiat, iar mie mi se păru că roşeşte uşor.

Am zâmbit amintirii sub privirea cercetătoare a Isabelei. Era unul dintre puținele cazuri rezolvate fără ea. Prin anticariatele oraşului, în urmă cu vreo cinci ani, începuseră să apară artefacte ciudate, care nu aparțineau nici unei culturi cunoscute. Cum sursele păreau să fie undeva în rândurile studențimii, unul dintre profesori s-a îmbolnăvit brusc şi eu i-am luat locul. Studenții... Întotdeauna inventivi şi născocitori de noi modalități care să le completeze resursele mereu pe cale de a se epuiza. Soluția găsită de ei era relativ simplă: cum comunicarea între polisuri şi prezent era relativ facilă, au aranjat ca cei din polisurile superioare să aşeze în locuri dinainte prestabilite şi puțin afectate de mişcări tectonice diferite fleacuri achiziționate pe nimic în timpul lor. De obicei erau depozitate în incinte care să le protejeze cât mai bine.

Trecerea timpului făcea restul: îmbătrânea obiectele suficient de mult încât să reziste oricăror probe. Interesant este că din punct de vedere al severei legislații temporale nu fusese încălcat nici un articol de lege, şi o bună parte din merit pot să spun că îmi revine mie pentru demonstrarea acestui lucru. Nu fusese folosit nici un generator temporal, şi nici un gram de materie vie nu străbătuse milioanele de ani. Numai că absolvirea de orice răspundere a celor care practicau un astfel de comerț a dus la o asemenea răspândirea a artefactelor, încât, în scurtă vreme, prețurile s-au prăbuşit şi nimeni nu a mai fost interesat să cumpere nimic, indiferent cât de interesant ar fi arătat. Dar ăsta era un risc previzibil.

Între timp, Ana a coborât obloanele şi a aprins lumina. Apoi, cu o figură de bătrân anarhist care îşi arată colecția de bombe unor prieteni, a deschis un dulap aflat undeva ferit, după nişte mese. La deschiderea uşilor s-a aprins o lumină palidă şi un val de căldură umedă ne-a învăluit: pe rafturi, aranjate după mărime, o mulțime de ouă de diferite mărimi erau etalate privirilor. Ana se uită țintă la noi cu ochi strălucitori:

— Ei, ce spuneți? O să ne ajutați şi de data asta?

Am înghițit în sec, şi Isabel a făcut un pas spre dulap, privind cercetătoare. Apoi a atins un ou:

— Am putea să-l vedem pe ăsta?

Ana îl ridică cu grijă şi îl aşeză pe platoul rotitor al unui aparat în care am recunoscut un bătrân ecograf modificat. Când ecranul verzui s-a luminat şi Ana a reglat rezoluția, am înghițit în sec: silueta inconfundabilă a unui dinozaur pe cale să eclozeze se etala în toată splendoarea.

— Drace! am spus şi apoi am înghițit în sec, lipsit de

orice replică.

Am privit mai atent imaginea, apoi m-am hazardat:

— Pare a fi velociraptor…

— În nici un caz, m-a contrazis Ana. Mai degrabă oviraptor…

— Oviraptor este, a decis şi Isabel după ce a privit atentă ecranul. În stare embrionară pot fi confundaţi destul de uşor, dar în mod sigur ăsta este oviraptor.

Văzând privirea mea aţintită întrebător asupra ei, Isabel nu a scăpat ocazia să îşi etaleze cunoştinţele:

— Primul schelet de oviraptor a fost descoperit în 1924 de Henry F. Osborn, undeva în Mongolia. Cum a fost găsit deasupra unor ouă care nu conţineau embrioni, s-a presupus că le-ar fi consumat conţinutul, şi aşa s-a pricopsit cu numele de hoţ de ouă. După numai câţiva ani s-a mai descoperit încă un schelet, în stare mai bună, tot deasupra unor ouă de acelaşi fel, care conţineau embrioni de oviraptor fosilizaţi. De unde concluzia că primul oviraptor nu mâncase ouăle, ci încercase să le apere… Dar, cum numele prinsese aşa de bine în comunitatea ştiinţifică, i-a fost lăsat neschimbat, chiar dacă i se făcea astfel o mare nedreptate micului dinozaur. Oviraptorul era un dinozaur omnivor, de dimensiune mică, asemănător cu o pasare. Adultul avea în jur de doi metri şi cântărea cam 25-35 de kilograme. Avea o constituţie uşoară, mişcări rapide, picioare lungi şi mers biped. Gâtul îi era flexibil, curbat in forma literei S, coada lungă, membrele anterioare scurte şi puternice, cu câte trei degete lungi, potrivite pentru apucat, care se sfârşeau cu gheare curbate, cam de opt centimetri lungime. Membrele posterioare aveau şi ele câte trei degete.

. Capul său avea o formă ciudată, ca de papagal, cu un cioc mic, lipsit de dinți, dar cu fălci puternice, adaptate pentru a zdrobi prada. Oviraptorii aveau pe cioc o protuberanță mică, sub formă de creastă, asemănătoare cu un corn, care folosea probabil ca o podoabă pentru împerechere. Se crede că diferențele dintre aceste creste pot reprezenta diferite specii de oviraptori, sau poate diferențierea dintre mascul şi femelă, dintre animalul tânăr şi cel adult, în cadrul speciilor. Oviraptorii au trăit spre sfârşitul perioadei cretacice, cam cu 80-70 de milioane de ani în urmă. Ce altceva mai vreți să vă mai spun?

— Nimic, nimic, am spus eu repede, la gândul că ar putea să spună printre altele că tocmai văzuse câțiva cum se fugăreau în jurul ei, în timpul ultimei noastre vizite în Cretacic.

Ana o privea uimită:

— Încă nu am întâlnit pe cineva care să aibă cunoştințe atât de profunde despre dinozauri. Să vă mai arăt câteva ouă... Am aici unul mare de tot...

Isabel se dovedi a fi mai practică:

— Nu-i nevoie! Îl cumpărăm pe ăsta!

Ana privi încurcată când la unul, când la altul, înainte de a spune ceva:

— Dacă credeți că ne puteți ajuta să legalizăm şi comerțul cu aşa ceva, arătă ea cu privirea spre dulapul plin cu ouă de dinozaur, mi s-a spus că vă pot oferi unul pe gratis. Altfel, costă destul de mult...

Cum să spui cuiva că una este să aduci de-a lungul milioanelor de ani o piatră cioplită, şi alta să transporți, indiferent cum, o ființă vie? Pentru că, la urma urmei, asta erau ouăle de dinozaur – ființe –, şi transportul lor de-a

lungul timpului încălca tocmai prima lege. De care ştiau toți contemporanii noştri, dar pe care nu o băgau în seamă pentru că nu se găsise nici o modalitate de a o încălca. Ei, uite că acum cineva găsise calea…

Am scuturat din cap nehotărât:

— De data asta nu pot promite nimic, Ana, aşa că e mai bine să-l plătim.

Chiar când să plecăm a apărut şi fratele ei, cu o maşină încărcată până la refuz cu cutii care semănau izbitor de mult cu incubatorul nostru. După ce Ana ne-a făcut cunoştință, Anatol – aşa îl chema pe fratele ei – ne-a rugat şi el să-i ajutăm să legalizeze odată comerțul ăsta, pentru că se săturaseră să se tot ascundă de autorități şi să facă pe contrabandiştii. Profitând de farmecul ei, Isabel l-a tras discret de limbă, şi nu a fost nevoie de prea multe insistențe ca să aflăm că ouăle de dinozaur soseau din trecut pe aceeaşi filieră ca şi artefactele.

Am plătit oul, Ana ni l-a ambalat într-un incubator şi ne-a chemat apoi un taxi. În maşină, cu incubatorul între noi, Isabel m-a privit radioasă:

— După cum vezi, am avut dreptate! A câta oară?

— Asta rezolvă numai jumătate din problemă, am spus eu posac. Să vedem cum rezolvăm jumătatea mai grea a ei! Îți dai seama că un ou nu rezistă zeci de milioane de ani, la fel ca artefactele de care ne vorbea Anatol. Nici o incintă, oricât de bine construită, nu face față unui milion de ani, când este vorba să protejeze o ființă vie. Sper să fie totuşi o găselniță tehnologică, şi să nu fie implicate generatoarele temporale.

— Va trebui să mergem până la urmă în Polisuri să aflăm. Pentru că nu ai sesizat un lucru esențial.

M-am încruntat încercând să reiau datele problemei, în timp ce lângă mine Isabel se hlizea încântată. Mereu se distra copios când sesiza amănunte care mie îmi scăpau. Chiar dacă pe urmă mă lăsa pe mine să culeg laurii…

După câteva minute de eforturi zadarnice, m-am dat bătut.

— Bine, isteaţo! Spune tu despre ce este vorba…

— Polisul cel mai apropiat de prezent este situat acum 130 de milioane de ani…

Am dat din umeri.

— Ştiu asta, dar nu văd care este problema.

Isabel oftă, fals îndurerată:

— La anticariat, când m-ai întrebat, am spus tare ca să priceapă toţi: oviraptorii au trăit cu 70-80 de milioane în urmă. Nici o aşezare umană autorizată, câteva zeci de milioane de ani în jurul acestei date spre trecut sau spre prezent. Până ajungem la Centru gândeşte-te la asta, poate găseşti o explicaţie. Larren sigur ţi-o va cere…

Nu trebuia să mă gândesc prea mult ca să îmi dau seama că asta implica existenţa unor generatoare temporale neautorizate şi a unor probleme pe măsură.

Probabil că eu şi Isabel alcătuiam o pereche tare ciudată, aşa cum căram între noi cu grijă incubatorul pe coridoarele Agenţiei, deoarece aproape toţi cei pe lângă care treceam întorceau capul în urma noastră. Nu prea ne păsa de asta, pentru că îi duceam lui Larren exact ceea ce voia: o probă. Nu am prevăzut un singur lucru: încăpăţânarea lui şi mai ales lipsa unui ecograf la îndemână.

Când am intrat la el, cu un gest teatral am aşezat oul de oviraptor pe biroul lui şi i-am spus:

— Voiai o probă? Uite proba!

Probabil că toată lumea a văzut măcar în filme cum arată un ou de dinozaur. Ca un ou de rață ceva mai mare, maroniu-verzui, cam de cincisprezece centimetri înălțime – şi care stătea acum într-un echilibru precar pe biroul lăcuit al lui Larren.

Larren, după ce i-am povestit cum l-am achiziționat, l-a înconjurat tacticos, a ciocănit cu degetul în coajă ca şi cum i-ar fi încercat tăria, apoi s-a întors cu milă spre noi:

— Îmi pare rău de voi! Cei mai buni agenți ai mei, şi v-ați lăsat aşa de uşor duşi de nas…

Am privit nedumerit spre Isabel, care se mulțumi să ridice din umeri la fel de nedumerită ca şi mine: uneori comportamentul lui Larren o lua până şi pe ea prin surprindere.

— Ați fost înşelați, asta este! Vi s-a prezentat un trucaj ieftin ca să obțină un preț bun, atâta tot. Pe monitorul ecografului vi s-a prezentat o simplă înregistrare, şi voi ați căzut în plasă ca doi novici.

Amintindu-mi de ochii sinceri ai Anei, am vrut să-l contrazic, dar chiar atunci Isabel mi-a dat un ghiont scurt, arătându-mi din priviri oul: o fisură mică apăruse acolo unde degetul şefului ciocănise coaja. Sub privirea noastră, fisura s-a transformat într-o crăpătură care se lărgea văzând cu ochii. Un cioc ca de papagal îşi făcea loc fărâmând bucăți mari din ou. Văzând încotro privim, şeful s-a întors şi el spre ou chiar la timp ca să vadă micul oviraptor ieşind de acolo. Cum era cam aproape, a întins mâna să se apere, dar, fiind singurul lucru în mişcare, micul oviraptor s-a lipit drăgăstos de ea, piuind subțire, asemenea unui pui. Larren s-a îndepărtat rapid de birou, dar micul oviraptor a sărit jos cu o agilitate pe care nu i-o

bănuiai şi s-a lipit de piciorul lui.

Cu micul pui de oviraptor ținându-se după el, Larren ne-a dat cartelele pentru generatoarele temporale şi ne-a făcut semn să plecăm. În multele misiuni în care am mai plecat după aia, aşa mi-l reaminteam: făcând paşi mărunți prin birou cu micul oviraptor piuind jalnic şi ținându-se cu încăpățânare după el.

În drum spre „Seif" m-a sunat Larren:

— Auzi, Tom, făcu el încurcat. Fă cumva şi află discret de la Isabel câteva amănunte despre oviraptori. În memoria ei aia cu care se laudă tot timpul trebuie să fie câteva informații despre ce mănâncă, ce obiceiuri are, pentru că am impresia că îi este foame…

I-am repetat cele câteva informații pe care le aflasem cu numai o oră mai devreme la anticariat de la Isabel.

— Şi, fiind omnivor, cred că poți să îi dai să mănânce orice… Oricum nu contează, după cum ştii, va trebui să scapi până la urmă de el.

Din receptor se auzi un chicotit, apoi un zgomot înfundat de paşi, apoi Larren spuse:

— Ştii ce cred eu, Tom? Bestia asta mică chiar ține la mine… Se ține ca un cățeluş după piciorul meu… Şi ai dreptate, mănâncă orice: tocmai mi-a furat sandvişul de pe birou.

Lângă mine, Isabel a ridicat exasperată ochii spre cer, dar eu am încercat să îl temperez:

— Ar fi bine să nu te ataşezi prea mult de el, doar ştii că va trebui…

— La naiba, Tom, e o probă importantă, nu o putem distruge până nu rezolvați cazul, a mai spus el în timp ce, după zgomotele ce se auzeau, părea că încearcă să se urce

pe birou, şi a închis înainte de a-i mai putea spune ceva.

Înainte de a intra în „Seif” să ne luăm generatoarele temporale, Isabel m-a oprit:

— Ştii pentru ce îmi pare rău, Tom?

Cum nu mă hazardam să urmăresc felul în care gândea Isabel, am clătinat din cap.

— Ai văzut oul acela mare şi maro aşezat pe raftul din spate al incubatorului?

Îl văzusem, şi chiar mă tentase la un moment dat să îl cumpărăm. Mă gândisem că poate era mai scump, dar nu ăsta era motivul pentru care nu insistasem să îl vedem şi eventual să îl cumpăram. Era de-a dreptul imens şi nu aveam nici un chef să îl cărăm în brațe pe coridoarele Centrului. Pentru ce ne trebuia nouă, ajungea unul cât de mic: important era să fie fecundat, şi embrionul viu.

— L-am văzut, am afirmat eu, deşi nu ştiam nicidecum unde voia să ajungă Isabel.

— Ei bine, o să regret toată viața că nu l-am ales pe ăla.

— De ce? am întrebat eu, deşi aveam o vagă bănuială.

— Era de Tiranosaurus Rex, a spus Isabel şi a intrat in „ Seif”.

*

Larren avea să rămână cunoscut în istoria Centrului drept „Şeful cu Oviraptorul”. Uneori, când mă exasperau hotărârile lui arbitrare, în timp ce mi le comunica privindu-mă încruntat, jalonat îndeaproape de oviraptor, care părea că îi furase şi obiceiurile, nu numai sandvişurile, reuşeam spre marea lui uimire să zâmbesc. Pentru că atunci îmi imaginam că, în locul capului mic şi puțin nătâng al oviraptorului, lângă umărul şefului se ițea botul plin de colți ascuțiți al unui Tiranosaurus Rex.

CELE NOUĂ MILIARDE DE IDEI SF

Ascultam cu difuzorul dat la maximum „Rondoul venețian” al lui Mozart. Flautul avea două efecte oarecum contrare asupra celor din jur: pe mine mă inspira, iar pe vecinul meu de palier îl enerva. Nu aveam nici un chef să-i ascult iar tiradele despre modul în care înțelegea el să-şi petreacă duminicile, dar eram în criză de timp. Şi, ca să nu mai pierd vremea, am abandonat poziția clasică de tolănit în fotoliu, mi-am pus căştile şi am reînceput să citesc îngrijorat, pentru a zecea oară, clasica povestire „Cele nouă miliarde de nume ale lui Dumnezeu” de Arthur C. Clarke. Subiectul este simplu şi, cred eu, orice iubitor de literatură SF care se respectă îl cunoaşte. Doi ingineri de la o firmă de calculatoare sunt angajați de un lama să instaleze un calculator performant la o mănăstire tibetană, în vârful unui munte. Din spusele celui care comandase calculatorul, după imprimarea în limba wolapuk a tuturor numelor lui Dumnezeu, şi erau vreo nouă miliarde, se presupunea că rasa omenească îşi va fi sfârşit menirea. Admiram economia povestirii, îi admiram finalul, stelele care se sting definitiv o dată cu ultimul dintre cele nouă miliarde de nume aşezate în enormele lor registre. Şi, aşa

cum am mai spus, o reciteam îngrijorat, şi cu fiecare nouă lectură îngrijorarea mea sporea. Asta pentru că, în ciuda tuturor măsurilor, nici un declic nu se declanşa ca altădată în mintea mea. Se pare că eram în impas. Oare când a început totul? Să fi trecut vreo 30 de ani? Cam aşa ceva…

Am mai luat o gură de Martini sec şi mi-am reamintit cu plăcere de prima povestire scrisă. Cu plăcere şi cu speranța secretă că, reamintindu-mi, totul se va repeta, acel declic care nu este niciodată sub controlul meu, dar care în anumite condiții se produce de fiecare dată, putând apoi începe să scriu.

*

Tocmai terminasem un an greu. Un an deosebit de greu în care se adunaseră pe capul meu scadențele unor lucrări pe care speram să le trec altcuiva. Nu reuşisem, dar spre sfârşitul anului am lăsat tot şi, amintindu-mi o veche vorbă înțeleaptă, „După noi, potopul!", mi-am făcut bagajele şi am întins-o la munte cu o pereche de schiuri în spate şi un geamantan cu cărți în mână. Cum zăpada bună de schi întârzia să apară, iar soba din cameră duduia îmbietor înfundată cu buşteni, m-am căutat îndelung în buzunare şi am coborât la bar, de unde am luat o sticlă de Martini şi o lămâie. Pe palierul unde aveam camera era un mic salon, la pianul căruia o tânără fată blondă încerca să cânte „Rondoul venețian" al lui Mozart. Nu prea reuşea, e adevărat, şi m-am bucurat că nu are un flaut la îndemână, dar oricum din camera mea sunetele se auzeau estompat, iar ritmul vioi îşi mai pierdea din tempo pe drum, aşa că

totul crea o ambianță plăcută, care mă îndemna la lectură.

S-a întâmplat ca prima povestire citită atunci să fie „Un om exemplar” de Fredric Brown, şi nu de puține ori mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi citit altă proză, care nu ar fi stârnit nici un ecou în mine. Cred că pur şi simplu mi-aş fi sfârşit viața ca un anonim economist la şi mai anonima firmă la care lucram. Aşa a fost să fie, pentru că, după ce am citit „Un om exemplar”, ceva ca un declic, ca o iluminare s-a produs în mintea mea. Poate că a fost gândul că şi eu aş putea să scriu aşa ceva. Sau poate numai starea dată de Martini sec băut pe tempoul rondoului. Sau amintirea felului în care mi-a zâmbit fetişcana când am trecut pe lângă ea? Oricum, stârnit de gândul că nu am nimic de făcut o lună întreagă şi de paharul aburit de Martini de pe marginea căruia felia subțire de lămâie mă privea sfidătoare şi îmbietoare în acelaşi timp, pe ritmul alert al rondoului, am luat hotărât un pix în mână.

Subiectul povestirii citite era simplu: doi extratereştri – cu o înfățişare viermiformă – sosesc pe pământ să îl prospecteze în vederea găsirii de forță de muncă ieftină. Întâmplarea face să îl întâlnească prima dată pe Al Hanley (un alcoolic notoriu) , care tocmai este dat afară dintr-un bar pentru că cerea de băut de la clienți. Bodyguardul barului, când a văzut arătările extraterestre, a leşinat, pe când eroul nostru, obişnuit cu tot felul de monştri din coşmarurile lui alcoolice, i-a întâmpinat ca pe un fapt cotidian. Extratereştrii - ce să facă? L-au luat cu ei pe bietul alcoolic să îi testeze rezistența la eforturi fizice. Cum acesta era după o îndelungată abstinență alcoolică, a pus condiția ca înainte de a fi testat să îl lase să tragă o duşcă. Extratereştrii i-au analizat metabolismul şi, cum acesta era

aproape în întregime bazat pe alcool, i-au sintetizat o doză zdravănă dintr-o băutură îmbunătățită cu vitamine şi proteine. După ce a golit lacom cam jumătate de clondir, bineînțeles că s-a prăbuşit beat mort. Arătările viermiforme au ajuns la concluzia că toți oamenii sunt la fel, inapți deci pentru orice muncă fizică. Concluzia: planeta noastră este perfect neinteresantă ca sursă posibilă de sclavi. L-au tratat pe Al Hanley să devină nemuritor şi l-au instalat – spre deliciul publicului – într-o grădină zoologică de pe planeta lor de origine, scriind pe cuşca lui doar atât: „alcoolicus anonimus".

Trebuia aşadar să încerc să găsesc un erou la fel de atipic precum cel din povestirea originală, care să aibă un defect, dar care de fapt să fie o calitate. Ba, mai mult, să salveze prin asta umanitatea de la un posibil dezastru.

Şi uite aşa, într-o singură seară am scris „Şansa noastră s-a numit Adam", în care eroul principal, economist ca şi mine, din motive personale este extraordinar de trist. Întâmplarea face ca în aceeaşi seară să întâlnească o echipă extraterestră pornită să caute sclavi. Viitorii supuşi, pentru a fi testați, sunt obligați să râdă, pentru că în râs este ascunsă o energie formidabilă. Cum Adam, prin râsul lui trist, le descarcă extratereştrilor rezervoarele, aceştia ajung la concluzia că râsul terestru are un coeficient energetic negativ şi decolează îngroziți, ştergând planeta noastră din bazele lor de date. Hotărât să arăt totuşi sursa de inspirație, am lăsat finalul aproape neschimbat: „Sunt sigur că se vor găsi unii care să-l critice pe Adam pentru modul deplorabil în care a reacționat, învinuindu-l că din cauza unor motive personale a ratat contactul cu o civilizație extraterestră. Nu ştiu însă dacă acestora le-ar fi

convenit să-şi petreacă restul zilelor undeva prin extremitatea sudică a galaxiei, pe o planetă cu cerul verde, închişi într-o cameră unde să li se proiecteze zi şi noapte comedii, iar de la cap să le pornească linii magistrale de înaltă tensiune”.

Am corectat povestirea, apoi am trimis-o unei reviste. Am ezitat mult înainte de a închide plicul: oare trebuia să spun de unde mă inspirasem? Am recitit povestirea, şi sursa de inspirație mi s-a părut atât de evidentă, încât am considerat de prisos orice cuvânt. Povestirea avea să fie fi luat drept ceea ce era: un modest omagiu adus povestirii originale, amestecat cu puțin umor şi cu o uşoară tentă parodică. Mă aşteptam ca povestirea să fie refuzată sau în cel mai rău caz să nu mi se mai răspundă deloc, pentru că, deşi se pare că ceva talent de povestitor aveam, nu mă aşteptam ca toată lumea să fie de acord cu felul cum îmi manifestam eu admirația față de marile valori ale genului. Spre surpriza mea, în numai câteva zile, editorul revistei mi-a răspuns nu numai că povestirea era acceptată, dar că urmează să pregătească un număr omagial, „ O sută de ani de literatură SF” , şi ar fi încântat să ofere spațiu tipografic unei povestiri cam în acelaşi gen ca prima. „Adică tot plagiată?” m-am întrebat eu, presupunând că ceea ce făceam era un plagiat. Am început să scriu, şi abia după vreo săptămână de chinuri mi-a venit ideea de a face rost de o înregistrare cu „Rondoul” lui Mozart, pentru că Martini mai aveam.

Cu o sticlă, în ritmul modest în care beam eu, cred că puteam scrie cam patru povestiri – deci aveam o eficiență destul de bună, aş spune. Citisem între timp o povestire mai puțin cunoscută tot a lui Fredric Brown, „Arma” cred

că îi spunea, o parabolă minunată despre dezarmare. Un luptător pacifist pătrunde într-o seară în casa unui savant care lucra la perfecționarea unei arme teribile, şi încearcă să îl convingă să renunțe la cercetări. Acesta refuză, în ciuda faptului că amândoi au ajuns la concluzia că în anumite privințe, mai ales când este vorba de arme, militarii se poartă extrem de copilăros. La plecare, neobservat, pacifistul lasă pe patul copilului handicapat al gazdei un pistol. După ce îşi conduce musafirul, la întoarcere savantul observă îngrozit pistolul în mâna băiatului său retardat, care avea inteligența unui copil de numai câțiva ani. Abia atunci îşi dă seama ce voise să spună musafirul când afirmase că a da o armă pe mâna militarilor este ca şi cum ai da un pistol pe mâna unui copil. Povestirea se termina ambiguu, dar asta nu m-a împiedicat să scriu „Bla-bla-bla, domnule general", premiată la vremea ei pentru puternicul mesaj pacifist conținut. Au urmat relații ceva mai strânse între mine şi editor, care cerea mereu noi şi noi povestiri, până când, pe neobservate s-au strâns cât să facă de un volum. Apoi al doilea, şi tot aşa, până când, tot pe neobservate, în numai câțiva ani, am ajuns un nume cunoscut. Rețeta mea era relativ simplă: de ce la o adică, judecam eu, dacă ipoteza A este perfect valabilă, ipoteza non-A nu ar fi la fel de valabilă? Şi, pentru a nu face algoritmul prea uşor de intuit, de multe ori nu mă mulțumeam să întorc ipoteza originală cu 180 de grade, ci după cum mă lăsa inima: 45 de grade, 90 sau 105, cât este unghiul dintre atomii de hidrogen şi oxigen în molecula apei, făcând astfel povestirea originală aproape de nerecunoscut, deşi – reminiscență a primelor povestiri – lăsam întotdeauna câte

ceva din cea originală, aşa, ca un fel de cheie, pentru ca inițiații să o poată descoperi. Bineînțeles, totul în ritmul „Rondoului venețian”, niciodată altă bucată muzicală, şi bând cantități moderate de Martini, niciodată altă băutură.

Toate astea până când, pe la al treilea volum, sătul de impostura în care ajunsesem să mă complac, am luat povestirea „Arena” a preferatului meu de acum, Fredric Brown, şi, fără să-i schimb măcar titlul, am încropit ceva atât de apropiat de original, încât nu avea cum să nu se observe.

După publicarea povestirii aşteptam ca tot fandomul să explodeze. În loc de asta, timid, într-o revistă de umor, un critic încercase să spună că de fapt subiectul a mai fost exploatat cu ani în urmă, e adevărat că rezolvarea mea era mai bună decât originalul, totuşi în mod sigur ăsta nu este un plagiat, pentru că în postmodernism temele, subiectele şi ideile circulă liber şi fiecare îşi aduce contribuția lui. Nici nu am ştiut că am atâția admiratori: zeci de articole l-au înfierat pe nesăbuitul critic pentru observația de bun-simț pe care o făcuse.

„La urma urmei, copyright-ul pentru o luptă în arenă îl dețineau romanii, pe Fredric Brown de ce nu l-a întrebat nimeni de ce foloseşte un concept folosit mai întâi de romani? Asta ca să nu căutăm mai departe în istorie.”

După câteva luni şi alte zeci de povestiri publicate, incidentul a fost uitat, şi sunt sigur că acum, indiferent ce aş scrie, nimeni nu ar îndrăzni să mai spună ceva. Totuşi, uneori mă doare să fiu beneficiarul unei glorii obținute prin fraudă, şi într-o seară, când am primit un telefon de la bunul meu editor să îi mai trimit o lucrare, m-am hotărât că a venit vremea să arăt ce pot. Am scris o povestire

născocită de mine de la cap la coadă. A fost un chin. Şi, de parcă nu ar fi fost îndeajuns, când m-am dus să aflu părerea editorului despre ea, acesta mi-a înapoiat-o cu un surâs vinovat:

— Poate te-am grăbit cam mult. Am să mai public o dată una dintre cele vechi…

— Am să o refac, l-am asigurat eu.

A aşezat manuscrisul pe o măsuță şi l-a împins încet spre mine:

— Nu te supăra, colaborăm de prea multă vreme ca să nu-mi permit să fiu sincer. Asta nu merge. Nu are rost să o refaci. Pentru prima dată sunt nevoit să te refuz. Nu te recunosc în ea… Nu are …fâs, e ca un sifon fără acid…

Ce era să fac? Am revenit la vechea rețetă. De câte ori mă suna editorul să îmi ceară o povestire, îi spuneam cu glas sigur:

— E ca şi scrisă. Duminică seară ți-o trimit prin e-mail.

Şi, după câteva ore de audiție şi câteva păhărele de Martini, îi trimiteam proza promisă.

Surâzând amintirilor, am pornit iar lectura „constructivă” din „Cele nouă miliarde de nume ale lui Dumnezeu”, povestire care îmi plăcuse în mod deosebit şi care, eram sigur, avea să mă inspire. Am dat muzica din căşti mai tare şi am început să mă gândesc: deci în povestirea lui Clarke se ajunge la nouă miliarde de nume care distrug lumea, pentru că aceasta ar fi menirea oamenilor. În povestire, ei pentru asta sunt creați: să scrie toate numele posibile ale lui Dumnezeu apoi, dacă tot şi-au împlinit menirea, pot să dispară. Ei bine, eu aveam să procedez altfel. Tot nouă miliarde, dar de data asta nu aveau să distrugă lumea, ci să o salveze, sau, mă rog, să se

întâmple un lucru pozitiv. Ce anume ar trebui să fie în număr de nouă miliarde?

Am mai luat o înghițitură mijlocie de Martini şi am plimbat-o uşurel prin gură: „Cele nouă miliarde de idei SF” oare cum ar suna? Am repetat titlul de câteva ori, şi de fiecare dată îmi plăcea tot mai mult cum sună. Şi trimitea destul de bine, pentru cine avea chef să sape, direct la Clarke. Ce urma să scriu despre aceste nouă miliarde de idei SF avea să vină mai târziu, după o nouă lectură. În textul original, când se ajungea la un prag critic, venea sfârşitul lumii. Ei bine, eu ar trebui să caut ceva la fel de semnificativ, dar răsucit la 180 de grade, sau cam aşa ceva. Am mai luat o gură zdravănă de Martini, hotărându-mă să las pe mai târziu numărul de grade şi să mă concentrez asupra povestirii.

Am închis pe jumătate ochii şi m-am lăsat purtat de ritmul alert al rondoului. Când i-am deschis din nou, tot fără nici o idee valabilă în minte, am perceput undeva la limita câmpului vizual o irizație, ca şi cum un curent de înaltă tensiune şi-ar fi trecut volții pe acolo. Mi-am dat cu grijă căştile jos de la urechi şi m-am întors încet spre scintilații. În numai câteva secunde, acolo se materializă un bărbat. Efectul din filmul „Terminator”, dacă mă înțelegeți. Văzându-mi figura, care numai inteligentă nu se putea numi, a surâs îngăduitor:

— Ei bine, a spus el zâmbind, după ce ai imaginat de atâtea ori apariții de extratereştri, cum este să participi ca martor principal la una?

Deşi mă cred o fire tare, recunosc că apariția asta m-a luat o clipă pe neaşteptate şi prima dată am privit alarmat spre sticla de Martini, îngrijorat fiind că poate, furat de

ritmul muzicii, am întrecut măsura.

— Îmi pare rău, s-a scuzat el. Ştiu că ai vrea să fiu rezultatul unei sticle de Martini băute, dar din nefericire sunt real…

Mi-am revenit destul de repede şi i-am răspuns:

— De ce din nefericire? Sunt foarte bucuros să fiu primul om care…

M-a întrerupt brusc.

— Am spus „din nefericire” pentru că sunt purtătorul unor veşti rele… Şi, cum timpul nu este de partea noastră, am să te rog să-mi dai voi să trec direct la subiect.

Nu eram în măsură să mă împotrivesc, aşa că l-am invitat cu un gest să vorbească…

— Ei bine, începu el, trebuie să îți spun că majoritatea civilizațiilor din zona asta galactică, inclusiv cea din care fac eu parte, au fost create artificial…

La gestul meu de neîncredere, a ridicat din umeri:

— Ar trebui să te obişnuieşti uşor cu gândul că nu suntem altceva decât rodul unui experiment. Problema este că, de foarte puțină vreme, am aflat şi motivul pentru care toate aceste civilizații au fost create.

A făcut o pauză, apoi, văzând că nu spun nimic, a căutat din priviri un scaun şi s-a aşezat în fața mea privindu-mă în ochi.

— Am fost creați pentru a produce idei SF. A tăcut un timp, lăsând ideea să pătrundă bine în mintea mea, apoi a continuat:

— Problema este că o civilizație care nu produce într-un timp dat un număr de cel puțin nouă miliarde de idei SF este distrusă ca fiind nerentabilă…

Am privit la cartea lui Arthur C. Clarke, rămasă deschisă

la povestirea „Cele nouă miliarde de nume ale lui Dumnezeu”.

Mi-a văzut privirea şi a încuviinţat din cap:

— Se pare că cifra asta era cunoscută de anumiţi iniţiaţi, a fost destul de mult folosită în literatură şi în filozofie. Sau poate ca era numai un strigăt înspăimântat al inconştientului colectiv…

Am rumegat bine noutăţile, am mai sorbit o înghiţitură de Martini şi am spus destul de calm:

— Presupun că este adevărat tot ce mi-aţi spus. Şi totuşi, nu văd de ce aţi venit la mine… Credeţi că cele câteva cărţi publicate m-au făcut să am o asemenea credibilitate, încât, dacă voi da alarma, de mâine toată lumea va deveni creativă şi se va gândi numai la idei SF?

— Nici vorbă de aşa ceva, s-a apărat el cu un surâs uşor. Nu este timp de acţiuni de masă…

— Atunci? am întrebat eu, deşi o parte din adevăr începeam să îl bănuiesc.

— Păi, în ultimii treizeci de ani aţi avut un număr remarcabil de idei SF în povestirile publicate. Cu un dispozitiv de stimulare inventat pe planeta mea, credem că într-un timp rezonabil aţi putea să produceţi cele nouă miliarde de idei şi astfel să vă salvaţi lumea…

O clipă, am vrut să îi povestesc despre modul în care obţineam eu mult lăudatele idei SF. Apelam la un maestru, apoi îi răsuceam puţin ideea, atât cât să fie de nerecunoscut. Am plecat fruntea a vinovăţie, dar cred că el a luat asta drept accept…

*

Nu ştiu cât timp a trecut de când stau aici. Dacă mişc puțin ochii, pentru că numai atât pot mişca, văd nişte fire colorate care pleacă din tâmplele mele. Pe monitoarele care mă înconjoară se mişcă necontenit grafice şi scintilații. Or fi idei SF!

Uneori, când obosesc să le urmăresc goana colorată, mă gândesc fără să vreau: oare sunt într-adevăr salvatorul omenirii? Sau acum trăiesc infernul meu personal pentru gloria obținută prin nenumăratele plagiate?

ŞANSA NOASTRĂ S-A NUMIT ADAM

Adam B. era într-una dintre cele mai nefericite zile pe care şi le putea aminti de câțiva ani buni încoace. Adevărul este că toate întâmplările care concurau acum la nefericirea lui i se mai perindaseră aşa, din când în când, prin viață, dar întotdeauna separat şi mai ales lăsând câte o săptămână, două între ele, suficient ca el să-şi revină şi să înceapă să-şi facă iar iluzii, pe care destinul urma să i le spulbere de altfel foarte repede.

Şirul ghinioanelor a început încă de dimineață, când a descoperit în cutia poştală o scrisoare de la Camelia; bineînțeles că fusese adusă de poştaş încă din după-amiaza zilei precedente, dar a trebuit ca el să caute în cutie tocmai dimineață şi să-şi strice astfel toată ziua. Mai primise el şi altădată scrisori incendiare, dar de data asta dulcea copilă de pe malurile Dâmboviței era categorică în exprimarea sentimentelor ei.

Îi scria, printre altele, că nu înțelege de ce pentru câteva clipe de dulce rătăcire e obligată să-i suporte prezența de fiecare dată când vine el prin Bucureşti: „Gata, ajunge!”, îi scria ea exasperată spre finalul scrisorii, mărturisindu-şi prin aluzii fine fericirea ce ar cuprinde-o dacă nu i-ar mai vedea niciodată nici privirea linguşitoare, şi nici mutra de

şobolan bănuitor.

Oricât ar părea de ciudat, pe Adam nu l-au deranjat atât pretențiile Cameliei de a întrerupe legătura, cât mai ales modul categoric şi deosebit de vehement în care erau formulate, asta ca să nu mai vorbim de comparațiile deosebit de plastice din finalul scrisorii.

Deci privirea lui intensă, prin care încerca să aducă un modest omagiu modului absolut încântător în care Mama Natură aşezase cele cincizeci şi două de kilograme ale Cameliei, ei i se părea a fi o simplă privire linguşitoare. Ba mai mult, figura lui blazată, de intelectual rasat, care se îndoia din principiu de fidelitatea femeilor şi de marile adevăruri ale ştiinței, ar fi după ea o vulgară mutră bănuitoare.

Pe moment, amintindu-şi câteva clipe de dulce intimitate când oricum problemele ontologiei nu valorau prea mult, fu tentat să-i ierte totul şi să compună cât mai repede o scrisoare în care să încerce o conciliere. Din nefericire, chiar în acel moment ochii îi căzură peste cuvintele „şobolan bănuitor”. Ei bine, nu! Asta era ceva ce demnitatea lui ultragiată nu putea digera aşa de uşor, drept care a dat un ordin imperativ neuronilor să întrerupă sinapsele care duceau spre amintirea ei.

La birou, întâmplarea a făcut să îl aştepte o lucrare urgentă ai cărei coeficienți trebuia recalculați în funcție de noile consumuri. Mai mult chiar, lucrarea era aşteptată de şeful de birou, care trebuia să le comunice la fel de urgent noii coeficienți partenerilor străini. Dar, în loc de coeficienți şi consumuri, Adam nu vedea decât scrisoarea Cameliei (o pusese deasupra dosarului, aşa că era firesc) şi tocmai ajunsese la concluzia că ar fi bine să-şi concentreze atenția

asupra altei fete, care ar şti să-i aprecieze aşa cum se cuvine calităţile. Era deja cu gândul, şi cu ochii, de altfel, la varianta Nina, o încântătoare brunetă plină de cârlionţi şi de temperament, care tasta de zor ceva la un calculator din apropiere, şi tocmai studia o posibilă abordare a problemei când în birou intră şeful să-i ceară coeficienţii. Se prea poate ca gândul lui Adam să fi trecut de faza tatonărilor iniţiale, ba suntem chiar siguri de asta, pentru că mult prea mult din temperamentul Ninei se putea întrezări în privirea lui strălucitoare aţintită asupra ei, drept care nu-l zări pe şeful de birou decât când acesta ajunsese în faţa lui. Mult prea târziu pentru a-şi muta privirea de la cârlionţii variantei alese, dar suficient pentru a-şi aduce aminte că Nina era pasiunea secretă a şefului. Acesta aruncă o privire spre Nina, una spre dosarul neatins, şi-i şopti şuierat:

— Vino afară, Adam! – exact pe tonul pe care îl folosise pe vremuri un alt şef cu alt Adam pe care îl prinsese dându-i târcoale secretarei lui, ba mai mult, mâncându-i fructele din mărul pe care făcea experienţe fitotehnice.

Cunoscând în mare povestea, Adam tremura amintindu-şi că, după toată tărăşenia, cei doi fuseseră scoşi din schemă şi trimişi undeva unde nu le-a fost prea uşor.

Din fericire, conflictul cu actualul şef a fost de proporţii ceva mai reduse, şi Adam a fost scos numai pe coridor. Şeful era cunoscut drept o persoană discretă, iar în birou erau prea multe fete tinere pentru a-şi putea etala, aşa cum ar fi dorit, raritățile lingvistice păstrate pentru astfel de ocazii. Dar o dată ajunşi pe coridor…

Ei bine, sunt momente în viaţă când e mai bine să fim discreţi, şi se pare că acum a sosit unul dintre ele…

Ca şi cum toate aceste lovituri ale sorții, destul de bine țintite, nu ar fi fost îndeajuns, destinul îi mai pregătise pentru aceeaşi zi încă vreo două-trei de acelaşi calibru, parcă numai de dragul de a demonstra că, deşi probabilitatea ca toate aceste întâmplări să se petreacă în aceeaşi zi este destul de redusă, din când în când Doamna Şansă pleacă pe la amici să bea un ceai şi uită să se mai întoarcă, iar probabilitățile, rămase de capul lor, se amuză jucându-le şi astfel de farse bieților oameni.

Drept care, spre seară, bietul Adam, dezgustat pe drept cuvânt de viață, se hotărî să facă o mică plimbare în parcul de la marginea oraşului, să se mai liniştească. Nimic mai simplu, parcul era pustiu, luna părea să caute perechile de îndrăgostiți (le căuta degeaba, venise o trupă rock în localitate şi îndrăgostiții erau la concert) , era deci o atmosferă numai bună pentru a-şi linişti nervii agresați de stresul cotidian şi de întâmplările mai sus pomenite. Luna, în lipsa clienților obişnuiți, îşi concentrase asupra lui Adam întreaga ei putere de seducție şi începea puțin câte puțin să-şi facă efectul.

După un timp destul de scurt, deja i se părea că vede viața mai în roz şi chiar începu să surâdă satisfăcut, felicitându-se pentru ideea de a veni în parc, când observă că vede totul în roz pentru că de sus venea o lumină verde. Cum Adam era prin excelență o fire analitică, poate că în alte condiții ar fi stat să studieze mai pe îndelete fenomenul, care i se părea de-a dreptul ciudat, dar acum nu-şi putea permite acest lux pentru că îşi dădea seama, ca un cititor consecvent al literaturii despre Cazuri Încă Neelucidate ce era, că se îndreaptă cu paşi repezi spre o întâlnire de gradul doi.

A ajuns la concluzia asta când a observat că lumina verde era emisă de… da, cu părere de rău şi în ciuda tradiției, nu putea să numească obiectul care atârna deasupra lui „farfurie zburătoare”. Părea mai degrabă (pentru a nu părăsi bucătăria) o uriaşă solniță din care cineva golise toată sarea şi o înlocuise cu reflectoare care acum îl luminau indiscret pe Adam. Solnița zburătoare bâzâi câteva minute deasupra lui, ca şi cum l-ar fi studiat, apoi se deplasă la vreo zece metri mai în față şi ateriză greoi. După toate aparențele, întâlnirea de gradul doi a lui Adam avea toate şansele să se transforme în una de gradul trei, drept care, instinctiv, îşi potrivi cravata şi-şi aranjă puțin părul, cu gândul să le facă o impresie cât de cât onorabilă extratereştrilor.

Spre lauda lui, trebuie să arătăm aici că nici un moment nu s-a gândit să întâmpine violent reprezentanții îndepărtatei civilizații, cum auzise că au procedat câțiva şerifi de prin Texas. Unii cititori mai meticuloşi ar putea obiecta că nici nu avea dotarea tehnică necesară, inginerii de pe la noi nefiind dotați cu Colt-uri, nici măcar după o ceartă zdravănă cu şeful. Ei bine, reproşându-le acestora faptul că ne obligă la divagații tocmai în momentele-cheie ale acțiunii, ne vom mulțumi să observăm că duminica, spre marginea parcului, obişnuiau să iasă la iarbă verde cei din oraş; veneau de obicei cu autoturismele, aşa că profitau de acest binevenit răgaz şi mai schimbau la maşină o bujie, un filtru de ulei, ba chiar uleiul, aruncând apoi ce le prisosea prin tot parcul, astfel că lui Adam i-ar fi fost foarte la îndemână să le adune. Asta ca să nu ne complicăm vorbind şi despre contribuția celor fără maşini, care îşi aduceau şi ei obolul alcătuit mai ales din sticle

goale şi cutii de conserve. Dacă ar fi vrut, Adam ar fi putut deveni mai eficace chiar decât un şerif texan!

Din fericire însă, atât pentru el, cât şi pentru noi, în loc să nutrească planuri belicoase, se mulțumi, după cum am mai spus, să-şi aşeze cravata şi părul; se opri apoi curios să vadă ce o să mai urmeze.

Din obiectul zburător oprit în fața lui coborâră trei ființe destul de asemănătoare cu oamenii (ne pare rău pentru cei care îndrăgesc tradiția, dar nici măcar verzi nu erau), ba se pare că şi obiceiurile le aveau asemănătoare cu ale omului, pentru că cel care părea a fi şeful îl împinse în față pe altul, mai mic şi mai amărât, spunându-i:

— Ia du-te mai aproape şi vezi dacă nu muşcă, nu înțeapă, nu distorsionează spațiul, nu opreşte timpul, nu anulează vreo dimensiune sau nu… – şi urmară câteva noțiuni pe care Adam, în ciuda pregătirii sale multilaterale, nu reuşi să le priceapă.

(Nu vrem să jignim pe nimeni, drept care nu ne vom apuca aici să explicăm lucruri atât de simple cum ar fi modul în care s-a putut Adam înțelege cu extratereştrii: ni s-ar părea ceva de-a dreptul superfluu.)

Ființa mai mică şi mai amărâtă făcu prudentă câțiva paşi spre Adam şi se opri la o distanță rezonabilă.

— Nu face nimic, şefu'. Nu-i periculos!

— Nu face nimic… nu face nimic…, îl maimuțări celălalt, furios. Aşa mi-ai spus şi cu vulcanul ăla noroios de pe Venus, şi când m-am dus lângă el… ştii ce am pățit… Du-te mai aproape!

— Nu-i nevoie, se crezu Adam dator să intervină. Dacă mă puteți înțelege, vă spun eu: sunt o ființă rațională, şi în consecință nu sunt agresiv.

— Da, te înțelegem, răspunse morocănos cel care părea a fi şeful. Am captat pe drum încoace câteva emisiuni de televiziune şi am văzut cât de rațional ştiți să vă exterminați unii pe alții... În sfârşit, sunt probleme care nu ne interesează. Vrem numai să te avertizăm să nu faci vreun gest necugetat, pentru că avem mijloace să-l contracarăm. Am venit aici cu o misiune şi sper să ne ajuți de bunăvoie să ne-o ducem la capăt, pentru că altfel... – şi ochii, pe care oricum îi avea ieşiți puțin din orbite ca la un exoftalmic, i se bulbucară amenințător spre Adam.

— Bineînțeles că am să vă ajut, bâigui acesta nefericit, înghițindu-şi discursul de bun venit pe care ar fi vrut să-l țină. Numai că nu prea pricep cum am să vă pot ajuta eu, care...

— Am să-ți explic în câteva cuvinte despre ce este vorba. Noi suntem prospectori de râs... Nu, nu este vorba despre animalul pe care ți l-ai reprezentat acum în minte, *Lynx Lynx*, cum îi spuneți voi, ci de actul prin care o ființă rațională îşi exprimă bucuria, veselia. Nu ştiu dacă ar trebui să-ți spun... În sfârşit, nu cred că fac o greşeală dacă îți spun că în râs este ascunsă o energie formidabilă, dar după penuria energetică în care vă zbateți îmi dau seama că sunteți încă departe de a-l folosi. În consecință, am dori să testăm câtă energie conține râsul ființelor de pe această planetă, pentru că, țin să-ți mărturisesc, există ființe care, deşi râd cu gura până la urechi, parcă aşa se spune, emană descurajant de puțină energie. Nu este nevoie să pricepi mai mult, esențial este numai să vrei să ne ajuți, pentru că altfel...

— Aş vrea, bineînțeles, numai că...

Adam ar fi vrut să le explice că poate nu este cel mai

potrivit, după nefericitele întâmplări prin care trecuse în cursul zilei, pentru a le arăta cât de veseli sunt pământenii.

— Să nu-mi spui că nu cunoaşteți râsul pe planetă, se burzului şeful. Am captat emisiuni în care am văzut cum săli întregi se prăpădeau de râs la ceea ce numiți voi filme comice…

Se întoarse spre cel de-al treilea extraterestru, care părea a fi un tehnician, pentru că în tot acest timp manevrase retras nişte aparate.

— Ai pregătit detectorul?

Acesta înclină tăcut din cap şi aduse mai aproape de Adam o maşinărie complicată.

— Începe cu testul unu! Spune-i un banc adaptat la planeta asta.

Tehnicianul se dădu lângă Adam şi începu cu o voce monotonă şi plângăreață să-i povestească un banc răsuflat despre un soț ținut sub papuc de nevastă.

— De ce nu râde? se încruntă şeful spre tehnician.

Acesta ridică din umeri.

Adam nu râdea, imaginându-şi că o soartă asemănătoare ar fi avut probabil şi el dacă ar fi făcut prostia ca până la urmă să se căsătorească cu Camelia.

— Mai zic unul? întrebă tehnicianul.

— Lasă, făcu şeful. Poate exemplarul nostru este sensibil numai la excitanți vizuali. Trecem aşadar la testul doi. Proiectează-i filmul acela comic pe care l-am înregistrat.

Tehnicianul apăsă un buton, şi pe peretele întunecos al aparatului apăru un dreptunghi luminos, unde începu să se deruleze o cunoscută comedie cu un şef care obişnuia să-şi tortureze subalternii cu cele mai rafinate chinuri pe

care le putea născoci, film care stârni asociații dureroase în sufletul lui Adam, dar nici măcar un singur zâmbet.

— Poate se preface, îşi dădu cu părerea extraterestrul mai mic şi mai amărât, care îi testase lui Adam agresivitatea.

— Nu se preface, spuse nedumerit şeful, îl țin sub observație telepatică. Se întoarse rugător spre Adam: Uite ce te rog eu aşa, în particular. Nu ne putem întoarce la Bază şi să spunem pur şi simplu că nu am reuşit să testăm câtă energie conține râsul pământenilor. Trebuie să ducem o înregistrare, altfel ne taie ăia de la primă. Pune-te în locul nostru şi încearcă să înțelegi! Hai, fă un efort şi râzi nițel!

Tehnicianul se apropie cu sonda aparatului şi Adam scoase un hohot de râs anemic în care reuşi să concentreze toate nefericitele întâmplări de peste zi.

— Opreşte, opreşte! sări în sus, alarmat, tehnicianul.

— Ce-i, ce s-a întâmplat? se apropie îngrijorat şeful de el.

—Extraordinar, îi răspunse acesta. Aşa ceva nu am mai pomenit! Râsul lui are un coeficient energetic negativ. Când râde, pur şi simplu ne absoarbe energia din rezervoare.

Privind înspăimântat spre Adam, îl trase pe şef mai într-o parte şi îi şopti:

— Rugați-l să nu mai râdă până plecăm, altfel ne descarcă rezervoarele şi nu mai decolăm niciodată de aici.

Şeful se scărpină încurcat în cap, gest destul de asemănător cu al pământenilor aflați în aceeaşi situație, dar îşi reveni relativ rapid, dovadă că nu fusese numit chiar degeaba şef al expediției.

— Ascultă, se dădu el aproape de Adam, fă un efort şi nu mai râde până plecăm noi.

Ar fi vrut să-l şi ameninţe, dar de teamă să nu pară caraghios preferă să se abţină şi făcu un gest scurt spre tehnician.

Acesta pricepu şi începu să strângă febril aparatura. În câteva minute au fost gata şi s-au urcat în solniţă, aruncând priviri neliniştite spre Adam, care parcă voia să le spună ceva şi nu-şi găsea cuvintele. Îşi reveni abia după ce nava extratereştrilor se pierduse undeva printre stele.

— Drum bun! şopti el trist în urma lor.

Sunt sigur că se vor găsi unii care se vor grăbi să-l critice pe Adam pentru modul deplorabil în care a reacţionat, învinuindu-l că din pricina unor motive personale a ratat contactul cu o civilizaţie extraterestră. Nu ştiu însă dacă acestora le-ar fi convenit să-şi petreacă restul zilelor undeva prin extremitatea sudică a galaxiei, pe o planetă cu cerul verde, închişi într-o cameră unde să li se proiecteze zi şi noapte comedii, iar de la cap să le pornească linii magistrale de înaltă tensiune.

ARENA

Somnul îmi încleiase gura, făcându-mă să simt un gust amar şi – pentru a nu ştiu câta oară – să jur că nu o să mai pun băutură în gură. Ca de obicei, o să uit de jurămintele astea de cum o să ajung cu băieții la club.

Am dat să mă aşez mai bine şi brusc mi-am dat seama că nu sunt în patul meu. Am întins mâna şi am întâlnit un păr aspru. Înainte de a deschide ochii de-a binelea, m-am întrebat cât de beat am putut să fiu aseară, încât să mă urc în pat cu o asemenea femeie. M-am întins şi am vrut să mă întorc cu spatele: poate că, dacă eu o să mă prefac că dorm în continuare, ea o să aibă bunul simț să plece fără să fiu nevoit sa o mai văd. Puține şanse: femeile, cu cât au părul mai aspru, cu atât sunt mai nesimțite – m-am trezit eu formulând una dintre maximele pe care aveam să le uit o dată mahmureala trecută.

O izbitură de picior în coaste m-a făcut să deschid ochii brusc spre o scenă incredibilă: eram culcat pe jumătate peste coama stufoasă a unui leu care sforăia uşurel, iar puțin mai încolo se zărea şi o leoaică. Mâna mea se odihnea pe coama leului, ăsta era părul aspru pe care îl simțeam, şi – peste tot absurdul situației – am scăpat un oftat de uşurare: oricât aş fi de băut, nu intru în pat cu o

femeie care are părul atât de sârmos! Sub mine – ca şi sub leu, de altfel – era un nisip auriu, iar când am ridicat capul, la câțiva metri de noi am văzut apa albastră a unui lac din care îşi scotea somnolent capul un crocodil. Sau un aligator – că niciodată nu i-am deosebit prea bine. Ce nu îmi plăcea în toată povestea asta era că, aşa adormit cum era, privirea lui era fixată cu nedisimulat interes pe mine.

„O grădină zoologică”, mi-am spus eu. „Asta este explicația! Cineva – şi am să aflu eu cine – a profitat de beția mea cumplită de aseară, mi-a dat un somnifer sau un drog şi m-a băgat aici, între fiarele astea.” Tocmai mă gândeam că în nici o grădină zoologică din lume leii şi crocodilii nu sunt puşi în acelaşi loc, când am mai primit un picior în coaste:

— Ai de gând să te trezeşti odată?

Am privit spre posesoarea vocii. O femeie bine făcută, ca desprinsă din reclamele care te îmbie spre mările sudului, goală-goluță, mă izbea insistent cu piciorul undeva între a doua şi a treia coastă. Cu mâinile încerca fără prea mult succes să-şi acopere ba sexul, ba sânii exagerat de mari. Încercarea mea de a închide ochii şi de a trata toată problema ca pe o prelungire firească a beției de aseară nu a făcut altceva decât să atragă un nou picior în coastele mele.

— Hei, astâmpără-te! m-am răstit la superbul meu vis.

— Trezeşte-te! mârâi ea şuierat, cu o voce care părea a pluti pe culmile exasperării.

Cum singura mea reacție a fost să mă întind mai bine, a continuat:

— Trezeşte-te tu, înainte să se trezească leul de sub tine!

Am privit mai bine leul. Deja respira mai rapid şi încet-

încet părea că începe să se dezmeticească.

La un moment dat a clipit şi ochiul dinspre mine s-a fixat asupra mea. Hotărând că visul deja începe să fi puțin cam prea realist pentru gusturile mele, m-am ridicat uşurel, urmărit de privirea lui oarecum curioasă. Deocamdată numai curioasă – deşi nu aveam nici cea mai mică idee despre momentul când această curiozitate avea să ia o formă ceva mai agresivă.

— Of, a dat Domnul să te trezeşti! a spus supărată femeia de lângă mine. Credeam că se va trezi el înaintea ta.

M-am privit nedumerit. Şi eu eram la fel de dezbrăcat ca şi ea. Ne aflam pe malul unui lac cu ape limpezi şi albastre, iar pe plaja din jurul lui se vedeau o sumedenie de animale adormite. Unele începeau să caşte prin somn, iar altele se mişcau deja şi încercau să se ridice în picioare. Am păşit uşurel peste leu, am prins-o pe femeie de mână şi am tras-o mai departe, apoi am întrebat-o:

— Îmi spui şi mie ce naiba se întâmplă?

— O să-ți spun, dar hai să facem câțiva paşi mai încolo… De asta te-am trezit… Nu prea mai este timp… în curând se vor trezi toate animalele.

Am făcut câțiva paşi mai departe de animalele de pe plajă.

— Acum spune! am somat-o eu.

A privit nehotărâtă în jur, ca şi cum ar fi căutat o bancă pe care să ne aşezăm. Nu se vedea nimic de genul acesta prin apropiere, aşa că a început să vorbească:

— Cred că m-am trezit cu zece minute înaintea ta, a spus ea iritată. Ar fi trebuit să te trezeşti şi tu, să auzi…

— Ce să aud? am întrebat eu, nedumerit. S-a dat un anunț, sau ceva de genul ăsta?

— Nu tocmai un anunț – a făcut ea confuză –, dar abia mă trezisem când, deodată, am simțit aşa, ca un fel de bâzâit în cap. Apoi o voce – sau un gând – a început să se audă undeva în interiorul meu. Spunea ceva de genul că de multe ori natura nu ştie – prin mutațiile ei genetice întâmplătoare – să-i aleagă pe adevărații stăpâni ai unei planete. Şi că ei – dar nu ştiu cine sunt ei – vor remedia această situație. Vor lua câte un animal din fiecare specie şi ne vor pune pe toți în această… cred că a folosit cuvântul… sau, mă rog, conceptul de „arenă”. Pe care nu o vor mai deschide decât atunci când va mai rămâne doar specia care merită… Specia menită să fie stăpâna planetei…

Am privit mai atent în jur, cu ultimele rămăşițe ale somnului alungate. Undeva în depărtare se zărea ceva ca un zid translucid, care ocolea de jur-împrejur locul unde ne aflam. Părea un cerc cu diametrul de vreo trei, patru kilometri, pe suprafața căruia fuseseră îngrămădite aproape toate animalele de pe pământ. Ca într-o monstruoasă Arcă a lui Noe. Cu mica diferență că eu nu eram Noe, cârmaciul Arcei, ci un simplu animal. Sau cel puțin aşa considerau cei care ne închiseseră aici. Am privit mai bine spre femeie. Frumuşică, puțin impertinentă, genul pe care l-aş fi ales fără îndoială să-mi pigmenteze o seară obişnuită – însă nicidecum o parteneră demnă de a înfrunta lei. Dar poate că la fel îi păream şi eu ei…

— Ai avut timp să priveşti mai atent în jur? am întrebat-o eu preocupat. Un adăpost, sau ceva de genul asta, unde să ne refugiem există pe aici? Altfel, nu prea avem nici o şansă împotriva leilor… Sau a crocodililor, am mai adăugat eu când am văzut ochiul reptilei din lac privind din

depărtare, cu o fixitate care nu îmi plăcea deloc, drept spre mine.

— Nu ştiu, nu am apucat să mă uit, a spus ea neajutorată. Cum m-am trezit am început să caut oameni. Apoi, când te-am găsit pe tine, s-a auzit anunțul şi am încercat să te trezesc… Crezi că vom reuşi? a întrebat ea pe un ton scâncit, şi tot aplombul ei părea că se topise dintr-o dată.

— Trebuie să reuşim, am încercat eu să-i zâmbesc. Altfel, toată lumea va ajunge să fie populată numai de lei… sau de crocodili.

Am luat-o de mână şi ne-am îndreptat spre zidul translucid din zare. Pe lângă noi mergeau împleticindu-se animale. Din câte se părea, cele de talie mică îşi reveniseră primele din efectul drogului – sau ce anume va fi acționat asupra noastră. Oricum, majoritatea păreau încă amețite şi scuturau din cap ca şi cum ar fi încercat să-şi alunge amețeala.

Am ajuns lângă zid. Era ca un ecran lăptos, care lăsa să treacă lumina, dar nici o imagine. L-am împins cu mâna. Avea consistența unui cauciuc dur şi părea complet insensibil la încercările mele de a-l zgâria sau străpunge cu o creangă. Am încercat să sap la baza lui, dar am întâlnit acelaşi material dur peste tot. Oricum, nu aveam unelte să sap. Şi nici timp. Cel puțin nu până aveau să se trezească marile carnivore. Sau până să li se facă foame.

— Ce facem? mă întrebă femeia îngrijorată.

— Deocamdată, căutăm un loc în care să ne adăpostim şi să fim în siguranță, am răspuns eu şi am pornit de-a lungul zidului. Trebuie să găsim ceva… un adăpost în care să stăm până ne hotărâm ce să facem.

În depărtare se zărea un pâlc de copaci. M-am îndreptat cu speranță într-acolo. Deşi nu părea o soluție să stăm cocoțați în copaci până ce animalele se vor mânca între ele, cel puțin ne ofereau un refugiu provizoriu. Şi dintr-o dată, de după copaci, am văzut ivindu-se două uriaşe forme cilindrice. Păreau rezervoare sau aşa ceva – dar, oricum, erau primele obiecte care spărgeau monotonia arealului nostru. Da, răpitorii noştri se gândiseră la toate. Erau două rezervoare imense, şi când am ajuns mai aproape am văzut că din unul curgea apă. După ce se aduna într-un fel de jgheab, se revărsa peste marginile lui în lacul pe malul căruia mă trezisem eu. În celălalt era un fel de terci gălbui care se golea tot într-un jgheab, a cărui formă mi-a adus aminte în mod neplăcut de o troacă. M-am grăbit să îl gust: era dulceag, destul de plăcut, iar lângă mine se apleca să îl guste şi un maimuțoi destul de mare, a cărui privire curioasă nu mi-a plăcut deloc. Nu avea ferocitatea unei gorile, dar, dacă vreodată hrana din jgheab avea să se împuținează, aş fi preferat să nu mă lupt cu el. Şi totuşi, nu asta era acum problema urgentă, ci leii. Şi tigrii, şi crocodilii, de care, nu ştiu de ce, nu eram deloc convins că se vor mulțumi cu terciul gălbui din jgheaburi, deşi probabil conținea toate substanțele nutritive de care aveam nevoie. Mai întâi, trebuia rezolvată problema unui adăpost…

— Putem încerca să construim o colibă şi să…, a spus femeia timid, apoi, privind spre leul care între timp se sculase şi privea buimac în jur, a abandonat ideea.

Cu ce aveam la îndemână nu se putea construi nici o colibă care să reziste unui leu flămând, de asta părea şi ea convinsă.

Şi nici o plută ca să ne retragem în mijlocul lacului. Arme? O creangă ceva mai solidă, pe care o găsisem ceva mai devreme pe jos, sub copaci. Bună la o adică pentru un câine – dar nu pentru un leu sau pentru tigrul siberian care adulmeca deja pe malul lacului, pufnind nemulțumit.

„O idee! Trebuie să îmi vină o idee, altfel suntem pierduți!" îmi repetam eu, şi atunci privirea mi s-a oprit pe cele două rezervoare. Erau aproape lipite unul de altul şi între ele era un spațiu de câțiva centimetri. Când am trecut printre copaci am văzut un trunchi de copac ceva mai gros. M-am repezit înapoi, sperând să nu fie prea târziu şi să nu găsesc leul tolănit peste el. L-am luat pe umeri şi, încovoindu-mă sub greutatea lui, l-am sprijinit de cele două rezervoare. De la capătul lui până la marginea de sus a bazinelor era mai puțin de un metru. I-am făcut semn femeii să urce înainte, iar apoi m-am urcat şi eu, trăgând şi trunchiul după noi pe rezervor.

Platforma de pe bazine avea vreo şase metri diametru şi la o adică ne putea servi destul de bine drept adăpost, o vreme.

Am întins mâna spre femeie:

— Acum putem face în sfârşit cunoştință. Mă numesc Paul…

— Eu, Laura, a spus ea.

M-a privit circumspect, apoi a adăugat:

— Şi aş mai vrea să îți spun că nu mi-a plăcut cum m-ai pipăit când m-ai împins pe capacul rezervorului. În ciuda condițiilor în care ne aflăm, vreau să păstrăm o atitudine civilizată… Țin să îți spun că am un prieten foarte bun, cu care mă voi căsători în curând şi căruia vreau să-i rămân fidelă indiferent de situație…

Am rămas siderat. Cu leul mârâind pe la picioarele noastre, numai de ea şi de formele ei – altfel, destul de apetisante – nu-mi mai ardea.

— Crede-mă că nu este momentul să te gândeşti la aşa ceva…

— Aşa spuneți voi, bărbații, „că nu este momentul”, dar tot timpul vă gândiți la aşa ceva, a mai spus ea îmbufnată şi a sărit pe bazinul alăturat, cel care furniza apă.

— La noapte am să dorm aici ca să fiu mai în siguranță, a mai decretat ea şi s-a apucat să rupă crengi din copacul care îşi întindea frunzele până deasupra bazinelor, încercând să îşi încropească un pat.

Am ridicat din umeri şi am început să privesc peisajul de sub mine. Se părea că toate animalele, fără excepție, se treziseră. Nu ştiu cum fusese receptat de ele mesajul de luptă pentru cucerirea supremației asupra planetei, dar nu se vedea încă nici o încăierare. Nu eram zoolog şi nici biolog, dar nu mă îndoiam că o asemenea aglomerare de animale pe numai câțiva kilometri pătrați avea să ducă în curând – cu sau fără îndemnuri războinice – la un adevărat masacru. Leul pe care îmi odihnisem eu capul se plimba nehotărât pe sub bazine. Deşi din jgheab apa se scurgea în lac, nu exista nici o urmă de îndoială că locul de sub bazine se va aglomera în curând, pentru că lacul avea malurile destul de abrupte, iar acolo unde mă trezisem eu – şi unde era mai accesibil – se vedea cum stă la pândă crocodilul.

Nu s-a mai întâmplat nimic până la căderea întunericului, şi ne-am culcat într-o atmosferă mai degrabă încordată, fiecare pe bazinul lui. Am dormit – un somn agitat, din care m-au trezit țipetele ascuțite ale

Laurei. Abia se luminase puțin, dar vedeam destul de bine bazinul de apă pe care dormise ea.

Un maimuțoi – şi părea chiar cel care ne privise lung la jgheabul cu mâncare – încerca să o violeze pe fată. Cel puțin aşa se părea din locul unde eram eu.

— Ajutor! Ajută-mă, la naiba, să dau chestia asta oribilă jos de pe mine! țipa Laura disperată şi îl pocnea cu sete pe maimuțoi.

Am luat o creangă şi, folosind-o ca pe un ciomag, l-am lovit pe maimuțoi în tâmplă. S-a ridicat clătinându-se şi a vrut să se repeadă spre mine, dar s-a împiedicat de una dintre crăcile întinse de Laura pe post de pat şi s-a prăbuşit greoi peste marginea bazinului. S-a auzit o bufnitură seacă şi, când ne-am repezit să vedem ce se întâmplă, a mai zvâcnit numai de câteva ori din picioare, apoi a rămas țeapăn între jgheaburi.

— De ce nu ai venit mai repede? a strigat ofensată Laura. Stăteai acolo şi te uitai la bestia aia cum mă maltrata…

— Speram că o să-l convingi să te lase în pace dacă îi spui că vrei să îi rămâi fidelă prietenului tău, am răspuns eu muşcător. Trebuia să-i ceri şi lui să se poarte civilizat…

Deşi maimuțoiul a fost primul mort din acest ciudat război, a fost parcă şi un fel de semnal de începere a măcelului. Dacă leul s-a păstrat într-o regală expectativă, tigrul siberian părea că ucide numai pentru propria-i plăcere. De parcă ar fi ascultat de îndemnul glasului pe care spunea Laura că îl auzise. Ca şi cum ar fi vrut să rămână singurul stăpân al planetei. După cinci zile, se părea că mai rămăseseră în viață numai marile carnivore. Şi crocodilul, care aştepta în lac, răbdător, deznodământul.

Coboram tot mai rar după apă şi după terciul acela gălbui, apoi trăgeam după mine precaut trunchiul de copac. Uneori mă gândeam că fără bazine am fi ajuns şi noi de multă vreme pradă marilor carnasiere. Între timp, relațiile mele cu Laura au devenit mai normale, şi chiar s-a obişnuit cu ideea că, dacă vom supraviețui acestei încercări, probabil vom fi părinții noii lumi. Un fel de Adam şi Eva moderni, presupunând că vom fi lăsați să refacem mitul…

Aşa au trecut mai bine de două săptămâni şi din mulțimea de animale care aglomerau altădată malurile lacului se mai zăreau acum numai trei: leul, tigrul siberian şi crocodilul. Se pândeau reciproc şi amânau cat se putea de mult deznodământul, ca şi cum şi-ar fi dat seama că erau ultimii reprezentanți ai regnului animal de pe Terra.

Finalul a venit oarecum brusc şi ne-a uimit pe amândoi. Tigrul, mereu flămând, mereu în căutare de hrană, după ce a încercat zadarnic să se înfrupte din cadavrul pe jumătate descompus al unui coiot, a trecut ceva mai aproape ca de obicei de teritoriul crocodilului. Acesta, cu o mişcare lentă, mult încetinită de postul îndelungat, s-a repezit la tigru. L-a prins de o labă din față şi a încercat să îl tragă în lac. Numai că marele tigru siberian nu era chiar una dintre căprioarele cu care fusese obişnuit crocodilul. Săgetat de durere, tigrul s-a smuls din gura crocodilului, şi pe malul lacului s-a pornit o bătălie cumplită. Atras de zgomot, s-a apropiat şi leul, dar s-a păstrat la o distanță prudentă. Stârnit de mirosul sângelui, în cele din urmă a intrat şi el în luptă, însă de la distanța la care eram nu vedeam prea bine cine pe cine sfâşie. Alianțele s-au făcut şi desfăcut rapid, dar singurul care a mai putut părăsi malul

lacului a fost tigrul siberian. Oricum, a murit şi el în cursul după-amiezei… şi, din câte se părea la o primă vedere, rămăseserăm singurii supravieţuitori ai arenei.

— Crezi că ar trebui să coborâm în arenă şi să ucidem şi micile crustacee – sau ce o mai fi în viaţă pe jos? m-a întrebat a doua zi Laura, văzând că victoria noastră nu era încă luată în considerare de nimeni.

— Sau poate că ar trebui să strigăm, să audă şi arbitrii…

În noaptea aceea, învingători fiind şi strângând-o în braţe, mi-am amintit cum sunase anunţul: „Până ce va rămâne în viaţă doar specia care merită”.

Oare ce mai aşteptau de la noi paznicii noştri? Un gând cumplit m-a fulgerat dintr-o dată: dacă ei sunt cumva asexuaţi? Dacă ei nu ştiu nimic despre dimorfismul sexual? Nu ne-ar considera pe mine şi pe Laura ca făcând parte din specii diferite – aşteptând să ne ucidem unul pe altul?

BLA-BLA-BLA, DOMNULE GENERAL

Betty, nevastă-mea, tocmai îl culcase pe micul Bill, băiețelul nostru de aproape un an, rugându-mă să fac linişte până adoarme, când am auzit soneria de la intrare. Intrigat – era aproape zece seara şi nu prea eram obişnuiți cu vizite la ora asta –, m-am dus să deschid. În fața uşii aştepta un colonel, care, din câte mă pricep eu la uniforme, părea a fi din armata aerului. În spatele lui aşteptau o mulțime de soldați, care mă priveau impasibili. În întunericul străzii mi s-a părut că zăresc şi umbrele unor blindate uşoare, dar nu am putut să mă uit prea bine pentru că ofițerul mi se aşeză în față.

— Bună seara, spuse el, şi în glas i se simțea o uşoară încordare. Nu vă supărați, îl căutăm pe domnul William Clemens.

Am zâmbit vinovat.

— Cred că este o greşeală la mijloc, domnule colonel, am spus eu, cu ochii la armele soldaților. Mă numesc Robert Clemens şi aici nu locuieşte nici un William Clemens…

Colonelul păru o clipă derutat şi se întoarse întrebător spre un căpitan care stătea în penumbra scării. Acesta dădu din umeri şi spuse:

— Strada Rozelor, numărul 5. Aici este, domnule colonel!

Colonelul se întoarse țeapăn spre mine:

— Vrem să-l vedem imediat pe domnul William Clemens! Vă atrag atenția că suntem într-o misiune oficială şi că orice obstrucție din partea dumneavoastră vă poate cauza mari neplăceri.

— Dar, domnule colonel, nu înțelegeți că..., am început eu să-i explic şi m-am oprit brusc.

Pe fiul meu îl cheamă de fapt William, William Clemens, dar, cum noi îi spunem Bill, nu mi-am dat seama de la început. Nu mă puteam gândi la el ca la un domn! Dar sigur că nu pe el îl căuta armata aerului. Probabil că era o confuzie la mijloc. Am răsuflat uşurat:

— Ei bine, am început eu să spun aproape vesel, adevărul este că locuieşte aici un William Clemens, dar nu cred că pe el îl căutați. Are abia un an...

Un zâmbet strâmb apăru pe fața colonelului, care se întoarse şi făcu un semn scurt spre cei din spatele lui. În câteva clipe soldații s-au strecurat în tăcere, ca nişte umbre, pe lângă noi. Păreau foarte pricepuți, nu făceau nici un zgomot, iar privirile le alunecau experte prin cotloanele de unde putea pândi vreo primejdie.

Mărturisesc că toate acestea m-au lăsat pur şi simplu fără grai. Când mi-am revenit cât de cât, am întrebat cu o voce pe care abia mi-o recunoşteam:

— De ce îl căutați, domnule colonel? Îl arestați?

Pe fața aspră a colonelului apăru un zâmbet îngăduitor. Intră după mine în casă, nu înainte de a mai privi o dată spre cei câțiva soldați care rămăseseră de pază afară. Abia apoi se întoarse spre mine:

— Dimpotrivă, domnule Clemens, dimpotrivă. Din acest moment, noi trebuie să facem totul pentru a asigura

securitatea fiului dumneavoastră.

Atrasă de zgomot, din dormitor ieşi soţia mea, care, văzând soldaţii ce ocupau poziţii strategice în mica noastră sufragerie, făcu ochii mari.

— Fiind părinţii domnului William Clemens, se grăbi colonelul să răspundă întrebării mute din privirea ei, cred că nu are rost să vă ascund scopul vizitei noastre. Supercalculatorul Guvernamental, pe baza testelor care se fac lunar în creşe, grădiniţe şi şcoli, a descoperit că fiul dumneavoastră este un adevărat geniu militar, obţinând punctajul maxim la toate probele. Guvernul a hotărât, ca o recunoaştere a meritelor lui excepţionale, să-i acorde gradul de general şi să-i încredinţeze, în aceste clipe grele pentru naţiune, comanda supremă.

Am deschis de câteva ori gura fără să pot spune nimic. Un hohot jalnic de râs a fost tot ce am reuşit să scot în cele din urmă.

— Sunteţi nebuni, fără îndoială, a spus scurt Betty, exprimând poate cam prea direct exact ceea ce gândeam şi eu.

— Doamnă, se întoarse ofensat colonelul spre ea, faptul că sunteţi mama celui mai mare geniu militar din istorie nu va dă dreptul să vă îndoiţi de hotărârile Guvernului…

În timp ce noi discutam, căpitanul se strecurase neobservat în dormitor, de unde reveni cu micul nostru Bill, ţinându-l grijuliu, ca pe un trofeu de mare preţ. Bill clipea somnoros, privind nedumerit la forfota din jur. Dând cu ochii de Betty, întinse mâinile spre ea şi începu să gângurească: „bla-bla-bla”, de fapt singurele sunete pe care reuşea să le pronunţe clar, cu toate că se apropia, aşa cum am mai spus, de vârsta de un an.

Colonelul se întoarse radios spre mine:

— Ați auzit?! Ați auzit ce a spus?! „Bla-bla-bla”. Extraordinar! Domnul general cunoaşte fără să-i fi spus nimeni codul pentru declanşarea atacului nuclear. Şi vă mai îndoiți de geniul lui militar…

Am tresărit:

— Vreți să spuneți, domnule colonel, că…

— Exact, îmi confirmă colonelul temerile. Pentru o mai mare siguranță, atacul nuclear nu poate fi declanşat decât prin pronunțarea de către o anumită persoană a unui cuvânt de cod în fața unui microfon, astfel că nu există riscul ca o mână criminală să apese pe buton. De azi înainte, în camera de comandă, în fața microfonului va sta fiul dumneavoastră. Îi vor fi furnizate toate datele de care are nevoie… El va fi cel care va hotărî, bineînțeles, dacă situația o va impune, un atac nuclear. E o mare cinste pentru dumneavoastră, sper că vă dați seama.

Între timp, căpitanul reuşise să-l dezbrace pe micul Bill de pijamalele albastre în care îl culcase Betty şi se străduia să îl îmbrace cu o uniformă pe măsura lui. Vestonul nu reuşi cu nici un chip să i-l îmbrace, aşa că a fost nevoit să apeleze la Betty, care, cu ochii în lacrimi, îl îmbrăcă pe micul nostru general.

— Nu trebuie să plângeți, doamnă Clemens, interveni împăciuitor colonelul. Trebuie să fiți mândră, să fiți conştientă de marea cinste care vi se face…

— Dar, domnule colonel, îl întrerupse Betty, acestea sunt singurele sunete pe care le spune clar Bill. Şi le spune aproape tot timpul… Când vede o jucărie nouă, de exemplu…

— Adevărat, doamnă Clemens? Interesant, foarte

interesant… Ai auzit, căpitane? Jucării… cât mai multe şi cât mai noi… Să avem o rezervă consistentă…

Făcu un semn, şi toți ieşiră afară grăbindu-se spre blindate. Pe Bill îl ducea cu grijă în brațe căpitanul. Am ieşit şi noi în prag.

— Şi când îi este foame spune „bla-bla-bla”, domnule colonel, strigă Betty în urma lor…

Colonelul se întoarse spre noi pentru o clipă, apoi făcu un semn de rămas-bun şi se urcă în şeniletă.

Blindatele mugiră scurt şi dispărură după colț, lăsând în urma lor doar un nor întunecat de praf care se aşeza domol sub razele palide ale lunii.

— Şi când vrea afară, domnule colonel, şoptea Betty tot mai stins. Şi când se plictiseşte, şi când se sperie, şi când îi este somn…

Am întors-o spre mine şi i-am îngropat fața în umărul meu. Voiam să o liniştesc, dar voiam mai ales să nu vadă lungul şir de şobolani care ieşea din magazia părăsită, îndreptându-se spre munții din zare…

O IPOTEZĂ APROAPE ABSURDĂ

Totul a început o dată cu un serial de la televizor în care o prințesă destul de sexy şi de drăguță făcea tot felul de minuni cu ajutorul unui inel magic pe care doar îl răsucea pe deget şi obținea tot ce voia. Serialul a fost apreciat de toată familia aşa cum se cuvine; mai ales de fiul meu mai mare, după cum se va vedea. Mi-am dat seama de asta într-o seară, când soția m-a întrebat:

— Ai căutat ceva în cutia cu bijuterii?

Cutia cu bijuterii era doar un eufemism sub care se ascundea de fapt o banală casetă de lemn plină cu cercei, mărțişoare şi inele, mai mult sau mai puțin aurite.

La răspunsul meu negativ, nevastă-mea i-a chemat pe cei doi copii, care, nevinovați, se pregăteau de culcare, şi i-a supus unei anchete-fulger, duble, mixte şi încrucişate, pentru a cărei rețetă CIA ar plăti bani grei.

— Auzi, îmi comunică ea după un timp rezultatele anchetei, fiul nostru mai mare a vrut să vadă dacă în cutie nu găseşte cumva şi un inel vrăjit ca al prințesei din serial!

— Şi? A găsit? întreb eu nevinovat. Ştii, pentru carburatorul acela… Poate îmi face el rost…

Nevastă-mea pufneşte scurt şi mă străpunge cu laserul privirilor ei verzi, lungimea de undă 5.200 de angstromi,

cum obişnuieşte atunci când nu apreciază îndeajuns umorul glumelor mele.

Episodul, o dată încheiat, l-am uitat fără să-i dăm prea mare importanță. Şi poate că nu ne-am fi reamintit prea curând de el, dacă ulterior, câteva zile la rând, televiziunea nu ne-ar fi răsfățat cu fascinante spectacole de circ în care scamatori şi magicieni se întreceau care mai de care să ne impresioneze cu numerele lor.

Zile şi zile în şir, l-am văzut apoi pe fiul meu mai mare cum, sub privirile sceptice ale mezinului, scutura o baghetă de lemn, bolborosind tot felul de cuvinte şi încercând, după cum mi-a explicat mai târziu, să facă şi el o scamatorie, una cât de mică. Toate acestea au durat până când, exasperată, scumpa mea consoartă mi-a cerut ferm să scot la iveală talentul meu de pedagog şi să-i lămuresc o dată pentru totdeauna pe copii că nu există magie neagră, şi nici de altă culoare.

Am cerut o cafea mare şi tare, un pahar din rezerva de Martini, păstrată pentru ocazii deosebite, şi asta mi se părea o ocazie destul de deosebită, apoi m-am aşezat într-un fotoliu să meditez. Insinuările consoartei cum că aş fi moțăit sunt complet nefondate, lucru demonstrat de altfel şi de ingeniozitatea soluției pe care am găsit-o. Şi anume, m-am gândit să-i fac fiului meu o scamatorie bazându-mă pe iuțeala mea de mână şi pe neatenția lui – în fond are numai şase ani –, urmând ca apoi, explicându-i mecanismul acestei scamatorii, să ajung la o generalizare şi să-l lămuresc definitiv.

Concret, am procedat în felul următor: am luat unul dintre butonii de argint filigranat, cu monograma mea pe ei, pe care mi-i făcuse cadou nevastă-mea pe când îmi era

numai logodnică, m-am făcut că nu aud cum exclamă: „Sper să nu-l faci să dispară de tot!”, l-am înfăşurat apoi într-un batic, am rostit de câteva ori „abracadabra”, am scuturat baticul şi am aruncat cu o mişcare elegantă butonul sub pat, iar baticul i l-am dat fiului meu să-l examineze.

— Ai reuşit! strigă el încântat. Nemaipomenit! Ai reuşit, tată!

Da, reuşisem, numai că reuşisem puțin prea bine, astfel că, oricât am căutat apoi butonul, nu l-am mai găsit. Eu intenționasem, aşa cum am mai spus, să-l arunc sub pat, dar nevastă-mea a fost de părere că l-am aruncat pe geam, care, din nefericire, era deschis. Faptul fiind consumat, am înfruntat cu bărbăție furtuna de gradul opt care s-a abătut asupra noastră şi ne-am retras în curte să batem covorul, căruia i-am produs cu această ocazie, deşi era complet nevinovat, o uzură suplimentară de cel puțin 30%. Când să terminăm, fiul meu cel mare se apropie de mine şi-mi şopteşte:

— Ştii ce cred eu, tată?

Cum întotdeauna am fost pentru dialogul deschis între generații, l-am îndemnat să-şi spună oful.

— Cred, îmi şopteşte el pe un ton misterios, că tu ai trimis butonul în țara basmelor, dar ai uitat formula magică şi nu-l mai poți aduce înapoi. Dar nu fi supărat, tată… Dacă aflu formula, ți-l aduc eu înapoi… Numai să nu-i spunem nimic, dar absolut nimic mamei…

Nu i-am spus nimic, mai ales că mă săturasem până peste cap de subiectul ăsta. Chiar şi când, peste câteva zile, fiul meu a găsit butonul, i-am interzis categoric neveste-mi să-şi desfăşoare talentele de anchetator, mai

ales că puştiul susținea cu încăpățânare că l-a adus de „dincolo”, din țara basmelor.

Poate că totul ar fi rămas aşa şi toată povestea ar fi fost uitată, dacă în seara următoare nu m-ar fi aşteptat nevastă-mea la uşă, privindu-mă înspăimântată când am intrat. La întrebarea mea precipitată, a deschis numai mâna, incapabilă să scoată vreun cuvânt: în palma ei, trei, da, trei butoni străluceau mat.

— Unul l-am găsit azi sub şifonier când am făcut curat, a reuşit să-mi spună într-un târziu.

I-am luat în mână şi i-am privit. Unul dintre ei, şi acum sunt sigur că era cel pe care îl găsise puştiul, avea literele monogramei inversate, ca privite într-o oglindă, lucru pe care nu-l observasem până atunci...

*

...E noapte târziu... Rezerva de Martini e şi ea pe terminate... Poate şi din cauza acestui fapt, tot felul de ipoteze care mai de care mai ciudate îmi dau târcoale. La ora asta, pot să admit chiar existența unor universuri paralele, pliate, încrucişate, chiar înşurubate dacă vreți, dar cum să admit că un copil de şase ani poate construi o punte de legătură între ele? Pot să admit chiar şi că nu calea tehnologică este cea care duce la celălalt univers. Dar ca să aduci ceva dintr-un univers paralel numai cu puterea gândului ar trebui o voință extraordinar de puternică, de antrenată. Dar de unde antrenament şi voință la un copil de şase ani? Imaginație, da, dar voință... Şi atunci mi-am adus aminte de un text scris de Emile Coue cu aproape o

sută de ani în urmă:

„Principala caracteristică a ființei umane nu este voința, ci imaginația, şi întotdeauna aceasta din urmă iese învingătoare… când omul şi-a găsit un scop şi acesta este extraordinar de motivat, subconştientul găseşte mijloacele de a-l duce la capăt”. Aceasta era ceea ce el numea legea finalității subconştiente…

Da, oricât ar părea de absurd, cred că acesta este răspunsul… Poate că nu este nevoie de o voință foarte puternică pentru a deschide poarta dintre lumi, ci numai de imaginație şi de convingerea fermă că acest univers paralel există. Ce-i drept, el îl spunea lumea poveştilor, dar era ferm convins de existența lui.

E o ipoteză aproape absurdă, recunosc, dar oare strălucirea mată a celor trei butoni din fața mea nu este cel puțin la fel de absurdă?

DILEMA

Stimată redacție,

Ştiu că sunteți o revistă literară şi că, în consecință, nu vă ocupați decât ocazional de probleme ştiințifice, dar cum prin câteva articole interesante, apărute în ultimele numere, ați dovedit un interes major față de problemele care se află oarecum la limita dintre posibil şi imposibil, îndrăznesc să vă deranjez cu o problemă care mă frământă şi căreia sper să mă ajutați să-i găsesc rezolvare.

Mă numesc Adamescu Vasile şi sunt elev în clasa a XII-a la un liceu de matematică–fizică. Sunt un pasionat al literaturii ştiințifico-fantastice şi mai ales al literaturii care tratează problemele călătoriei în timp. Pot spune că am citit tot ce am găsit în legătură cu acest subiect, începând cu Wells şi terminând cu autorii contemporani. Am luat chiar o hotărâre care poate părea hazardată la prima vedere, şi anume să-mi dedic întreaga viață acestui subiect. Neexistând – încă – o facultate cu un profil adecvat, m-am hotărât ca la terminarea liceului să dau examen la o facultate de fizică, şi sper că voi învăța suficient de bine ca să pot rămâne în cercetare. Poate părea un vis utopic, dar să nu uităm că „strămoşii”

anticipației își plasau în anul 2000 cele mai îndrăznețe vise ale lor, iar anul 2000 nu numai că a venit, dar a şi trecut cam de multişor. O dată luată această hotărâre, am început să mă gândesc la perspective: aparatul matematic modest de care dispun în prezent nu-mi permite să întrevăd nici măcar cu aproximație în ce direcție îmi voi axa cercetările, dar asta nu mă putea împiedica să visez... Da, visam cu ochii deschişi, gândindu-mă la perspectivele minunate care urma să se deschidă în fața mea, în fața omenirii de altfel, o dată pusă la punct maşina timpului. Dar, mă întrebam eu când mă cuprindea îndoiala, oare voi reuşi vreodată să-mi împlinesc visul? Şi, dacă voi reuşi, când anume se va întâmpla asta? În 2020? În 2040? Acestea erau întrebările care mă frământau, şi de la întrebări până la răspuns nu a fost decât un singur pas, după cum veți vedea.

Țin un jurnal zilnic şi, odată, în timp ce îl completam, mi-a venit o idee: ce-ar fi – m-am întrebat eu – dacă aş nota în jurnal că am fost vizitat de mine însumi cu o maşină a timpului?! Bineînțeles, sunt conştient de faptul că nu am cum să mă oblig să vin, sunt conştient de faptul că nu pot să dispun de voința cuiva din viitor, chiar dacă acel cineva sunt eu însumi. Dar, în acelaşi timp, nu mă îndoiam că, dacă voi ajunge vreodată în posesia unei maşini a timpului, mi se va face milă de mine şi de frământările mele şi îmi voi face o vizită! Zis şi făcut! Am aşteptat o zi ca să fiu singur acasă, ai mei plecaseră pentru câteva zile prin nordul Ardealului pe la rude, iar eu am notat în jurnal numai atât: „Am primit în noaptea asta o vizită pe care o aşteptam de mult. Visul meu cel mai

scump s-a împlinit!”. (Am ales ca moment al întâlnirii noaptea, pentru ca maşina timpului să nu fie zărită de niscaiva vecini curioşi.) Nu mai spun că în noaptea cu pricina nu am dormit deloc şi îmi venea să îmi dau cu pumnii în cap că nu am precizat în jurnal o oră anume pentru întâlnire, ca să nu fiu nevoit să mă perpelesc toată noaptea aşteptând. Ba, de la o vreme, mi se părea că aud tot felul de zgomote suspecte şi-mi treceau prin minte tot felul de patrule ale timpului care veneau să mă pedepsească pentru sacrilegiul de a fi încălcat cine ştie ce severă legislație temporală. Ce să vă mai spun? Până la urmă, nu am fost vizitat de nimeni, deşi la un moment dat mi s-a părut că cineva încearcă clanța de la uşă, dar, sincer să fiu, mi-a fost frică sa mă duc să văd.

Mă consolasem cu gândul că experiența nu a reuşit, dar dimineață, când am vrut să ies afară, am găsit o foaie de hârtie care fusese băgată pe sub uşă în timpul nopții. Era nesemnată şi pe ea scria numai atât: „Puştiule, eşti un prost! De ce nu ai deschis?”.

O să-mi spuneți: „totul e clar, experimentul a reuşit”! Păi, nu e totul chiar atât de clar, că dacă era nu vă mai deranjam eu pe dumneavoastră. Nu ştiu cum să vă expun mai departe datele problemei ca să nu mă înțelegeți greşit. Vedeți, am o vecină mai mare ca mine cu un an, Nicoleta, care este deja studentă la Academia de Teatru şi Film. În câteva ocazii i-am dat de înțeles că persoana ei nu mi-ar fi chiar indiferentă, dar ea era foarte evazivă în relațiile cu mine, astfel că nu am putut să-mi dau seama de adevăratele ei sentimente. Dar nu asta este important, ci faptul că atunci când venea în vacanțe acasă mai obişnuia

să intre pe la mine când eram singur, dar să nu vă imaginați cine ştie ce, repeta vreun rol şi venea să-mi ceară părerea. Mă întreb deci: dacă ea a scris biletul? Ce-i drept, nu a mai venit niciodată pe la mine noaptea, dar, ştiu eu, cu firea asta ciudată a artiştilor, te poți aştepta la orice... Poate realizase atunci vreo interpretare deosebită a unui rol şi voia să mi-o arate, a încercat la uşă şi văzând că nu-i deschid a plecat. Am vrut să o întreb dimineață, dar plecase deja la Bucureşti, iar între timp subiectul a devenit tabu şi totul s-a complicat nițel prin faptul că măgarul de frate-meu (vă rog să mă iertați, am uitat că sunteți o revistă literară) a descoperit notița din jurnal şi le-a arătat-o bătrânilor. Vă închipuiți că a urmat un scandal monstru: cine a fost la tine, ce vizite primeşti tu noaptea, ce vis s-a împlinit?... Ba, ca să fie tacâmul complet, s-au dus şi la vecini (informați tot de istețul de frate-meu), că: „zvăpăiata voastră ne-a sedus copilul şi peste numai câteva luni are examen etc., etc.”. Mai ceva ca în „Romeo şi Julieta”, zău aşa...

O să concluzionați: totul e clar! E opera zvăpăiatei! Păi, nu e chiar aşa clar, pentru că între timp am reuşit să stau de vorbă cu ea, şi neagă cu hotărâre orice amestec (ce-i drept, după tot scandalul iscat acum, are toate motivele), dar, cum mare bază pe spusele ei tot nu pot pune, eu tot nelămurit rămân. Vă trimit, aşadar, alăturat foaia de hârtie cu pricina şi vă rog, dacă se poate, să mă ajutați supunând hârtia la o analiză chimică sau în alt mod în care credeți de cuviință că i s-ar putea stabili vechimea şi proveniența.

Dacă veți ajunge la concluzia că biletul provine din viitor (şi numai în acest caz), vă rog să trimiteți rezultatele

analizelor şi pe adresa părinților mei.

Cu stimă şi mulțumiri anticipate,

Vasile Adamescu

IUBITUL MEU DIN ALTĂ LUME

Eram foarte obosită. Nu vreau să-mi caut scuze pentru grăbitul meu mariaj, dar adevărul este că în seara aceea eram extrem de obosită. Pregăteam un spectacol, şi maestrul Visu nu era mulțumit cum ieşea rolul meu. Nici eu nu eram! Trebuia să interpretez rolul unei fete, Violeta, dintr-o piesă suficient de anostă ca să n-o mai amintesc. O fată cam frivolă şi fluşturatică, care nu-mi ieşea. Pur şi simplu nu puteam intra în rol.

— La naiba, Nicoleta! se înfuria maestrul. Parcă ai fi o pudică fecioară din secolul trecut. Tu nu ştii ce-i ăla un zâmbet frivol?! Orice fată de azi ar trebui să ştie…

Epuizată, l-am rugat de câteva ori să mă schimbe. În fond, nu era un spectacol care să conteze pentru vreun examen. Era ceva făcut aşa, pentru amorul artei. Dar nu aveam cu cine vorbi. Mă privea transfigurat când îi ceream să dea rolul altcuiva:

— Nici să nu te gândeşti… Eu pe TINE te văd în rolul ăsta…

Discuțiile noastre degenerau de multe ori în ceea ce s-ar putea numi ceartă, dar nu am reuşit să-l conving să-şi

schimbe părerea. În seara cu pricina, l-am rugat pe colegul care interpreta principalul personaj masculin să rămână puțin după plecarea celorlalți să mai repetăm. A oftat din greu şi a rămas, dar totul a fost degeaba: ceva nu mergea.

Am ajuns acasă frântă; poate nu atât de obosită, cât dezamăgită. Ca niciodată, începeam să mă întreb dacă nu cumva am greşit dând la teatru. Dacă nu cumva a fost doar un capriciu de moment căruia nu i-am ştiut rezista. Peste numai un an, mă gândeam eu, aveam să termin cu ucenicia. Actoria urma să-mi fie munca de zi cu zi, nu va mai fi loc de mofturi şi de experimente. Ce voi face dacă voi întâlni şi alte cazuri când nu voi putea intra în rol? Frământată de asemenea gânduri, am închis uşa în urma mea, m-am trântit pe pat şi am început să plâng. Poate dacă aş fi avut timp să plâng mai mult m-aş fi liniştit de tot, dar aşa…

La început, nici nu am auzit că-mi bate cineva la uşă; abia când bătăile s-au întețit m-am dus să deschid. Era Vasile, un bun prieten din copilărie, student şi el la Facultatea de Fizică şi care mai obişnuia din când în când să vină pe la mine. Era mai mic decât mine cu un an şi de multe ori mi-am spus în sinea mea că mă place, dar niciodată nu mi-am închipuit că mă iubeşte cu adevărat, mai ales că nu-mi amintesc să-l fi încurajat vreodată. Era o fire ciudată, crisalida din care apare soiul acela de savanți geniali şi distrați. Dovadă că nu mă înşel a fost faptul că nici nu a observat că sunt plânsă atunci când i-am deschis. S-a mulțumit să privească distrat în jur căutând un loc unde să se aşeze.

— Stai bine aici, ce-ți pasă?! a mormăit el privind posac în jur.

Mica mea cămăruță – stăteam cu chirie la o văduvă – nu mi se părea chiar aşa de grozavă, dar, ca de obicei, noi doi nu prea ne potriveam la păreri.

— M-am gândit la ceva, poate îți convine şi ție, a continuat el abrupt. Nu pot învăța ca lumea la cămin, e prea gălăgie, şi m-am gândit: ce-ar fi să mă laşi să stau la tine. Te-aş mai ajuta la roluri, ca pe vremuri…

Am sărit în sus cât am putut de indignată:

— Ascultă, Don Juan, să ştii că rolul Violetei l-am primit pentru că am fost obligată, nu pentru că aş avea ceva din caracterul ei.

Mi-am promis în sinea mea să nu-l mai iau la nici o repetiție. Vasile se înroşise tot.

— Ei, şi tu, îngână el, ce-ți închipui? Bineînțeles că aş plăti jumătate din chirie şi…

Aş fi vrut să am puterea să mă ridic şi să-i deschid cu un gest teatral uşa – dacă tot eram la teatru –, dar deja mă umfla râsul. Iar bătea Vasile al meu câmpii.

— De fapt, nu asta am vrut să spun, adică, ba da, am face economie şi la finanțe, dar voiam… Vezi tu, cum să-ți spun să nu mă înțelegi greşit… Aşa, cu acte în regulă, să nu crezi…

Era roşu la față şi transpirat cum nu-mi amintesc să-l fi văzut vreodată. Aş fi vrut să râd, dar surpriza mă amuțise. Dacă nu mă înşelam eu, asta ar fi trebuit să fie o cerere în căsătorie. Cam originală, ce-i drept, dar oricum prima mea cerere în căsătorie. Nu m-am putut stăpâni să nu-l tachinez, simțeam nevoia să-mi pun gândurile în ordine, şi asta mi-ar fi oferit un scurt răgaz.

— Deci, i-am spus eu cu un ton pe care-l voiam sarcastic, din câte înțeleg eu, tu propui să ne căsătorim din

cel puțin două motive: nu poți învăța la cămin şi pe deasupra am face şi ceva economie la chirie. Ți se pare suficient ca să întemeiezi o familie?

— Cum poți să spui aşa ceva? mormăi el. Doar ştii că te iubesc! Te-am iubit întotdeauna... De când eram mici şi tu nici nu te uitai la mine...

M-a înduioşat; poate m-a impresionat văzând că cineva are nevoie de mine, care eram în acele momente atât de nesigură, de neajutorată.

— Ce vor zice ai noştri, Vasile? am întrebat eu, ca o ultimă piedică, deşi ştiam şi eu, şi el că asta era cea mai neînsemnată.

Ochelarii i-au sclipit vesel.

— Dă-i încolo, a zâmbit el. Vino să te sărut!

Peste nici două săptămâni, eram căsătoriți. Nu ştiu dacă datorită lui Vasile, care într-adevăr mă ajuta la rol, dar am reuşit până la urmă să o interpretez destul de veridic şi pe Violeta. În rest, parcă nu s-ar fi schimbat nimic; celor de acasă am hotărât ca pentru început să nu le spunem: speram ca timpul să le aranjeze pe toate. Uneori, stând în pat şi aşteptându-l pe Vasile să vină la culcare, aveam câte o clipă de îndoială: parcă nu asta era dragostea pe care o aşteptasem. Nu, nu visasem ca alte fete prinți îmbrăcați în alb, călare pe cai la fel de albi şi care să vină să mă răpească, dar parcă totul în proaspăta noastră căsnicie era prea calm, prea... domestic. Aş fi dorit despărțiri romantice, piedici de netrecut în calea iubirii noastre, pe care noi să fim nevoiți să le învingem. În orice caz, ceva care să mă tulbure, să mă schimbe, să mă destrame... Se vede treaba că asemenea vise sunt sortite să rămână numai vise, pentru că eu mă obişnuiam tot mai

mult, cu fiecare zi care trecea, cu noul meu statut de tânără căsătorită. Mă obişnuiam şi cu Vasile, dar mai ales cu ideile lui ciudate, pentru că avea idei cu duiumul, una mai trăsnită ca alta. În fiecare seară petrecea ore întregi aplecat peste calcule pe care eu nu le înțelegeam, căutând distorsiuni temporale şi universuri paralele. Uneori, încerca să-mi explice şi mie frumusețea universurilor paralele, care, susținea el, din punct de vedere teoretic sunt perfect posibile. Ba mai mult, conform unei teorii pe care se străduia să o elaboreze, dacă s-ar admite existența universurilor paralele, multe neclarități şi neconcordanțe din fizica modernă şi-ar găsi o elegantă rezolvare.

— Îți dai seama, spunea el, că fiecare dintre noi are dincolo o copie care are aceleaşi gânduri, aceleaşi năzuințe ca şi noi? Şi suntem sortiți să nu putem intra niciodată în legătură unii cu ceilalți… E ceva fantastic şi uluitor în acelaşi timp…

— Nu crezi că e mai bine aşa? încercam eu să-l temperez. Nu te gândeşti câte încurcături s-ar produce dacă s-ar găsi o punte de legătură între ei şi noi, dacă ne-am amesteca unii cu alții?…

A surâs îngăduitor:

— Din fericire, natura a avut grijă de asta. Din calculele mele – asta, bineînțeles, dacă nu greşesc prea mult –, rezultă că cele două lumi paralele sunt condiționate de o strictă simetrie. Dacă, prin absurd, cineva din lumea noastră ar reuşi, printr-o metodă oarecare, să treacă în celălalt univers, în mod necesar copia lui ar trebui să vină aici, în lumea noastră. Orice mişcare făcută de cineva în lumea noastră e repetată identic de copia lui. Ca un obiect care lasă două umbre, undeva unde sunt două surse de

lumină… Cele două umbre nu se pot întâlni niciodată…Ca şi cum lumea noastră, ca şi copia ei, ar fi numai o umbră, o proiecție a unui univers cu patru dimensiuni… Interesant, nu m-am gândit până acum! De fapt, din punct de vedere matematic, asta s-ar reduce la a spune că…

S-a ridicat mormăind preocupat şi s-a adâncit în calcule. M-am culcat în seara aceea fără să-l mai aştept: în puținele zile de când eram căsătorită, învățasem să-mi cunosc bărbatul.

Doamne, ce fericit putea fi el în felul lui! Avea certitudini pe care eu nu le aveam şi probabil că nu le voi avea niciodată. Oricât aş fi repetat un rol, la sfârşitul spectacolului păstram îndoiala că poate, dacă aş fi zâmbit altfel în scena împăcării, interpretarea mea ar fi fost mai reuşită, mai firească. El, chiar dacă mai avea cumva vreo urmă de îndoială, se repezea la calculator, țăcănea câteva minute pe taste şi găsea răspunsul. Şi, mai ales, după ce îl găsea avea puterea să creadă în el oricât de absurd le-ar fi părut altora.

O vreme, încercase prin toate mijloacele să-şi contacteze copia din celălalt univers. Nimic altceva decât nişte calcule, de care mulți se îndoiau că ar fi corecte, nu-i demonstrau existența, dar el se încăpățânase zile şi zile în şir să intre în legătură cu el. Dăduse şi un examen la radioclub, devenise radioamator, convins că şi copia lui făcuse la fel, construise tot felul de linii de întârziere a semnalului, dar se dăduse bătut într-un târziu, drăcuind cum nu-l mai auzisem niciodată.

— Lua-l-ar naiba de încăpățânat! a răbufnit el exasperat. Cum să-l aud dacă mă imită prosteşte în tot ceea ce fac? Emite în acelaşi timp cu mine!

— Singura mea consolare, i-am spus eu, amuzată de-a binelea, este faptul că şi copia ta are aceeaşi părere bună despre tine.

— Ai dreptate, a zâmbit el dintr-o dată liniştit. E ca şi cum m-aş certa cu mine însumi.

Adevărul este că nu credeam o iotă din tot ceea ce încerca el să-mi demonstreze. Mi se părea o poveste credibilă şi chiar acceptabilă din punct de vedere teoretic, dar, în realitate, tot atât de imposibilă şi iluzorie ca şi întoarcerea în timp, asta ca să mă refer la o altă obsesie a lui. La numai câteva zile după aceste discuții, am fost vizitați de tatăl lui. Îl căutase la cămin şi cineva de acolo îi dăduse adresa mea, fără să-l informeze, se pare, şi în ce condiții se mutase. Ne-am trezit pur şi simplu cu el la uşă. Încurcată, l-am poftit să intre, să ia loc. Nu prevăzusem deloc ca cineva din familie să ne viziteze aşa de repede şi nu aveam pregătită o poveste plauzibilă pentru o asemenea împrejurare. Cel puțin mie mi se păruse o perspectivă la fel de îndepărtată ca şi o călătorie în universul paralel al soțului meu.

Când l-a văzut în uşă, Vasile m-a privit întâi încurcat, apoi a început să zâmbească timid, ca pe urmă să izbucnească în hohote de râs pe care nu şi le mai putea stăpâni.

— Ştiți ce mă întreb?! spuse el când se mai linişti cât de cât. Cum se descurcă oare acum Vasile din celălalt univers?

Tatăl lui, care se pare că îi cunoştea destul de bine preocupările, a început şi el să râdă, s-a aplecat, a căutat într-o sacoşă şi a scos o sticlă de Martini. După ce am adus pahare, a turnat băutura, am ciocnit şi ne-a spus:

— Ei, atunci să fiţi fericiţi şi să fie într-un ceas bun!

Cam asta a fost tot ce s-a discutat în seara aceea despre pripita noastră căsătorie, pentru că imediat după aceea ei doi s-au întins la vorbă. Bineînţeles că tot despre universuri paralele – părea că asta era o boală ereditară la familia Adamescu!

Vasile încerca să-i explice oricum taică-său era inginer şi pricepea mai mult decât mine – ce imensă cantitate de energie ar fi necesară pentru a transfera un obiect dintr-un univers în altul.

— Ştiam eu că ai uitat, a spus zâmbind tatăl lui şi s-a scotocit în buzunar, de unde a scos trei butoni.

— Doi dintre ei mi i-a făcut cadou maică-ta, pe când îmi era numai logodnică, i-a explicat el lui Vasile. Unul l-ai adus tu pe când aveai vreo şase ani. Naiba ştie de unde! Ne-ai spus tuturor că de dincolo, din lumea basmelor…

Am privit şi eu cei trei butoni. Doi erau butoni ca toţi butonii: din argint filigranat şi cu monograma socrului meu pe ei. Al treilea însă avea literele monogramei inversate, ca privite într-o oglindă.

— Nu se poate, se împotrivi Vasile. Cine ştie pe unde l-am găsit. Nu te gândeşti că ar fi o rupere de simetrie, ar fi trebuit să dispară atunci unul dintre ăştia din universul celălalt, spuse el preocupat şi arătă spre cei doi butoni obişnuiţi.

Tatăl lui dădu din umeri:

— Să nu crezi că nu mi-am frământat şi eu creierii cu problema asta… Poate, cine ştie, pentru obiecte aşa de mici se eludează într-un fel legea simetriei… O fi existând şi aici o masă critică de la care legea începe să acţioneze. Sau poate copia ta a dus din universul nostru altceva… Nu

ştiu, de ce să mă hazardez în ipoteze. Altceva am vrut să scot în evidență: există un drum spre celălalt univers, un drum care nu implică un consum prea mare de energie. Şi tu, cândva, ai ştiut drumul ăsta, dacă nu cumva chiar l-ai străbătut...

Discuția s-a prelungit până târziu în noapte. După plecarea tatălui său, Vasile a rămas tulburat şi neliniştit.

— Deci nu calea tehnologică ar fi de urmat pentru a ajunge dincolo, l-am auzit eu murmurând înainte de se urca în pat. Asta ar însemna că se poate ajunge foarte simplu, ar fi suficientă o autosugestie puternică, o concentrare psihică... Interesant...

Prin somn, l-am simțit de câteva ori tresărind şi gemând. L-am strâns în brațe încercând să-l liniştesc, şi, aşa cum obişnuiam în ultimul timp, am adormit într-un târziu cu capul pe pieptul lui, ascultându-i inima cum îi bătea puternic şi regulat. Inimă de sportiv, şi nicidecum de savant, cum îi spuneam uneori în glumă.

De dimineață, când m-am trezit, eram în aceeaşi poziție; o rază de soare care se strecurase printre perdele îmi bătea în ochi. M-am întins şi am vrut să cobor să pun de cafea, ca în fiecare dimineață, dar m-am oprit cuprinsă de o nelinişte ciudată. Am stat aşa câteva minute lungi, incapabilă să-mi dau seama de unde provenea starea de nelinişte care mă cuprinsese dintr-o dată. Apoi, chiar când eram gata să părăsesc aşternutul cald, convinsă că totul nu-i decât o indispoziție trecătoare, mi-am dat seama: deşi eram cu urechea lipită de pieptul soțului meu, nu-i auzeam inima bătând. L-am dezvelit tremurând, cuprinsă de groaznica bănuială că lumile paralele ale lui Vasile nu sunt chiar atât de ipotetice pe cât mi-aş fi dorit eu să fie.

Inima îi bătea la fel de puternic, la fel de regulat ca întotdeauna, numai că în partea dreaptă.

M-am ridicat cât am putut de încet, cu grijă să nu-l trezesc, şi am rămas nehotărâtă în picioare lângă pat. Şi atunci, dintr-o dată am auzit fluieratul: inconfundabilul fluierat cu care Vasile al meu îşi însoțea în fiecare dimineață bărbieritul răsuna clar şi puternic din baie.

Un hohot imens de plâns amestecat cu unul de râs stau gata să izbucnească din mine, dar pe moment nu pot să scot nici un sunet.

Abia aştept să-mi revin ca să pot striga tare, clar şi cu dicție, aşa cum m-a învățat maestrul Visu că se făcea în dramele antice:

— Vasileilor, Vasilicilor – sau cum o să mi se pară mie că sună mai bine Vasile la plural –, veniți să vedeți cea mai grozavă rupere de simetrie din viața voastră!

O CASCĂ ALBĂ ŞI-UN COPIL ÎN PLOAIE

Stăm de câteva zile în tranşee şi-i aşteptăm pe ceilalţi; ploaia cade peste noi nemiloasă şi preface câmpia din faţa noastră într-o adevărată mlaştină. Tocmai mă hotărăsc să comand plecarea unei patrule, când unul dintre soldaţii mei tresare şi-mi face semn: în sectorul lui de tragere a apărut o siluetă. Este abia vizibilă prin rafalele dese ale ploii. Îi fac semn să mai aştepte, iar el dă din cap că a înţeles şi se sprijină mai bine de patul armei, luând în vizor conturul nesigur al celui din faţă. S-a mai apropiat între timp, şi acum se vede clar: are o cască albă pe cap, deci este inamic.

— Foc! şoptesc eu când a ajuns destul de aproape de noi şi, în aceeaşi clipă, soldatul inamic se prăbuşeşte cu faţa în noroi.

Fac semn spre doi soldaţi, şi ei se reped afară din tranşee, îl apucă de braţe pe cel căzut şi îl târăsc până la picioarele mele. Da, a ochit bine soldatul meu: inamicul nu are nici o rană vizibilă. Mă aplec, îi ridic vestonul şi cu cheia de control îi deschid pieptul. Scot cartela cu programul, o rup bucăţele şi o arunc ostentativ în noroi, în timp ce soldaţii mei rânjesc satisfăcuţi, apoi îi pun în loc o cartelă de-a noastră. Unul dintre soldaţi aduce o cască

neagră şi i-o pune pe cap, şi tot el îi şterge noroiul de pe față. Apoi îl activez. Se ridică nesigur şi, când dă cu ochii de mine, mă salută. Îmi place să am mulți soldați în subordine. Un specialist în psihologie robotică de la Centrul de Reparații mi-a spus odată, când era în toane bune şi avea chef de vorbă, că plăcerea asta este un rudiment al unei trăsături de caracter uman, cultivat cu grijă şi încurajat la şefi: orgoliul. Şi de asta ne simțim bine cu cât avem mai mulți soldați în subordine. Şi tot el mi-a mai spus că asta ne face de obicei să fim buni ofițeri şi să nu riscăm în mod inutil viața soldaților. Abia atunci am înțeles eu de ce nu îi las pe soldații mei să tragă decât în clipa în care soldații inamici au ajuns destul de aproape ca să se poată ținti cu precizie în butonul armat din mijlocul pieptului, cel care întrerupe funcțiile vitale.

Din nefericire, nu toți soldații mei nimeresc butonul, şi atunci gloanțele noastre rup bucăți mari din soldații inamici, pe care nu ştim cum să le mai punem la loc, iar cei astfel stricați rămân abandonați în fața tranşeelor. Înainte, roboții-soldați deteriorați îi duceam la Centrul de Reparație, unde erau oameni care ştiau să-i refacă. După escaladarea războiului şi folosirea armelor nucleare, am găsit tot mai puțini oameni la Centru, iar cei care rămăseseră păreau a fi prea slăbiți pentru a se mai ocupa de roboții defecți. Specialistul de care am vorbit spunea că probabil oamenii vor pieri cu toții pentru că nivelul de radiații a crescut mult peste valoarea la care se aşteptaseră chiar şi cei mai pesimişti dintre ei.

— Dar nu fi supărat pentru asta, a încercat el să glumească. Sunt sigur că voi veți câştiga războiul.

— Ce te face să crezi asta? l-am întrebat nedumerit.

S-a făcut dintr-o dată palid la față, a închis ochii şi nu mi-a mai răspuns. Am crezut chiar că a murit, la fel ca toți ceilalți, dar, într-un târziu, a deschis cu greu ochii şoptindu-mi:

— Chestie de logică, dragul meu, chestie de logică… Într-o lume atât de întunecată, atât de plină de fum, de cenuşă şi în care plouă tot timpul, nişte soldați cu căşti albe nu au absolut nici o şansă… Sunt prea vizibili. Atâta lucru putea să te ducă şi pe tine mintea…

A răsuflat greu de câteva ori, apoi a adăugat:

— Când veți învinge, grăbiți-vă să vă bucurați de victorie, pentru că soarele nu o să vă lase prea mult răgaz… iar de stațiile de încărcare nu prea mai are cine să se ocupe…

— Chiar, ce se întâmplă cu soarele? De ce nu se mai vede? l-am întrebat eu atunci, dar nu a mai putut să-mi răspundă, pentru că a început să vomite şi apoi şi-a pierdut cunoştința şi nu şi-a mai revenit niciodată.

A fost ultimul om cu care am vorbit. Sunt îngrijorat pentru soldații mei şi nu ştiu ce să le răspund când mă întreabă de ce nu se mai vede soarele. Din ziua atacului nuclear, nu l-am mai văzut, şi un crepuscul cenuşiu a învăluit pământul. Mai avem pentru câtva timp rezerve de energie, dar, cum toate stațiile de încărcare sunt nefuncționale, în curând va trebui să ne încărcăm bateriile de la soare, pentru că altfel se va termina cu noi. Chiar şi când plec în patrulare nu iau cu mine soldații cu cele mai bune reflexe, cum aş dori, ci pe cei care au bateriile mai încărcate.

Aleg şi acum pe baza acestui criteriu zece soldați şi pornim în patrulare: în zare sunt nişte dealuri stâncoase şi

aş vrea să le cercetez, să nu avem vreo surpriză neplăcută la noapte din direcția lor. Întâlnim tot mai mulți soldați cu căşti negre plecați ca şi noi în patrulare. Ne salutăm şi ne vedem, fiecare, de misiunile noastre de luptă. Se pare că specialistul de la Centru a avut dreptate şi că noi vom fi până la urmă învingătorii.

Oameni nu mai întâlnim deloc. La început, când ieşeam în patrulare se întâmpla să mai întâlnim câte unul, doi... Erau înfometați, zdrențăroşi, şi treceam pe lângă ei fără să-i băgăm în seamă. Uneori, aruncau cu pietre în noi, dar erau prea slăbiți ca să ne facă vreun rău. Ultima dată când am întâlnit oameni s-a întâmplat să fie o familie. Erau adunați lângă un pom, femeia şi cei doi copii stăteau pe vine şi scânceau de foame şi de frig, iar bărbatul încerca să doboare cele două mere sfrijite din vârful pomului aruncând cu pietre. Văzând că nu reuşeşte, l-a podidit un plâns uscat şi sec. Când ne-a zărit, a început să azvârle cu pietre în noi.

— Scârbele dracului, a strigat el furios. Noi vom crăpa şi ăştia vor rămâne să cutreiere veşnic pământul.

— Taci, taci! s-a ridicat speriată femeia. Taci din gură, să nu-i stârneşti.

Am trecut nepăsători, ca şi altă dată, mai departe. Puteau spune orice, vorbele lor nu ne atingeau. Noi eram programați numai să-i nimicim pe cei care purtau căşti albe.

De câtva timp, se părea că în sfârşit asemenea probleme se terminaseră şi că nu vom mai întâlni oameni care să ne deranjeze în patrulările noastre.

Ajungând la poalele dealurilor, am stabilit ca şi altă dată semnalele de alarmare şi de recunoaştere, apoi le-am dat

ordin celor din patrulă să se împrăştie. Abia m-am despărțit de ceilalți, când, dinspre o viroagă, am auzit o rafală scurtă. Am alergat spre locul de unde s-au auzit împuşcăturile şi am văzut câțiva soldați adunați lângă un trup căzut. Ajungând mai aproape, am văzut că era un om: din rana de la piept, sângele îi curgea amestecându-se cu picăturile de apă ale ploii.

— Idiotule! am spus către soldatul care trăsese. De ce l-ai împuşcat? Nu ai văzut că este un om?

Nu ştiu ce este „idiot”, dar aşa îmi spunea un ofițer de la Statul Major când îi îndeplineam aiurea ordinele.

Soldatul a arătat spre casca albă căzută lângă cel doborât.

— O avea pe cap. Am văzut că e om, dar avea casca pe cap.

Din mâinile celui ucis se rostogoliseră în noroi câțiva morcovi. I-am lovit cu piciorul, şi atunci, dintr-o adâncitură a peretelui stâncos, am auzit un scâncet. Întorcând capul, am văzut doi ochi speriați: erau ai unul băiețel de numai câțiva ani. Era înfricoşat, dar era şi flămând, pentru că privirea îi fugea neliniştită de la noi la morcovii împrăştiați pe jos. Văzând că nu mişcăm, şi-a luat inima în dinți şi a ieşit cu mişcări furişe, a luat un morcov şi a început să-l ronțăie lacom, privindu-ne în acelaşi timp cu ochi bănuitori. De sus, ploaia continua să cadă cu înverşunare, lovindu-l nemilos în creştet. Poate că îl deranja, pentru că a întins o mână slabă, scheletică după casca albă căzută în noroi.

— Nu trageți! am strigat, văzând cum mâinile soldaților se încleştează pe arme. E doar un copil, nu trageți!

S-au oprit, pentru că erau programați să asculte cu

sfințenie de ordinele ofițerului lor, chiar dacă acestea contraveneau programului de bază. În aceeaşi clipă, copilul îşi pune casca albă pe cap, şi rafala pornită din puşca mea automată îi zguduie trupul plăpând făcându-l să se chircească. Sunt un ofițer robot foarte complex, ştiu că este un copil şi că nu trebuia să-l ucid, dar în programul meu este implantat prea adânc ordinul de a trage în tot ce mişcă şi poartă cască albă.

Rămânem nemişcați lângă cele două trupuri, sub ploaia ce cade tot mai nepăsătoare. Bateriile ne sunt aproape descărcate şi cine ştie dacă va mai ieşi vreodată soarele. Dacă aş fi un om, acum poate că aş plânge, dar, cum sunt doar un ofițer robot foarte complex, dau ordin să plecăm mai departe să căutăm soldați cu căşti albe.

TIMIDUL

— Gata, băieți, cine începe?

Glasul instructorului de la poligonul chimic răsună ca întotdeauna rece şi impersonal. Tresar şi simt cum inima începe să-mi bată mai repede în piept, iar gândul îmi fuge la Matei. La fața lui descompusă de flăcări şi de vizitele noastre la spital, la garoafele roşii pe care i le duceam şi la zâmbetul lui tot mai chinuit. O dată venise împreună cu noi o fată înaltă, slăbuță, care a tresărit înspăimântată când a dat cu ochii de el.

— Fii mândră de prietenul dumitale, i-a spus comandantul nostru, a salvat viața a doi copii…

Stătuse nemişcată tot timpul vizitei, încercând să pară nepăsătoare, dar ochii îi alunecau mereu la cicatricele de pe obrazul lui.

Apoi, după un timp nu am mai văzut-o. Niciodată! Ca şi cum nu ar fi fost. Nici până acum nu ştiu dacă pe Matei l-a durut mai tare arsura flăcărilor sau plecarea ei…

Oare, dacă mi s-ar întâmpla şi mie ceva asemănător, Florina ce ar face?

Gândul la ea mă străbate dureros, aducându-mi aminte de seara când ne-am cunoscut. O seară ca oricare alta, numai că în ziua aceea primisem ordinul de încorporare.

Cu totul de neînțeles pentru mine, simțisem dintr-o dată nevoia să fiu singur, şi am pornit haihui prin parc să-mi i-au rămas-bun de la locurile pe care nu aveam să le revăd atâta timp. Să fie oare adevărat că în ochii celor care se pregătesc de plecare se citeşte ceva, aşa, ca o nostalgie a depărtărilor?

În orice caz, ea aşa mi-a spus când a venit lângă mine să privim împreună la soarele ce se pregătea să apună. O cunoşteam din vedere mai demult, ne întâlneam aproape zilnic, dar niciodată nu m-am gândit că noi doi aveam atât de multe în comun şi că puteam deveni atât de buni prieteni.

Aproape că uitasem că mai trebuie să şi plec. N-am să mi-o iert niciodată că în seara despărțirii nu am avut curajul să o sărut. Am condus-o până la poartă, am dat mâna şi am plecat. Abia mai târziu, prin scrisori, am început să-i spun „dragă” şi să-i trimit mii de sărutări...

Gândurile îmi sunt abătute de Anatol, care se apropie de culoar cu paşi mari şi hotărâți.

„Doamne, cum poate fi omul ăsta atât de calm?” îmi trece prin cap, şi simt un uşor fior de invidie pentru curajul lui.

Ne zâmbeşte la toți şi ne face semn încurajator cu mâna, de parcă noi am fi cei care urmează să intre în flăcări. Instructorul dă din cap spre cei de la pompe, şi aerul se umple dintr-o dată de şuieratul ascuțit al lichidului incendiar. Nu am auzit niciodată o cobră şuierând, dar îmi închipui că aşa trebuie să facă. Încă un semn din partea instructorului, şi dintr-o dată soarele se mută pe pământ, între noi şi Anatol. Închid orbit ochii şi într-un târziu, când îi deschid, Anatol vine spre noi cu obişnuiții lui paşi mari.

Costumul de protecție îi străluceşte cu irizații metalice în bătaia orbitoare a soarelui. Le spune ceva râzând celorlalți, apoi se apropie de mine.

— Fii fără teamă, Timidule. Chiar că nu-i nici o scofală... Singura ta grijă este să mergi drept înainte.

Cuvintele lui mă mai liniştesc parcă. Chiar şi „timidule" ăsta îmi sună familiar acum. Şi-mi vină să râd aducându-mi aminte cum mă supăram la început când mi se spunea aşa...

Mă aud strigat şi simt cum totul începe să se învârtă cu mine. Păşesc spre culoar şi parcă fără să vreau încerc să imit paşii mari ai lui Anatol. Nu prea reuşesc şi sunt dureros conştient de asta.

Înainte de a apuca măcar să mă pregătesc sufleteşte, instructorul îmi face semn să pornesc, şi dintr-o dată ochii îmi sunt arşi de lumina care mă îmbrățişează flămândă. Limbile flăcărilor ating lacome costumul de protecție, în vreme ce eu păşesc mecanic înainte şi aproape că nu-mi dau seama când deasupra mea străluceşte iar soarele.

Ceva se răzvrăteşte în mine:

„Numai atât? După atâta spaimă şi nelinişte, numai atât?"

Aud strigat alt nume şi mă aşez sfârşit pe iarbă. Anatol se apropie de mine şi-mi întinde un bidon cu apă. Mă bate pe umăr şi nu spune nimic, într-o atât de plăcută solidaritate: amândoi am păşit prin flăcări!

*

Seara nu-i nici pe departe atât de frumoasă ca aceea în care ne-am cunoscut, dar cine mai ține seama de asta?

Mergem mână în mână ca doi copii şi simt cum toți cei care trec pe lângă noi ne privesc amuzați. Ne întâlnim şi cu o pereche de îndrăgostiți, care merg aproape îmbrățişați, şi întorc capul într-o parte. Doamne, ce prost sunt! Pe urmă iar o să-mi pară rău cine ştie câte luni de zile...

Privesc pe furiş la fata de lângă mine: s-a mai împlinit de când am plecat eu. Ochii mi se opresc pe linia zveltă a sânilor ei şi, când îmi surprinde privirea, simt că roşesc. Îmi retrag înciudat mâna dintr-a ei şi-mi fac de lucru cu centura. Anatol n-ar face aşa... Eh! Anatol... Mergem mai departe tăcuți şi la început nici nu observăm că lumea din jur începe să alerge vociferând. Lumina roşcată, pâlpâitoare, pe care o zăresc în spatele nostru dansând peste acoperişuri, mă lămureşte. Ne întoarcem şi începem şi noi să alergăm. Când ajungem, focul este în toi: probabil a ars mocnit multă vreme înainte de a izbucni. Pompierii n-au sosit încă. Oamenii au făcut câteva şiruri, trecându-şi din mână în mână găleți cu apă. Nu au nici un spor în fața iadului de flăcări, dar ce altceva ar putea face?

Străbatem cercul de oameni şi undeva, într-o parte, văd o femeie plângând şi zbătându-se ținută de doi bărbați. Cade în genunchi, sfârşită, iar în linişte din jur se aude stins glasul ei ca o litanie: „Copilaşul meu... copilaşul meu...”. Mă înfior dintr-o dată şi privesc spre oceanul de flăcări: oare mai poate fi ceva viu acolo? De-aş avea un costum de protecție, ar fi o joacă să intru... dar aşa?

„În lipsa costumelor de protecție”, îmi răsună în urechi glasul instructorului, rece şi impersonal ca întotdeauna, de parcă ar fi chiar lângă mine, „se pot folosi diferite materiale textile bine umezite în prealabil. Bineînțeles că eficiența acestor mijloace improvizate nu poate fi comparată cu a

costumelor individuale de protecție, care, cu profesionalism şi competență, au fost create tocmai în acest scop".

Privesc iar spre foc; vâltoarea lui mi se pare totuşi mai liniştită decât zvârcolirea nebună a lichidului incendiar. Mă desprind din mulțime şi mă îndrept spre cei cu gălețile. În spatele meu o aud pe Florina strigându-mă. Întorc capul şi-i fac cu ochiul, încercând să zâmbesc; nu prea cred că mi-a reuşit aşa cum i-ar fi reuşit lui Anatol, dar ce naiba să fac?

Iau o găleată de la cineva şi o răstorn peste mine. Un bărbat înalt, între două vârste, mă priveşte o clipă în ochi şi, ghicindu-mi gândul, aruncă şi el câteva găleți de apă peste mine, făcându-mă leoarcă. Uşa abia se mai zăreşte. O grindă cade de undeva de sus stârnind o ploaie de scântei, şi o clipă mă cuprinde îndoiala că voi reuşi! Privesc spre mulțime şi, văzând ochii măriți de spaimă şi speranță ai femeii, îi fac semn să stea liniştită şi mă îndrept spre casa în flăcări. Dogoarea mă învăluie încă de la primii paşi, arzându-mi obrajii şi făcându-mă să mă opresc. Mă deschei la veston şi mi-l trag peste cap lăsându-mi descoperiți doar ochii. Cu o lovitură de picior, deschid uşa, care abia se mai ține în canatul cuprins de flăcări, şi intru încercând să respir cât mai rar. În prima încăpere, un hol în care totul pare incendiat, rămân descumpănit o clipă când în față îmi apar două uşi identice. Deschid, tot cu piciorul, una dintre ele, şi mă loveşte în față un val de flăcări, amețindu-mă. Bucătăria. De aici, probabil, a izbucnit şi incendiul. Pătrund în cealaltă încăpere, împleticindu-mă. Simt că nu mai pot rezista mult. Dacă nici aici nu este...

Prin fumul alb, înecăcios, văd într-un colț un pat

acoperit cu o plapumă uriaşă. Nici un zgomot, nici o mişcare. Oare am ajuns prea târziu? Din câțiva paşi sunt lângă pat. Cuprind în brațe făptura plăpândă, pe care abia o simt, şi mă reped afară simțind că-mi lipseşte aerul. Din uşa deschisă a bucătăriei, limbile flăcărilor încearcă să mă ajungă. Cu o ultimă sforțare, ies. Mă opresc amețit de aerul proaspăt şi răcoros. O mulțime de ochi mă privesc. Copilul din brațele mele începe deodată să se mişte şi să țipe, făcându-i pe toți să se destindă şi să zâmbească, atât cât se poate zâmbi lângă o casă în flăcări.

Îi dau femeii comoara şi lumea ne înconjoară curioasă. Lângă mine, o simt pe Florina cum mă strânge sălbatic de braț. Privim o clipă amândoi la fața rotundă a copilului, la părul lui auriu strălucind ciudat în lumina pâlpâitoare a focului, şi o trag pe Florina după mine înainte de a se dezmetici lumea. Mă aud într-un târziu strigat, dar suntem deja departe, la adăpostul întunericului.

Îmi vine să râd când mă gândesc că mă simt ca Anatol. După câteva străzi mă opresc, iar Florina mă priveşte nedumerită. Nu spun nimic şi, cu inima bătându-mi nebuneşte în piept, o întorc cu fața spre mine, aplecându-mă spre ea. Mă priveşte o clipă în ochi, apoi, punându-mi mâna pe gură, mă opreşte şi, cu gesturi sigure, îşi scoate baticul de la gât şi-mi şterge apăsat funinginea de pe față şi buze.

*

— Ei, cum a fost? mi-a zâmbit şăgalnic fata de la ghişeu când m-am ridicat din fotoliu.

Am rămas câteva clipe pe gânduri înainte de a-i

răspunde. Am închis ochii, retrăind puritatea şi intensitatea sentimentelor provocate de noua înregistrare. De la timidul şi fricosul de la început, trecerea gradată spre eroul din final...

— Minunat, absolut minunat! Atât de timid si de neajutorat mă simțeam la început... apoi dintr-o data m-am simțit erou. Nemaipomenită gradare a trăirilor...

— Să înțeleg că îl cumpărați... (Fata învârtea în mână CD-ul cu înregistrarea.) Achitați la casă şi până atunci vi-l împachetez.

Am dat să mă îndrept spre casierie, când ceva din zâmbetul fetei m-a făcut să mă întorc spre ea.

— Nu te supăra, dar nu cumva...?

La întrebarea mea neterminată a dat fericită din cap.

— Aşteptam să vedem când o să vă dați seama. Ați trăit înregistrarea cu prea mare intensitate ca să nu mă recunoaşteți. Da, eu am fost modelul pentru Florina... Şi, ştiți, dacă doriți... aşa, în mod excepțional, numai pentru clienții fideli ca dumneavoastră, se poate repeta scena finală... pentru o taxă suplimentară de numai zece la sută. Totul în cadrul campaniei promoționale pentru lansarea noii PsihoSimulări. Vă dați seama că fragmentul prezentat este numai calupul publicitar. Înregistrarea integrală este de peste trei ore, şi bineînțeles că relația lor devine foarte pasională şi tandră spre sfârşit...

Am achitat la casă şi, fericit, m-am apropiat cu bonul de vânzătoare. Dintr-o cutie a scos puțină funingine şi cu gesturi experte m-a murdărit pe față, apoi şi-a scos baticul şi a început să mă şteargă. Am luat-o în brațe şi am sărutat-o apăsat pe buze exact ca în Trăirea proaspăt încheiată. Cumpărătorii care mai erau în magazin şi care

văzuseră înregistrarea au aplaudat politicos.

Vânzătoarea rămăsese tăcută şi mă privea cu o întrebare mută în ochi.

— A fost minunat, am asigurat-o eu, dar fără prea multă convingere în voce.

Ochii i s-au umezit uşor şi a privit stânjenită într-o parte:

— Vă mulţumesc, dar nu-i nevoie să vă prefaceţi... Ştiu prea bine că niciodată realitatea nu o să poată concura o Trăire Virtuală. Oricum vă mulţumesc, a mai şoptit dintr-o dată tristă, şi şi-a îndreptat atenţia spre următorul client.

Am ieşit din magazin cu CD-ul în mână. Oare ar fi fost politicos din partea mea să o invit undeva, să ieşim împreună, oare sclipirea aceea din ochii ei chiar era o nerostită invitaţie sau era doar o nouă politică a firmei pentru a spori vânzările?

Apoi poate că ar fi trebuit să vorbesc cu ea, să o conving, să insist, şi pentru ce? Pentru o noapte de dragoste care în mod sigur nu s-ar fi ridicat la înălţimea celei pe care urma să o trăiesc cu ajutorul Trăirii Virtuale... Oricum ar fi fost, sărutarea ei reală a fost fadă şi nu m-a făcut să simt nimic faţă de ceea ce am simţit atunci când am trăit înregistrarea.

Nehotărât, am aşteptat până la ora închiderii magazinului şi am privit cum silueta fragilă i se pierde printre blocuri. Am făcut doi paşi după ea, apoi m-am oprit. Peste acoperişuri nu se vede nicăieri nici o lumină pâlpâitoare a unui început de incendiu, aşa că, strângând în braţe cutia cu CD-ul, m-am îndreptat grăbit spre casă, nerăbdător să retrăiesc minunatul meu vis de iubire...

O RACHETĂ CU NUMELE MEU

M-am oprit în fața uşii, încercând, ca în fiecare zi de altfel, să-mi compun o figură cât mai obosită. Îngrijorat nu trebuia să mă mai prefac, pentru că oricum eram, dar obosit nu prea aveam de ce să fiu. Văzusem trei filme, şi cred că arătam mai degrabă plictisit. Când mi s-a părut că mi-am intrat în rol suficient de bine şi că arăt destul de ostenit, ca orice om care a stat câteva ore bune aplecat asupra lucrului, am sunat de trei ori scurt la uşă.

Mi-a deschis ca de obicei Robert, în timp ce Bruce se învârtea pe lângă mine pândind momentul să-mi sară în brațe. Din uşa deschisă a bucătăriei, a scos capul şi Ellen. M-a privit scurt, apoi i-a repezit pe puşti.

— Copii, lăsați-l în pace pe tata! Nu vedeți că e obosit?

Se pare că exagerasem puțin şi-mi intrasem prea mult în rol, dar acum nu puteam să mai dau înapoi şi, deşi ardeam de nerăbdare să mă joc cu copiii, le-am făcut semn să mă lase în pace şi m-am trântit greoi în fotoliu.

— Imediat e gata şi masa, spuse Ellen, când veni ca să-şi treacă mâna prin părul meu, ca de fiecare dată când ajungeam acasă.

Trecu apoi în fața mea şi mă privi lung.

— Totul este în regulă? mă întrebă ea.

Am încercat să zâmbesc:

— Bineînțeles că este! De ce nu ar fi?

Privirea ei avea o sclipire iscoditoare şi fără să vreau am plecat ochii.

— Nu ştiu cum să-ți spun, Mike... Sunt îngrijorată. Azi a primit preaviz de concediere şi domnul Wald, de la etajul trei. Mă aştept ca de la o zi la alta şi tu...

— Dar ți-am spus, draga mea, am răsuflat eu uşurat că este numai atât, ți-am spus de atâtea ori că postul meu este foarte sigur. Crede-mă, nu are rost să te frămânți...

— Da, ştiu, mi-ai mai spus... Numai că... – se întoarse să plece, dar se opri nehotărâtă în uşă. Mike, iartă-mă dacă te întreb o prostie... Ceea ce faci tu acolo este ceva legal, nu?

Am zâmbit fără să vreau: „Asta ar mai lipsi, să fie ilegal să vezi trei filme pe zi!”, dar cu voce tare am spus:

— Bineînțeles că este ceva legal. Ba mai mult, lucrez la o instituție guvernamentală, numai că nu pot să-ți spun mai mult. Nici chiar ție!

— Bine, bine, nu-mi spune, oftă ea oarecum uşurată şi se întoarse la bucătărie.

După cină, am prins câteva minute bune de joacă veselă cu copiii, înainte ca Ellen să-i trimită la culcare. Apoi m-am culcat şi eu, în timp ce Ellen mai robotea încă prin bucătărie. Eram chiar bucuros că mai întârzie... Altfel, cine ştie, stând amândoi în pat, poate aş fi fost tentat să-i mărturisesc totul şi să scap odată de teatrul ăsta pe care sunt nevoit să-l joc în fiecare seară.

Şi, de fapt, ce aş putea să-i spun? Că singura mea obligație, după ce am semnat atât de ciudatul contract, a

fost să mă prezint o dată pe săptămână la un control medical, să iau vitaminele şi medicamentele care mi se dădeau şi să-mi ridic leafa?!

Nu, mai bine să nu-i spun nimic. S-ar îngrijora fără rost…

Uneori revăd în minte ziua în care am dat urmare micului anunț tipărit cu litere mici în josul paginii de publicitate. Nu mi-a plăcut deloc polițistul de la poartă şi nici atmosfera de mister pe care am întâlnit-o la sediul viitorului loc de muncă. Dar eram după aproape un an de şomaj, copiii crescuseră, le trebuia plătite taxele şcolare, iar facturile neachitate se adunaseră într-un teanc de-a dreptul impresionant. Am trecut peste rețineri le pe care în mod normal le-aş fi exprimat destul de vehement celui care mă primise. Şi care, după ce s-a recomandat, înainte de orice m-a trimis la vizita medicală.

— Ştiți, domnule Grove, mi-a spus el, este mai bine să facem o scurtă vizită medicală înainte de a sta serios de vorbă. Nu avem prea mari pretenții privitoare la studii, dar sănătatea angajaților noştri trebuie să fie perfectă.

— Sunt sănătos tun! i-am spus eu grăbit.

— Cu atât mai bine, cu atât mai bine, domnule Grove. Nu veți întâmpina deci nici o problemă, dar vrem să ne convingem şi noi de asta, mi-a zâmbit el politicos şi m-a dat pe mâna unui medic care m-a supus celui mai minuțios examen medical din viața mea.

În timp ce eram examinat mă gândeam: un loc de muncă unde studiile nu contează prea mult, în schimb sănătatea şi mai ales reflexele sunt controlate la sânge. Crezând că sunt pe drumul cel bun, am prins un moment prielnic şi l-am întrebat pe doctor:

— Doctore, e vorba de mercenari, nu-i aşa?

Medicul m-a privit ofensat:

— Glumiți, domnule! Suntem o instituție guvernamentală.

„Îngeraşule!” am spus eu în gând. „Ca şi cum guvernul nu ar folosi mercenari.” Dar, pentru că nu doream să-mi periclitez soarta viitorului loc de muncă, am preferat să iau o figură preocupată şi nu l-am mai întrebat altceva. Dar eram hotărât să le dau cu tifla dacă ar fi avut de gând să mă angajeze în vreo unitate de mercenari. Nu voiam să-mi las oasele prin punctele fierbinți ale Terrei.

După terminarea vizitei medicale, m-am întors la cel care mă primise la început. M-a privit cu reproş.

— Cum vă puteți închipui, domnule Grove, că o instituție guvernamentală s-ar putea ocupa de recrutarea de mercenari? Ar fi ceva ilegal, nu vă dați seama?

M-a poftit să iau loc, fără să bage prea mult în seamă scuzele pe care i le-am oferit.

— De fapt, un aspect destul de interesant al viitoarei dumneavoastră activități l-ați şi sesizat. S-ar putea, rețineți, vă rog, ca viitoarea dumneavoastră muncă să implice şi o eventuală deplasare în străinătate. Deplasare care, țin să vă avertizez de pe acum, nu este cu totul lipsită de riscuri...

„Deci nu mercenari recrutați, ci spioni!” m-am gândit.

— Şi cu ce anume ar trebui să mă ocup în străinătate, domnule Goodmann? l-am întrebat, deşi răspunsul îl bănuiam.

— Vedeți, asta nu vă putem spune decât în momentul în care veți fi trimis.

M-am ridicat să plec.

— Domnule Goodmann, sper să vă dați seama că în condițiile astea nu avem ce discuta. Îmi vorbiți de sacrificiu, dar nu îmi spuneți pentru ce ar trebui să mă sacrific şi nici în ce împrejurări...

Se vede treaba că nu eram primul care se ridicase să plece de pe scaunul ăla, pentru că Goodmann a ridicat dezamăgit din umeri.

— Cum doriți, domnule Grove. Dar, dacă tot ați venit până aici, poate v-ar interesa să vedeți contractul – şi-mi pusese în față două foi de hârtie.

Le-am luat şi le-am citit circumspect: pe prima, scria destul de nebulos şi de încâlcit cam aceleaşi lucruri pe care le auzisem şi de la Goodmann. Pe a doua, se specifica faptul că în primii doi ani aveam să fiu păstrat în rezervă, urmând un tratament specific pentru fortificarea organismului, iar imediat sub această clauză am văzut suma pe care urma să o încasez săptămânal, şi am tresărit: cu banii pe o singură săptămână aş fi scăpat de jumătate dintre facturile neachitate.

Încă ezitând, l-am întrebat pe Goodmann:

— Este adevărat ce scrie aici, că în primii doi ani nu...?

— Perfect adevărat, domnule Grove... În caz că ați accepta, dumneavoastră nu ați fi de fapt decât rezerva unei rezerve... Şi vă rog să mă credeți că avem grijă de oamenii noştri. După cum vedeți, investim prea mult în ei pentru a ne permite luxul să-i pierdem prosteşte.

Încă mă mai frământa îndoiala. Pentru a mi-o masca întrucâtva, l-am întrebat iar:

— Păi, bine, şi eu ce ar urma să fac în aceşti doi ani?

— Nimic deosebit! Veniți o dată pe săptămână la vizita medicală, luați vitamine şi alte medicamente pentru

fortificare, semnați şi vă luați banii.

Ca prin vis am semnat contractul. În rest, Goodmann avusese perfectă dreptate: după vizita medicală, luam câteva pastile, făceam o injecție, nu prea dureroasă, şi într-o cameră alăturată semnam, luam banii, şi nimeni nu mă mai întreba nimic.

Ce aş putea, aşadar, să-i spun soției, mai ales că cei doi ani se împliniseră de câteva luni şi dintr-o zi în alta mă puteam trezi trimis cine ştie pe unde...

Am adormit greu, dar înainte de a mă cufunda în somn am luat hotărârea ca a doua zi – oricum era ziua programată pentru vizita medicală – să-l caut pe Goodmann şi să-l întreb ce au de gând cu mine.

*

Când am ajuns în dreptul clădirii cenuşii, polițistul de la poartă mă salută ca pe o veche cunoştință. I-am răspuns preocupat, cu gândul aiurea. Astăzi eram hotărât să sparg acest complot al tăcerii care se țesuse în jurul meu şi, cu orice risc, să-i smulg lui Goodmann adevărul cu privire la ceea ce urma să se întâmple cu mine.

Am intrat mai întâi în cabinetul medical, unde, ca de obicei, medicul care îmi făcea injecția mă aştepta. M-am culcat pe canapeaua unde eram în mod obişnuit examinat. Înainte de a-mi da bine seama ce se întâmplă, mâinile şi picioarele mi-au fost prinse în curelele care atârnau la marginea canapelei.

— Hei, ce faceți? m-am zbătut eu în legături.

— Nimic, nimic deosebit, domnule Grove, spuse Goodmann, care intrase pe neobservate. Ne luăm doar

unele măsuri de precauție în eventualitatea că v-ar nelinişti veştile pe care o să vi le dăm.

Făcu un semn spre doctor, care se apropie tăcut de canapea şi, înainte de a putea protesta, îmi făcu o injecție total diferită de cele obişnuite. Dacă era un calmant, nu şi-a făcut deloc efectul, pentru că simțeam cum spumegam de furie. Aşa ceva nu mi-aş fi putut imagina că o să mi se întâmple!

— Doar nu vreți să mă trimiteți adormit?! am protestat iarăşi. Am semnat un contract, ce naiba ... Sunt gata să plec de bunăvoie, bănuiesc ce mă aşteaptă ...

— Oare? surâse misterios Goodmann. Chiar bănuiți, domnule Grove?

Am privit în jur. Mai intraseră între timp câțiva medici în încăpere. Stăteau lângă uşă, încremeniți şi ei cu acelaşi surâs misterios pe figură. A început să-mi fie frică.

— Ei bine, spuse Goodmann, nu văd de ce nu ai şti despre ce este vorba. S-ar putea să fii chiar mândru, pentru că nu multor oameni le este dat un asemenea destin: o rachetă să poarte numele lor, fie şi numai pentru doi ani. Pe scurt, despre asta este vorba. Armata are în dotare un nou tip de rachete, numite Crotal. Foarte bune şi foarte eficiente. Numai că, în loc de microprocesoare, sunt conduse de un creier uman. Mult mai maleabil, mult mai sigur, mult mai eficient... Un singur dezavantaj are acest sistem: nu rezistă mai mult de doi ani. Contactul dintre nervi, substanță organică şi magistrala de date, metal, devine nesigur după doi ani de funcționare chiar dacă nervii dumneavoastră au fost special tratați în aceşti doi ani... Aşa că ... v-a venit rândul, domnule Grove!

— E o aberație, am strigat din răsputeri. Nu puteți face

aşa ceva ... În contract scria de o muncă în străinătate ...

— O să ajungeți şi pe acolo, dacă se încing prea tare pe spiritele undeva pe planetă, spuse blând Goodmann. Iar în privința familiei să nu vă faceți nici o grijă. Soția va primi o înştiințare prin care va afla că soțul ei a căzut făcându-şi datoria față de țară, şi bineînțeles că va primi o pensie bunicică. Nu trebuie să vă faceți griji, nu veți simți nimic, iar amintirile vă vor fi blocate. Veți şti doar că eşti o rachetă şi că ai fost întotdeauna aşa...

— Nu se poate, mă zbat eu în legături. E un asasinat! Ajutor! Poliția!

Nu ştiu dacă amintirea polițistului jovial de la poartă m-a făcut să mă opresc sau injecția doctorului îşi făcea efectul, dar dintr-o dată nu mi-a mai păsat de nimic. L-am văzut ca prin ceață pe doctor cum se apropie de mine, iar apoi, brusc, m-a învăluit întunericul...

*

Sunt o rachetă Crotal! Sunt imensă, am 40 de metri şi sunt construită să mă pot strecura printre cele mai dificile forme de relief până la țintă. Din când în când, întunericul de care sunt înconjurată se luminează şi văd o mulțime de hărți în jurul meu. La început apăreau haotic, dar încetul cu încetul am învățat să le apelez cu un singur gând din formidabila mea memorie.

Am şi câteva camere video care convertesc imaginile din jurul meu în semnale digitale. Aşa, voi putea face confruntarea între traiectoria reală şi cea programată. Pentru că, undeva într-un program prioritar, am adânc implantat ordinul ca la comanda „Start” să ajung acolo

unde mi se va cere. Ăsta e singurul lucru important. Până atunci, aştept şi învăț. Aştept şi învăț să mă cunosc mai bine...

... În buncărul unde sunt instalată au apărut pentru prima dată oameni. Ştiu că sunt oameni, chiar dacă nu am nici o informație despre ei în memorie. Mi-au stârnit de la bun început curiozitatea, dar am căutat în zadar informații despre ei. Singurele date pe care le-am găsit sunt nesigure şi provin dintr-o zonă internă a memoriei pe care nu ştiu încă să mi-o controlez prea bine. Sunt şi multe zone blocate în memoria internă, aşa că, decât să bâjbâi prin zone interzise în căutarea biților nesiguri, prefer să observ oamenii cu ajutorul camerelor de luat vederi. Se mişcă destul de prudent în jurul meu, schimbându-mi piesele cu termen expirat şi umplându-mi rezervoarele cu combustibil. De cele mai multe ori, când deschid orificiul bucal iau naştere în aer vibrații pe care le percep, dar nu-mi dau seama cum...

...Am insistat în căutările mele şi am aflat că undeva în imensul meu corp un fir de cupru atinge în contact instabil o tablă de aluminiu care vibrează în funcție de mişcările aerului. A luat naştere o mică pilă galvanică, a cărei tensiune e modulată de vocea oamenilor. Am reuşit să captez această infimă variație de tensiune, dar nu înțeleg nimic. Vorbele lor îmi apar ca o bolboroseală analogică lipsită de sens față de eleganța digitală a biților care îmi sosesc de pe memoriile mele...

...Fără să fac nici un efort, dintr-o dată, am început să înțeleg limbajul oamenilor. Aveam undeva o zonă de memorie blocată, pe care limbajul lor a activat-o. Înțelegeam acum vorbele lor fără prea mare efort, dar

multe dintre ele nu aveau pentru mine înțeles. Primăvară, leafă, ură, frică, flori, aer... Ba nu, aer ştiam ce înseamnă, trebuia să țin seama de rezistența lui atunci când îmi calculam traiectoria...

...După plecarea lor, am revăzut locațiile de memorie pe care le înregistrasem discuțiile. Şi dintr-o dată, în timp ce îl ascultam pe unul dintre ei, care îşi povestea concediul petrecut la mare cu soția, mi-am amintit de Ellen.

Ellen, Ellen..., gândeam, şi fiecare repetare a numelui îmi aducea în minte ceva nou din făptura ei: părul lung, blond şi mătăsos, pielea ei catifelată, atât de caldă şi de moale când o mângâiam... Ellen! aş fi vrut să o strig înfrigurat, Ellen! – dar nu puteam decât să trec biții numelui ei de pe un disc pe altul. Ellen! şi mi-am amintit de Robert cel isteț şi de Bruce, neastâmpăratul... Dorința de a o îmbrățişa pe Ellen, de a-i revedea pe copii devenise aproape de nesuportat. Cu înfrigurare, am derulat toate hărțile la scară maximă până am găsit oraşul în care se aflau. Scara hărții îmi permitea să localizez cu precizie până şi casa. Şi am hotărât să mă duc să-i văd...

...Am aşteptat a doua zi cu nerăbdare să vină iar tehnicienii de la întreținere. Am nevoie de unul dintre ei pentru a-mi atinge scopul. Pot decola şi singur, mi-am verificat de nenumărate ori circuitele, dar nu pot deschide capacul blindat al buncărului. Maneta de acționare o văd prin camera video frontală, dar nu am cum să o ating. Dar, cu o capacitate de calcul atât de mare, să calculezi traiectoria unei scule spre manetă pare o glumă.

Aştept câteva ore bune până când un tehnician ajunge deasupra manetei cu un ciocan ținut nepăsător în mână. Îi povesteşte ceva hazliu altui tehnician şi-şi flutură mereu

mâna cu ciocanul... Apoi, o fracţiune de secundă, ciocanul se află în poziţia calculată, şi eu trimit un jet scurt de flăcări dintr-o fuzee auxiliară pentru corectarea traiectoriei. Orbit, tehnicianul îşi duce mâinile la faţă, lăsând să cadă ciocanul, care loveşte implacabil maneta. Uruind greu, capacul de metal se dă la o parte şi deasupra mea se vede cerul liber. Cuplez contactul, şi motoarele principale răbufnesc umplând spaţiul îngust din buncăr cu fum şi flăcări. Ştiu că dintre cei aflaţi în jurul meu nu va scăpa nici unul cu viaţă, dar nu-mi pasă. Cu motoarele care mugesc accelerate la maximum, eu zbor spre Ellen, spre copiii care, desigur, la ora asta mă aşteaptă privind pe geam...

Oh! Ellen, vin spre tine! – şi motoarele mele vuind îngână parcă o ciudată melodie de dragoste.

PLANETA CU SPIONI

— Şedinţă de analiză! ţipă plin de entuziasm difuzorul de deasupra patului, şi Vlase ridică spre el ochii somnoroşi.

Am crezut că o să se aplece să-şi ia pantoful şi să arunce în el, cum a mai făcut-o şi altă dată. A oftat, a dat din umeri şi s-a ridicat din pat. S-a maturizat, îmi spun eu.

„Sau a îmbătrânit”, şopteşte în mine Draky, drăcuşorul de folosinţă personală. Toată noaptea am stat şi am privit în monitoare cum Ali Mehmet le-o trăgea în draci celor două locotenente stagiare, făcându-l pe Vlase să se foiască neliniştit. „Încă îi mai place de Alina”, şopteşte Draky. Alina fiind stagiara cea blondă care anima toată atmosfera.

— Mimează atât de bine, că aş jura că-i place, spun eu la îndemnul lui Draky.

Vlase strânge din dinţi şi priveşte la Alina, care, mângâindu-i încântată lui Ali partea penetrantă, se întoarce spre camera video reglată chiar de ea la începutul serii şi ne face cu ochiul.

— Curva dracului... curvă nenorocită ce eşti, înjură Vlase şi iese trântind uşa.

Alina îmi mai face încă o dată cu ochiul şi, lăsându-l mofluz pe Ali, se îndreaptă spre baie.

— Proxeneți nenorociți, şuieră ea în microfon. Nu va mai ajung banii de filme porno şi-ați hotărât să ne puneți pe noi să vă facem unul. Să fiu a dracului dacă nu vă raportez...

— Ce ai, fată dragă? mă mir eu sincer nedumerit. Eu credeam că-ți place...

— Dacă mai ştiu eu puțină arabă, ăsta zice că tot mai bine este cu bărbații, aşa că ai ocazia să vii să încerci.

Îmi dreg vocea şi tuşesc cât pot de oficial.

— Raportează!

— Cretinilor, raportez: ăsta vrea să cumpere un tractor, nu fabrica de tractoare...

Gem înfundat. „Ai belit-o!” jubilează Draky, şi tare mi-e teamă că are dreptate. De două săptămâni îl urmărim pe Ali, pusi pe urmele lui de o sursă care ne dă ca sigur faptul că arabul nu numai ca învârte bani grei, dar are de gând să cumpere cea mai importantă fabrică a oraşului. Toți am fost puşi pe jar şi nu s-a economisit nimic.

— Drace, şoptesc, şi Draky rânjeşte: „Nu îmi folosi numele în deşert!”

— Ce fac? întreabă Alina.

— Îmbrăcarea şi îmbarcarea! Ne întoarcem la unitate...

Asta a fost noaptea. Am prins trei ore de somn spre dimineață, şi acum analiza obişnuită de duminică.

— De ce şi-or fi închipuind unii că duminica se prind mai uşor spionii, nu ştiu, zău, se lamentează Vlase.

În sala de şedință, Alina, aşezată lângă geam, savurează câteva raze de soare.

— Ți-a priit noaptea, văd, îi şopteşte Vlase furios.

Ea dă din umeri nedumerită şi se întoarce spre colonel, care pufneşte nervos pe lângă aparatura de interceptare.

Învârte de butoane, apasă pe comutatoare, apoi întinde spre noi un deget acuzator.

— Unii uită că eu sunt comandant aici. Chiar dacă avem aceeaşi vârstă, eu sunt comandant şi ei sunt agenți de teren, şi se duc acolo unde îi trimit eu.

„Că mult ce ajung ei acolo!” şopteşte Draky timid, parcă şi el timorat de prezența colonelului. Singurul de aceeaşi vârstă cu colonelul sunt eu, dar să fiu al dracului dacă pricep ce are cu mine. Misiunea am primit-o gata „digerată” şi am acționat numai ca om de teren. Vlase îşi aşează cele câteva fire de păr, priveşte apoi în sus şi bate de trei ori cu degetele în birou.

„Colonelul a «digerat» misiunea”, îmi şopteşte Draky. Semnele lui Vlase îmi spun că o să discutăm despre altceva, nu despre eşecul de azi-noapte.

— Ştim cu toții despre necesitatea de a face economii... Cei mai mulți fac. Dar alții se aruncă în nişte cheltuieli exorbitante... şi mai ales nejustificate. (Scotoceşte prin sertar şi se uită fix la mine.) Poate poți să ne spui ce anume ai vorbit la telefon în ultima săptămână de... 22 de milioane?

„Las-o dracului”, şopteşte Draky, „chiar atâta ai vorbit?” Ridic din umeri.

— Nu se poate, e vreo greşeală, încerc eu o apărare vagă.

— Nu e nici o greşeală! O sută douăzeci şi trei de telefoane, dintre care unul singur la un post fix. Restul, numai la mobile, de parcă v-a născut mămica voastră cu mobilul la ureche. Şi un telefon este de o jumătate de oră. Ce ai vorbit, domnule, o jumătate de oră?

— Mi s-a raportat situația operativă din teren...

— Pot să sun şi eu să verific?

— E un agent sub acoperire. Nu cred că o să se deconspire...

— Lasă-mă totuşi să încerc...

„Fugi!” mă îndeamnă Draky. „Fugi, cât mai ai timp!” Taci, mă, îi spun eu, că poate nu răspunde, dar...

— Aloou, răspunde glasul gâlgâit al Emiliei, şi colonelul mă priveşte crunt, dar vocea şi-o face suavă.

— Bună, puişor! Ce mai faci tu? întreabă el persuasiv şi cuplează difuzorul să auzim toți.

„Mamă, ce mai curvă!” se miră Draky, auzindu-i vocea mieroasă.

„De colonel vorbeam”, mă tempereaza el simțind că mă enervez. "Curvă bătrână, nu glumă", îi confirm eu.

Colonelul intră uşor în joc, nu dă nici un indiciu, alunecă cu mişcări de balerin printre întrebările Emiliei, şi până la urmă:

— Dar cine e la telefon? Remus, tu eşti? – şi ea continuă înainte de a primi răspunsul: Am crezut că nu o să mai suni.

— Eh, şi tu, am vrut să te fac nerăbdătoare... aşa, ca acum. Eşti nerăbdătoare acum?

— Sigur ca da, râde ea gâlgâit şi râsul ei umple sala de şedințe.

Vlase a uitat de Alina şi rânjeşte spre mine cu gura până la urechi.

— Şi eu sunt nerăbdător şi pregătit, şopteşte colonelul calin. Vrei să vezi?

— Da, da...

Colonelul priveşte crunt la noi, apoi duce microfonul la şliț şi-l deschide şi-l închide brusc.

„Poate şi-o prinde”, şopteşte Draky, şi râsul excitant al

Emiliei umple aerul. Mi s-a părut că au ciulit urechile şi cei câțiva soldați care măturau prin curtea unității.. Ştiu că-i o prostie, difuzorul nu se aude până în curte, dar aşa mi se pare.

Colonelul îşi ia rămas bun de la Emilia, apoi se întoarce spre noi:

— Ați văzut cum înțeleg unii să cheltuiască fondurile atât de reduse pe care le avem la dispoziție? Ce ai de spus?

— Agent sub acoperire... folosim un limbaj codificat şi ştiți că nu sunt obligat să-mi divulg sursele atâta vreme cât obținem rezultate.

— Şi ce rezultate ai obținut dumneata în ultimul timp? mă întreabă el sarcastic.

„Ți-a servit-o, aşa că trage-i-o”, mă îndeamnă Draky.

— Păi, de exemplu, analizând şi folosind informațiile obținute de la astfel de agenți, am reuşit să evităm ca Obiectivul Zero să fie vândut mafiei arabe.

Alina a chicotit scurt, Draky a tăcut şi Vlase a făcut semnul nostru codificat pentru „îți dau o bere!”.

— Bine, făcu colonelul, dintr-o dată îmbufnat, pe viitor să aveți mai multă grijă de fondurile care ştiți că sunt tot mai puține – şi ne-a expediat.

Obsesia noastră cea de toate zilele era şi rămânea Obiectivul de prioritate Zero, adică fabrica de tractoare. Motivul era simplu: în patruzeci şi opt de ore, putea - teoretic - să treacă de la producția de tractoare la cea de tancuri. Toate tinerele inginere de la întreprindere erau atent filate ca nu cumva în timpul orgasmului să trădeze formula oțelului inoxidabil care ruginea după prima ploaie.

Între două inginere, câte o studentă, două, ca să nu ne ieşim din mână şi să nu pierdem contactul cu tânăra

generație.

„Ştii”, suspina Draky uneori, „parcă mi-aş dori câteodată să nu fie atât de strâns contactul ăsta. Mă simt prins la mijloc”.

Altă duminică, altă şedință de analiză. După ce pleacă toți, mă reped la telefon: ceva mă intrigă la Emilia, care părea, vorba lui Draky, o curvă virgină.

— Ce faci? mă întreabă Emilia cu vocea ei atât de excitantă, de operatoare versată la un hot-line.

— Bine, răspund eu, şi-l simt pe colonel cum îmi apare tiptil în spate; întinde o mână peste umărul meu şi cuplează difuzorul.

— Sunt în oraş, băi, râde Emilia zglobiu, hai să ne întâlnim.

— Nu ştiu ce să zic..., încerc eu să mă eschivez, dar colonelul îmi face semn afirmativ. Bine, oftez resemnat, propune un loc şi o oră.

— Păi, tu eşti bărbatul, nu? Ia inițiativa, ce naiba!

Pentru prima dată, colonelul şi Draky par amândoi de acord şi rânjesc la unison.

— Bine, atunci, peste o jumătate de oră în Piața Sfatului, hotărăsc eu şi trântesc receptorul.

Şeful mă priveşte neutru:

— Te duc eu la întâlnire! Dacă mă convingi că este agent sub acoperire, e perfect. Dacă nu, o aducem la unitate, o dăm pe mâna soldaților şi scoatem adevărul de la ea.

„Ați încurcat-o şi tu, şi Emilia”, râde sarcastic Draky.

Dau din umeri, încercând să par nepăsător, şi pornim...

*

Emilia stă tolănită pe băncile de lângă fântâna arteziană, într-o poziție care o avantajează. Colonelul, când o vede, se face mic în maşină şi-mi şopteşte:

— Lasă-mă aici şi întoarce-te la unitate. Preiau eu cazul!

Fără prea multe fasoane, mă împinge jos din maşină, în timp ce Draky protestează: „Nu te duce, că ți-o suflă!" – dar eu mă fac că nu aud şi mă pierd printre clădiri.

Fac un mic ocol şi mă întorc în piață. Emilia, plictisită de aşteptare, pleacă, cu colonelul pe urmele ei. Ajunge în câteva minute în afara oraşului, undeva sub poalele Tâmpei. Priveşte precaută în jur, nu-l vede nici pe colonel şi nici pe mine, aşa că îşi reia înfățişarea obişnuită a locuitorilor de pe Cygnus, un fel de caracatiță ceva mai bine dezvoltată. Se târăşte spre incinta unde avea defazorul de spațiu–timp şi dispare lăsându-l mofluz pe colonel. Îl aud cum bombăne în microfonul organic pe care am avut precauția să i-l implantez din timp:

— Şi doar cei de pe Cygnus au promis că ne lasă nouă Terra! Să vezi ce scandal intergalactic o să se stârnească – şi dispare într-o străfulgerare verzuie caracteristică continuumului spațio-temporal folosit de cei din Alfa Centauri.

„Deci asta era", şopteşte Draky, şi îl simt cum se pregăteşte să dispară. ‚Îmi pare rău dacă ai crezut despre mine că sunt o simplă refulare a minții tale suprasolicitate. Aşa te-am făcut eu să crezi, dar de fapt sunt din constelația Deneb… În urma tratatului de la Eta Carinae, Terra a revenit în zona noastră de influență. Ai văzut şi tu cum este respectat tratatul… Te las, mă duc să raportez…"

După ce mă asigur că Draky nu mai este prezent în mintea mea, mă pregătesc şi eu de transfazare spre

Drraper, de unde sunt originar. Înainte de a mă pierde în undele defazoare îl mai văd pe Vlase cum mă pândeşte ascuns după tufişurile de pe marginea drumeagului. Fiind în fază, reuşesc să văd dincolo de înfăţişarea lui terestră: e un băştinaş de pe Taurus! Mă scutur de un fior şi, înainte de a mă pierde în transspaţiu, o bănuială sinistră mă străbate: *pe Terra nu mai este nici un om, ci suntem doar o mulţime de extratereştri care se spionează între ei!*

SFĂRŞIT

Sergiu Someșan

Să n-o săruți pe Isabel

